JEAN SAUNDERS

Călătorie în Franța

Traducerea și adaptarea în limba română de:
ADINA CĂLIN

ALCRIS

Capitolul 1

Rachel Murray nu știa sigur când luase acea decizie surprinzătoare. Acum părea mulțumită să stea la birou, înconjurată de schițe și modele de pantofi, iar în clipa următoare se hotărâse să meargă într-o direcție cu totul diferită și în același timp, uimitoare. Când venise prima oară ca designer de pantofi la acea firmă, Rachel își închipuise că într-un an, doi, avea să călătorească în toată lumea, traversând continentele pentru a descopei noi idei, lucru care avea s-o propulseze atât pe ea, cât și firma pe primul loc în domeniu. Dar socoteala de acasă nu se potrivește întotdeauna cu cea din târg. Compania ajunsese să se specializeze în crearea de pantofi confortabili pentru femeile care nu se înțelegeau cu pantofii eleganți și mai rigizi.

– Parcă ar avea elefanței în loc de picioare, bombăni pentru sine, privind deznădăjduită o mostră de pe biroul ei. De ce trebuie să fie galben? se văită ea. Ai crede că ar vrea să rămână la o culoare discretă de maro sau gri!

Rachel avea picioare frumoase, lungi, care se potriveau ținutei ei. Era o fată înaltă și arăta bine. Părul, drept aproape negru încadra o față ovală cu tenul deschis, iar ochii erau de un verde uimitor. Ridică pantoful galben și-l învârti pe toate părțile.

– O slujbă fără viitor, se gândi ea și realiză că nemulțumirea aceea era alimentată nu numai de slujba monotonă, cât și de scrisoarea pe care o

primise în dimineața aceea de la sora ei mai mare, Celia.

Celia se căsătorise cu un francez atrăgător, Pierre, cu câțiva ani în urmă și locuia acum în provincia Auvergne din Franța. Rachel reciti o parte din scrisoare. "Dacă n-ai încă planuri de vacanță, de ce n-ai veni pe la noi?" scria Celia. "Nu e foarte departe de Paris și ne-ar plăcea să te avem aici…". Urmau multe alte pagini; ultimele vești despre fiul Celiei, Henri, despre ceilalți din familie, bunica lui Pierre, sora lui, despre evenimentele din zonă, dar Rachel puse scrisoarea în poșetă. De ce nu? De ce nu i-ar fi făcut o vizită Celiei? Și apoi? Până să ajungă acasă, undeva în suburbiile din Midland, unde locuia împreună cu unchii ei, Rachel avea câteva planuri.

– După ce voi sta două, trei săptămâni la Celia, le explică ea la cină, mă gândeam că m-aș putea plimba puțin pe continent, să văd diferite țări și să studiez diverse modele de pantofi; mai ales în Italia.

Mătușa Helen nu era de acord cu aceste planuri.

– Pur și simplu nu te înțeleg, Rachel. Ai o slujbă minunată, unde faci exact ce ai învățat și acum când ai început să ai un salariu frumușel îți vin ideile astea, să umbli haihui și să-ți pierzi timpul.

– Oh, nu, protestă Rachel. După scurta vacanță la Celia, n-o să pierd timpul. Îmi va prinde bine o astfel de experiență. Nu învăț nimic dacă stau legată de un birou în fața unor schițe.

– Și cu banii cum o să te descurci, dacă demisionezi? o întrebă unchiul David.

– Am făcut niște economii, răspunse Rachel. O s-o duc bine o vreme, chicoti ea. Și dacă rămân fără bani, o să mă refugiez la conacul Celiei. Sigur o să-mi găsească un colțișor unde să stau. Pare un loc imens și cu siguranță n-o să deranjez pe nimeni stând într-o cămăruță, în pod.

Mătușa Helen strângea masa.

– Toți din familia asta, în afară de mine, sunt niște plimbăreți. Tot timpul pușii pe ducă. Mai întâi a fost fratele tău, Michael, care a emigrat în Noua Zeelandă. Apoi Celia a trebuit să se mărite cu francezul ăla și să se mute în vârful munților. Pe urmă, părinții tăi s-au hotărât brusc să vândă tot

și să-l urmeze pe Michael.

– Acum e rândul meu, spuse Rachel încet. N-avem ce face, mătușă Helen, dacă avem dorința asta nestăpânită de a vedea locuri noi.

Vorbise cu blândețe. După ce părinții ei părăsiseră Anglia în urmă cu doi ani, pentru a se muta la Michael, care se căsătorise între timp, mătușa Helen, sora mamei, și unchiul David, îi oferiseră Rachelei un cămin minunat pentru care era foarte recunoscătoare. Dar la cei douăzeci și unu de ani pe care-i avea, se săturase de monotonia orașului englez. Discuția continuă și după cină, dar Rachel luase deja o hotărâre. La prima oră a dimineții trimise preavizul firmei unde lucra, apoi îi scrise Celiei, cerându-i să-i spună data când putea veni. Răspunsul Celiei sosi în trei zile: "Când vrei", spunea sora ei, trimițându-i adresa completă și cum putea ajunge. "E un zbor direct spre Clermont-Ferrand, sau poți zbura până la Paris și de acolo să vii cu trenul. Oricum, să mă anunți ce variantă alegi." Când ajunse la aeroport, Rachel știu că pleca nu numai într-o călătorie de vacanță, ci își lua viața în propriile mâini și avea să-și traseze viitorul. Pe drum spre Clermont-Ferrand, capitala provinciei Auvergne, se întrebă dacă-l va întâlni din nou pe prietenul lui Pierre, Lucien, care fusese cavaler de onoare la nunta Celiei. Asta se întâmplase cu cinci ani în urmă, iar la șaisprezece ani era foarte ușor impresionată de orice tânăr care flirta cu ea. De atunci întâlnise mulți alți tineri, însă nu uitase niciodată trăsăturile acviline și privirea aceea pe jumătate ironică a lui Lucien. La aeroport, după ce trecu de vamă, i se păru o clipă că bărbatul înalt ce venea spre ea era chiar el.

– Domnișoara Murray? o întrebă. Sunt Valentin Bertelle, fratele lui Pierre, și am fost trimis să te întâmpin.

Privirea-i veselă și zâmbetul cuceritor demonstrau că nu-i displăcea deloc această sarcină. O conduse pe Rachel la o mașină lungă, albă, o ajută cu bagajele și peste câteva clipe conducea pe un drum îngust, flancat de măreața colină Puy-de-Dôme.

– A fost un vulcan? îl întrebă? pe însoțitorul ei.

– Toți munții noștri au fost vulcani. Unii dintre ei au fost distruși la explozie, de aceea poți vedea doar jumătăți de munți câteodată.

Peisajul nu i se părea de o frumusețe copleșitoare, totuși asprimea acelor locuri îți atrăgea atenția, mai ales în luminile apusului.

– Nu cunoști această parte a Franței? o întrebă Valentin după o pauză.

– Nu. Am mai fost doar în Paris și Bretagne, răspunse.

– Auvergne e destul de diferită față de alte provincii din Franța. Are personalitate, are o savoare anume, înțelegi?

– Te cred, fu ea de acord.

– Trebuie să-ți arătăm împrejurimile cât o să stai pe aici, promise Valentin, privind-o cu interes.

Parcurseră aproape douăzeci de kilometri, urcară serpentine amețitoare, apoi trecură printr-un mic orășel cu case frumoase cu grădini spațioase și abia acum Rachel realiză cât de frumoasă era zona. Peisajul mohorât dispăruse, în schimb, aici totul era plin de viață, cu văi străbătute de râuri și munți înverziți. Merseră spre vârful unei coline și deodată le apăru în față silueta unei case mari și albe.

– Castelul cu pini, murmură Rachel, suprinsă de grandoarea și frumusețea casei, în ciuda faptului că Celia îi trimisese câteva poze. Micul Versailles, spuse ea, pregătindu-se să coboare din mașină.

– E casa noastră de mai bine de trei sute de ani, spuse Valentin mândru, cu o ușoară înclinare a capului.

Intrară într-un hol răcoros și destul de slab luminat, iar Valentin ceru să fie anunțată Celia, care apăru în câteva clipe.

– Ce bine îmi pare să te văd după atât de mult timp! o întâmpină ea pe Rachel. Apoi se dădu câțiva pași înapoi pentru a o privi mai bine. Dar cât de mult te-ai schimbat! Ești atât de înaltă! Celia, micuță și grațioasă, fusese întotdeauna în contrast cu sora ei mai mică. Hai să-ți arăt unde vei sta, continuă ea, conducând-o pe Rachel pe o scară spiralată, prin dreptul mai multor tapiserii și tablouri ce decorau pereții. O să ai propriul tău apartament, îi explică Celia, cu o cameră de așteptare lângă dormitor și

balcon, ca să poți admira priveliștea. Una dintre menajere o să te ajute să despachetezi și să-mi spui dacă mai ai nevoie de ceva. Trebuie să plec din cauza lui Harry, dar masa e gata într-o oră, așa că ai timp suficient să faci o baie și să te odihnești puțin.

O sărută repede și ieși în grabă, lăsând-o pe Rachel destul de uimită nu numai de grandoarea camerelor și de splendoarea mobilierului, cât și de atitudinea surorii ei. De când se căsătorise, Celia se îndepărtase mai mult de propria ei familie decât o făcuse Michael, care trăia la celălalt capăt al lumii. îi scria foarte rar mamei ei și, cu toate că venise în vizită de vreo două ori în Anglia, nu-și invitase niciodată părinții la castelul din Auvergne. Așa că fusese o reală surpriză pentru Rachel când primise invitația din partea surorii ei de a-și petrece anul acesta vacanța acolo. Oare era din cauză că toți ceilalți membri ai familiei erau acum prea departe, în Noua Zeelandă? O menajeră micuță și sprințară zbârnâia prin cameră, despachetând, aranjând rochiile într-un dulap imens. Îi spuse Rachelei că se numea Josephine și că avea să-i fie de ajutor ori de câte ori ar fi avut nevoie. Rachel fu bucuroasă să-și poată pune în practică franceza, cu toate că era conștientă de greșelile gramaticale pe care le făcea. După ce termină baia, pregătită de Josephine, Rachel îmbrăcă o rochie albă cloșată, înviorată la mâneci și la gât cu o bandă de un galben-puternic.

– Splendid! murmură Josephine în franceză, după ce Rachel făcu ultimele retușuri ale machiajului și-și puse niște cercei cu clipsuri, încheind vestimentația cu o pereche de pantofi asortați. Acum, vă voi conduce, adăugă fata, căci încă nu știți unde sunteți așteptată.

Menajera o conduse pe Rachel pe un culoar lung, bătu la o ușă masivă, așteptă câteva clipe, apoi îi făcu semn că poate intra. Ușa se deschise, dar Rachel aproape vru să renunțe când văzu bezna ce domnea acolo; draperiile erau lăsate și singura lumină venea de la o lampă. Clipi de câteva ori pentru a se obișnui cu întunericul. Într-un scaun cu spătar înalt trona o femeie în vârstă, îmbrăcată sobru, în negru, fiind astfel camuflată în întuneric; doar fața îi era luminată de lampă.

– Intră, spuse aceasta.

Rachel păși ezitant, apoi văzu că mai era cineva acolo; o altă femeie, îmbrăcată tot în negru, care se apropie de scaunul celeilalte.

– Bine ai venit în casa noastră, spuse femeia mai în vârstă, în franceză.

– Mulțumesc, doamnă, murmură Rachel nesigură ce anume se așteptau să spună și dorindu-și ca Celia să fi fost și ea acolo.

– Ia loc, continuă bătrâna. Eu sunt doamna Bertelle, bunica lui Pierre. Ți-o prezint pe nepoata mea, Francine.

Rachel îi zâmbi femeii mai tinere, pe care acum o putea vedea mai bine. În acea cameră, întunecoasă ca o criptă, Rachel se simțea ușor jenată de ținuta ei și se așeză bucuroasă pe cel mai apropiat scaun. După câteva întrebări politicoase despre călătoria din Anglia, răsuflă ușurată când apărură Celia și Pierre însoțiți de un servitor, care aprinse luminile. Rachel simți imediat cum se detensionă atmosfera. Pierre își sărută bunica, iar Celia îl urmă. Când apăru și Valentin, fură servite băuturile. Era clar că acest ritual de a se aduna în camera doamnei Bertelle înainte de cină era respectat de toți membrii familiei. Conversația a fost destul de reținută, în ciuda faptului că Valentin nu contenea cu mici complimente pentru Rachel, lângă care se așezase. Apoi, la un semn al doamnei Bertelle, se deschiseră ușile, iar Rachel fu condusă de Pierre, cumnatul ei, într-o sufragerie spațioasă, unde o masă lungă era pregătită pentru o cină fastuoasă. Pierre o conduse însă spre o masă mai mică, ovală, de lângă fereastră, unde îi oferi locul din dreapta lui. Valentin se pregătea să se așeze alături de Rachel, însă Francine i-o luă înainte. Doamna Bertelle lipsea și cu siguranță că lua masa în camerele ei. Cina constă în șapte sau opt feluri de mâncare specifice bucătăriei franceze; totul era atât de delicios, încât din când în când Rachel uita pur și simplu să mai răspundă la întrebările care i se puneau. Celia fu nevoită de câteva ori s-o atenționeze în engleză.

– Rachel! Francine te întreba ceva.

– Îmi cer scuze, zâmbi ea.

– Te întrebasem dacă lucrai în Anglia, spuse Francine pe un ton de

ușoară superioritate.

– Oh, da, bineînțeles, răspunse Rachel. Sunt designer de pantofi.

Francine ridică din sprâncene.

– Serios? E puțin ciudat, nu?

– Mie mi se pare foarte interesant, interveni Valentin. E un fel de modă de lux pentru încălțăminte.

Rachel zâmbi.

– Nu chiar. N-ar fi vrut să-l dezamăgească, povestindu-i cât de departe de moda de lux erau modelele de pantofi pe care le creea. Dar sper să învăț mai multe când o să ajung în Italia. O să studiez modelele de acolo și din Franța, bineînțeles.

– Asta înseamnă că n-o să stai prea mult la noi? întrebă Francine.

– Oh, Francine, abia a ajuns, n-o întreba când pleacă, spuse Celia repede, însă ușor sfioasă.

Francine se întoarse spre Rachel.

– A fost foarte nepoliticos din partea mea, te rog să mă ierți.

– Bineînțeles, murmură Rachel și-i zâmbi, însă Francine nu-i răspunse în același fel.

Luminile candelabrului i se reflectau în părul bogat de culoarea castanei, iar coafura pe care o avea îi punea în evidență trăsăturile. După cină, cafeaua fu servită pe terasă; undeva departe în zare, se vedeau vârfurile întunecate ale munților. Valentin reușise să prindă, de data asta, un loc lângă Rachel și o ținu de vorbă. La un moment dat fu menționat "Lucien", iar atenția fetei fu distrasă.

– Lucien? Oh, e încă în Paris, spunea Pierre, aprinzându-și trabucul.

– Ți-l amintești pe Lucien de la nunta noastră? o întrebă Celia pe Rachel.

– Bineînțeles. N-avea niciun rost să se prefacă și să spună că nu și-l mai aducea aminte. Un tip înalt, brunet, atrăgător și foarte politicos, chiar și față de mine care nu eram decât o școlăriță pe atunci.

– Locuiește destul de aproape de noi, adăugă Celia, așa că dacă se

întoarce de la Paris la timp, s-ar putea să-l vezi din nou.

Pierre chicoti încet.

– De fiecare dată când pleacă, ne întrebăm dacă se va întoarce cu vreo soție.

– Deci, nu e căsătorit? întrebă Rachel și în jurul ei se făcu liniște.

– Nu încă, răspunse Pierre. Se laudă că a scăpat de câteva ori și, oricum, cine știe? Poate se va căsători cu Ysanne până la urmă. E tutorele ei, îi explică el Rachelei. Fiica unui bancher bogat și moștenitoarea unei averi fabuloase, cel puțin așa se vorbește. Lui Lucien i-ar prinde bine o zestre ca asta. Trebuie să bage mulți bani în casa aia a lui.

Francine se ridică.

– E răcoare. Cred că o să intru, mă scuzați.

După ce Francine se îndepărtă suficient, Celia îi șopti lui Pierre:

– Pierre, n-ar trebui să vorbești așa despre Lucien și Ysanne.

– De ce? întrebă acesta plictisit. N-am făcut niciun rău. Oricum, n-o să se întâmple asta.

– Pe mine nu m-ar deranja dacă s-ar întâmpla, interveni Valentin, așa aș scăpa de…se opri și se întoarse spre Rachel. Iartă-ne că vorbim într-una despre prietenii, vecinii și problemele noastre de familie. Hai să găsim un subiect mai interesant.

Îi vorbi entuziasmat despre locurile cele mai interesante din zonă, pe unde ar fi fost bucuros s-o plimbe. Mai târziu, când Rachel era în camera ei, intră Celia.

– E totul în regulă? o întrebă.

– Totul e minunat, răspunse Rachel. Niciodată nu m-am simțit mai bine, înconjurată de atâta lux. Nu mă așteptam să fie o casă atât de splendidă.

Celia stătea pe un scaun cu o tapițerie deosebită, cu mânere și un spătar sculptate cu grijă.

– Și eu am fost puțin șocată la început și cred că nici acum nu m-am obișnuit pe deplin. Am venit să te avertizez…oh, probabil o să sune

prostește, dar…

– Ce anume, Celia? Spune-mi.

– E în legătură cu Lucien. Cumnatei mele, Francine, i-ar plăcea foarte mult să se mărite cu el, dar mi-e teamă că nu se poate așa ceva.

– Vrei să spui din cauza acelei fete, Ysanne?

– Și cu asta e o problemă. Doamna Bertelle, bunica lui Pierre, ar dori să aranjeze o căsătorie între o moștenitoare atât de bogată, cum e Ysanne, și Valentin. Dar Val nu e pregătit să se căsătorească. Abia a venit din străinătate; a fost în Canada, Statele Unite, America de Sud, și spune că nu va fi de acord cu o astfel de căsătorie acum. îți spun toate astea, pentru ca în cazul în care te întâlnești cu Lucien, să nu spui vreo prostie.

– Și nu cumva s-o supăr pe Francine? o iscodi Rachel.

– Da, asta e foarte important. Se supără atât de ușor că…

– Trebuie să ai grijă în preajma ei, nu?

Celia zâmbi.

– Văd că nu te-ai maturizat doar din punct de vedere fizic, cât și din punct de vedere al tactului și al discreției. Felicitări. Somn ușor. Mâine o să încercăm să-ți arătăm împrejurimile.

Multă vreme după plecarea Celiei, Rachel reflectă la cele spuse de sora ei. Dar de unde venea teama aceasta pe care o avea Celia față de Francine? Adormi însă înainte să poată găsi un răspuns la această întrebare. În următoarele trei zile, Valentin îi fu ghid în vizitele în orășelele vecine și la două dintre centrele de relaxare pentru care Auvergne era vestit. Celia și Pierre au dus-o la un restaurant minunat în aer liber din Le Mont Doré, micul orășel unde Rachel văzuse la sosire acele grădini splendide. Era grozav, pe fiecare stradă era câte ceva interesant, o biserică frumoasă sau diverse magazine și pe fiecare deal se vedeau ruinele vreunui castel. Rachel zări unul chiar și pe vârful vecin castelului familiei Bertelle; fusese cu siguranță locuința originală a familiei. Rămășițele turnului erau îndreptate amenințător spre cer, iar Rachel se întrebă dacă ar fi fost dificil să te urci în vârful lui. Henri, fiul de patru ani al Celiei, fu cel care o intrigă asupra

acestei probleme. Se jucaseră toată după-amiaza în grădină, iar acum se așezaseră pe o băncuță.

– Ești obosită? o întrebă băiețelul, plin de energie.

– Da, Harry, sunt. Celia o instruise să-i spună Harry, când vorbeau în engleză, și Henri în franceză.

– Nu va reuși să vorbească engleza corect, dacă nu învață să pronunțe h-urile, îi spusese Celia surorii ei.

– Sunt atât de puternic, încât aș putea să mă urc pe ruinele alea, continuă băiețelul neostenit.

– Ai mai fost acolo?

– De multe ori. E ușor, spuse el, ridicând din umeri și avu o sclipire de drăcușor în privire adăugând: dar n-am voie să mă duc singur.

Mănușa era aruncată și provocarea prea atrăgătoare; la început, cărarea prin pădurea din spatele castelului nu fu dificilă, dar cu cât urcau mai mult cu atât era mai abruptă. Harry mergea înainte pe post de ghid, oprindu-se din când în când pentru a o aștepta pe Rachel. Ajunseră într-un final pe un platou unde se ridicau, aproape intacte zidurile vechiului așezământ. Acum erau acoperite cu iederă și alte plante cățărătoare. Rachel se odihni bucuroasă la umbra zidurilor după tot efortul depus, dar îl rugă pe Harry să nu se îndepărteze.

– Dacă n-ai voie singur aici, spuse ea serioasă, trebuie să am grijă de tine.

– Da, mătușico, veni replica în franceză a băiețelului. Ești așa de bătrână, în curând o să fii ca străbunica mea, se maimuțări el.

– Dacă va trebui să urc până aici în fiecare zi, sigur o să ajung ca ea, spuse ea, râzând.

Totuși, peisajul merita din plin efortul depus la urcare. Văi înverzite, podgorii bogate, orășele pitorești, în care se zăreau turlele bisericilor strălucind în soare, și vârfurile munților ce străpungeau cerul albastru. Deodată, în timp ce admira frumusețea ce i se întindea în fața ochilor, umbra unui bărbat apăru pe zidurile din fața ei. Harry sări imediat:

– Domnule Lucien! strigă el.

Rachel îl privi ușor tulburată și-i zâmbi. Cei cinci ani trecuseră peste el fără să lase prea multe urme.

– Domnișoară, dacă dumneavoastră aveți grijă de micul Bertelle, vreau să vă sugerez că v-ați asumat un risc foarte mare dacă i-ați permis să urce aici, începu el, vorbind foarte repede în franceză, iar Rachel rămase uimită de asprimea din tonul lui.

– Dacă i-am permis? începu ea, dar se opri, realizând că nu putea da vina pe un copil de patru ani.

– Mă așteptam ca mama lui Henri să fi ales o guvernantă mai responsabilă.

Era prea mult pentru Rachel. Se ridică, îl luă de mână pe Harry și-l privi fix pe bărbat.

– În mod cert nu mă recunoașteți, domnule Lucien de Fontenac, spuse ea în engleză. Nu sunt guvernanta lui Harry. Este nepotul meu. Eu sunt sora Celiei.

Dacă se așteptase cumva ca Lucien să înceapă foarte jenat să-și ceară iertare pentru confuzie, fu curând dezamăgită.

– Îmi cer scuze, domnișoară, spuse el politicos, dar distant și rece.

– Deci nu v-ați amintit de mine, nu? Ne-am întâlnit la nunta surorii mele.

– Dacă mi-aș fi adus aminte, evident n-aș fi presupus că sunteți o străină.

Răceala din tonul lui veni ca o palmă. Rachel încercă altă tactică, sperând ca va încălzi atmosfera.

– Harry și cu mine am venit să explorăm ruinele. Fiind proprietatea familiei Bertelle, presupun că avem voie să facem asta.

Lucien zâmbi pentru prima dată, dar fără bunăvoință.

– Trebuie să vă informez că vă înșelați. Nu sunt ruinele fostului castel al familiei Bertelle. Este proprietatea familiei Fontenac, a mea.

– Înțeleg. Atunci, îmi cer scuze pentru că am încălcat proprietatea.

Vino, Harry, trebuie să ne întoarcem.

– Dar domnul Lucien trebuie să vină cu noi, protestă Harry.

– Nu acum. Întoarce-te la castel cu…mătușa ta.

Pauza aceea aproape o insultă; de parcă n-ar fi crezut în veridicitatea acelei relații. Era furioasă, dar conștientă că trebuia să se controleze, căci era mai greu să coboare poteca acum că Lucien o privea; nu-și permitea să riște și mai ales să-l scape pe Harry și să cadă. În mod cert, i-ar fi plăcut domnului Lucien ca ea să cadă și să se lovească. La una dintre cotituri se întoarse să vadă dacă mai era acolo. Stătea drept ca o statuie, însă era cu spatele la ea.

– Monarh al tuturor împrejurimilor, bombăni Rachel.

La castel o găsi pe sora ei în dormitor:

– Am fost pur și simplu umilită, spuse ea, povestindu-i Celiei cum decursese întâlnirea. Nici măcar nu-și mai aducea aminte de mine.

Celia zâmbi.

– Doar nu te așteptai să-și amintească toate școlărițele pe care le-a întâlnit vreodată. Ai crescut și te-ai schimbat mult în timpul ăsta.

– El nu s-a schimbat prea mult, veni replica surorii ei. Dar în mod cert manierele lui s-au deteriorat.

– E păcat că ai această părere. Probabil că l-ai prins într-o pasă proastă, dar o să ai ocazia să-ți revizuiești opinia. O să vină la cină mâine seară.

– Oh, murmură Rachel, prefăcându-se indiferentă, cu toate că era nerăbdătoare să-l mai vadă o dată pe Lucien, în altă conjunctură.

Celia își aranjă pernele la spate.

– Rachel, vreau să-ți cer o favoare, spuse ea.

– Mie? Ce-aș putea să fac eu pentru tine?

– Sunt însărcinată, spuse Celia repede. Sper să fie o fată, cu toate că Pierre și-ar dori un al doilea fiu.

– Dar asta e o veste minunată! izbucni Rachel, îmbrățișându-și emoționată sora. Când?

– Abia peste cinci luni.

– Înțeleg. I-ai spus mamei?

Celia se uită în altă parte.

– Nu. Nu vreau să știe prea devreme.

– De ce nu?

Sora ei se gândi câteva clipe, apoi o luă de mână și spuse:

– Am motivele mele. De asta eu…oh, Rachel, crezi că ai putea să stai aici până se naște copilul?

– Dar, Celia…n-ai nevoie de mine. Ești înconjurată de lux, ai o casă, un castel de fapt, plin de servitori gata să te ajute cu orice. Ce-aș putea face eu?

– Am nevoie de compania ta. Tu nu știi cum a fost când am fost însărcinată cu Harry. În tot timpul ăla n-am avut voie să mă îndepărtez de castel. Am fost…ca o prizonieră, ăsta e cuvântul. Și am fost păzită tot timpul.

– Dar n-ai vorbit cu Pierre?

– Bineînțeles! M-a liniștit și m-a mângâiat, spunându-mi cât era de important să existe un moștenitor care să ducă numele de Bertelle mai departe și că trebuie să fiu protejată. Voia să spună cât de importantă eram pentru bunica lui, doamna Bertelle. Pierre și Valentin sunt ultimii ei nepoți. Tatăl lor a murit acum mulți ani, fratele lui a…a murit într-un accident aviatic împreună cu toată familia. Așa că au rămas doar Pierre și Val. Val nu pare pregătit să se însoare prea curând, așa că totul depinde de Pierre și de mine.

– Dar Francine? întrebă Rachel. S-ar putea căsători în curând.

– Doar moștenitorii pe linie masculină contează aici. Copiii ei n-ar avea același statut.

– Oricum, n-ai de ce să fii îngrijorată, spuse Rachel veselă. Le-ai oferit deja un moștenitor, pe scumpul nostru Harry, care în curând o să aibă un tovarăș.

– O să fie exact la fel, adăugă Celia mâhnită. Nu voi avea voie să plec de la castel sau să merg oriunde cu mașina. Nici măcar nu voi mai putea participa la treburile zilnice din propria mea casă.

– Dar cu siguranță că nu te vei supune unui asemenea ritual medieval, nu? interveni Rachel, uimită de atitudinea surorii ei.

– N-o știi pe Francine sau pe formidabila ei bunică. Nu înțelegi de ce trebuie să continuăm acel ritual groaznic în fiecare seară înainte de cină? Ca nu cumva vreunul dintre noi să uite că ea încă este capul familiei. Pierre nu se amăgește că ar avea vreo autoritate. E foarte îngăduitor și nu se zbate în van să schimbe ceva ce nu poate fi modificat. Odată, mi-a spus: "Va fi o zi când bunica nu va mai exista. Până atunci, scumpa mea, trebuie să-i respectăm dorințele sau cel puțin să ascundem atunci când nu ne supunem."

Rachel rămase pe gânduri câteva clipe, apoi spuse:

– Mi-ar plăcea să te ajut, dar nu văd cum pot să fac asta…îți dai seama că nu astea erau planurile mele.

– Ce te oprește? o întrebă Celia. Ai demisionat, nu mai ai o slujbă. Părinții noștri locuiesc în Noua Zeelandă. Poți să stai aici oricât vrei și când o să te plictisești poți să pleci să bântui după pantofii tăi. Bineînțeles, după ce se naște copilul, adăugă Celia, privind-o cu drag și sinceritate.

– Va trebui să mă gândesc. Dar Pierre? N-o să se supere că sora ta stă atâta pe capul lui?

– Va fi foarte încântat, dacă va afla că îmi ții mie companie. Și-apoi, oricum ne gândeam să angajăm o guvernantă pentru Harry, așa că poți să petreci câteva ore pe zi cu el și-ți vei satisface și nevoia de independență.

Rachel era încă nehotărâtă.

– Trebuie să recunoști că e o propunere copleșitoare, spuse ea.

– Doar pentru șase sau șapte luni, se rugă Celia. Ar conta foarte mult pentru mine.

– Spune-mi cinstit, Celia, ăsta e adevăratul motiv pentru care m-ai invitat să-mi petrec vacanța aici?

– Doar pe jumătate. Voiam să te văd. Habar n-aveam că vei renunța la slujba pe care o aveai, dar asta doar mi-a ușurat sarcina. Cel puțin ești liberă și n-o să am mustrări de conștiință că ți-am distrus cariera.

– Și eu va trebui să mă supun aceluiași regim de prizonierat? o întrebă.

– Oh, nu! Tu vei fi liberă să mergi unde vrei. Doar eu stau în lanțuri, adăugă ea, râzând. Încă nu i-am spus doamnei Bertelle sau Francinei despre noua sarcină, dar o să ghicească în curând. Nu le scapă nimic. Dar nu e nevoie să-mi pun cătușele înainte de vreme. Așa că fii atentă, Rachel.

– Lasă-mă să mă gândesc la asta o vreme, spuse sora ei. Nu vreau să iau acum o decizie. Îți spun mâine.

Se gândi la oferta Celiei în timp ce se îmbrăca pentru cină. Oare chiar îi spusese adevărul sau doar o parte din el? Pe de altă parte, puteau fi doar niște exagerări din partea Celiei. După ritualul dinaintea cinei, Rachel îi urmări mai atent pe cei din familia Bertelle. Pierre părea cel de încredere. Mai voinic și mai scund decât Valentin, încerca să elimine orice i-ar fi periclitat liniștea vieții. Valentin era mai vioi, cu o privire ageră și gesturi expresive, gata oricând pentru o nouă aventură. Pe Francine nu reușea s-o descifreze. Acea grație era doar de suprafață, o mască pentru adevărata Francine. N-o surprindea faptul că Celia, în calitate de soție a primului născut, nu era adevărata stăpână a casei. Își închipuia că vechile tradiții și obiceiuri mureau greu când se alătura cineva familiei, iar Rachel era convinsă că pe Celia n-o deranja acest lucru atâta vreme cât viața ei, a lui Pierre sau a lui Harry nu era tulburată. Poate că Celia dădea din când în când câte un ordin, dar Francine era cea care era la conducere. Cu siguranță, spunea că acționează în numele buncii ei, care era capul familiei. Totuși, supremația Francinei nu explica în totalitate atitudinea de supunere a Celiei. Ce se întâmplase în ultimii cinci ani cu fata veselă de douăzeci și ceva de ani care avea propriile ei păreri și care era capabilă să ia orice decizie, de se transformase în acea femeie supusă și foarte atentă să nu jignească? Îi zâmbi peste masă. Dacă Celia avea nevoie de un aliat care s-o sprijine în următoarele câteva luni, atunci era foarte bucuroasă să rămână. Și în plus, va avea astfel ocazia să-i dea o replică lui Lucien de Fontenac pentru atitudinea din acea după-amiază. Astfel, Rachel îi spuse a doua zi surorii ei că-i acceptă propunerea și, dacă Pierre va fi de acord, va rămâne

câteva luni și va încerca să-l amuze pe micul Harry. Pierre fu complet de acord.

– O idee excelentă! îi spuse el Rachelei. Celiei îi lipsește familia ei, iar noi suntem foarte încântați să te avem aici.

– Pierre! spuse Celia dulce. Nu-i spune Francinei și nici celorlați, încă. O să avem suficient timp s-o facem.

Pierre își privi soția cu drag și-i zâmbi:

– Înțeleg. Vom păstra secretul până când o să fii pregătită, spuse el sărutând-o, apoi ieși.

– Ai un soț minunat, observă Rachel.

– Oh, da, suntem foarte fericiți.

– Doar dacă n-ar locui aici și restul rudelor lui, nu?

Celia zâmbi.

– Asta nu se poate schimba aici. Nu putem să mergem undeva să ne găsim un apartament sau o casă mai mică în oraș, decât bineînțeles pentru vacanță. Pierre are o vilă pe coastă, aproape de Narbonne. Mergem acolo și stăm câte o săptămână să ne relaxăm.

Rachel era nerăbdătoare să-l întâlnească din nou pe Lucien în acea seară. Își spuse că se chinuia să arate atât de bine, ca rochia și machiajul să fie fără cusur, doar pentru a căpăta încredere în ea. Celia îi făcuse cadou o sticluță cu un parfum franțuzesc delicat, iar Rachel își atinse ușor zonele din spatele urechilor și pe încheietura mâinii; nu trebuia să exagereze. Cu toate astea, când intră în camera întunecoasă a doamnei Bertelle îi pieri siguranța de sine și nu și-o recăpătă în totalitate nici când se aprinseră luminile. Deodată, Rachel înțelese ritualul acela înspăimântător. În acest mod, nu numai că doamna Bertelle își demonstra autoritatea, dar scădea din siguranța de sine a celorlați membri ai familiei, pentru a înăbuși orice dorință de răzvrătire. Rachel fu bucuroasă că luase hotărârea de a rămâne alături de sora ei. Când se făcură prezentările, Lucien nu dădu vreun semn că ar fi întâlnit-o nici cu o zi înainte, nici în urmă cu cinci ani. Ar fi vrut să-i spună că nu se înșelase în totalitate atunci când se grăbise să presupună

că era guvernanta lui Harry, căci acest lucru avea să se schimbe, dar era obligată să respecte hotărârea Celiei de a păstra secretul. Un alt oaspete fu Ysanne Duvigny, o tânără veselă de vreo douăzeci de ani, cu niște ochi cenușii zglobii și cu bucle castanii bogate ce-i curgeau în valuri pe umeri.

– Lucien e tutorele meu, îi șopti ea Rachelei, dar nu e foarte sever. Câteodată mi se pare chiar atrăgător, pentru o persoană mai în vârstă, bineînțeles. Ca un aristocrat în drum spre ghilotină.

Pe Rachel o bufni râsul, însă se opri, căci doamnei Bertelle îi displăceau glumele și amuzamentul în general. Dar ideea de a-l încadra pe Lucien de Fontenac în categoria persoanelor mai în vârstă o amuza. Se gândi că avea puțin peste treizeci de ani. La masă, Valentin se așeză lângă Rachel, în timp ce Ysanne îi stătea alături. De mai multe ori, Rachel îl observă pe Lucien privind-o din celălalt capăt al mesei, acordându-i foarte puțină atenție Francinei. După masă, Valentin o însoți pe terasă, enumerându-i diverse locuri pe care ar fi putut să i le arate în următoarele zile.

– Vino să-ți arăt pe unde vom traversa munții.

Rachel se scuză față de ceilalți și-l însoți afară, dar era conștientă de faptul că Lucien o urmărea cu privirea. Câțiva stropi de ploaie începură să picure.

– Plouă! Nu trebuie să te uzi! spuse repede Valentin.

– Nu sunt făcută din zahăr, n-o să mă topesc, răspunse ea.

– Nu ești din zahăr? Nu, dar ești foarte dulce, Rachel, continuă el, privind-o și luând-o de mână.

Stropii de ploaie erau din ce în ce mai mari și deodată parcă cerul s-ar fi rupt în două. Valentin o strigă și o luară la fugă spre casă și când aproape să ajungă o luă în brațe și fugi restul drumului așa. Ploaia o răcorise, dar obrajii îi ardeau când o așeză jos. Zări imediat expresia nemulțumită a Ysannei și când se întoarse îi observă pe Francine și pe Lucien care o priveau fără să li se citească, însă nimic pe față. Celia încercă să detensioneze atmosfera și-i spuse Rachelei că ar fi bine să-și schimbe rochia dacă era udă. Evadă, recunoscătoare. Ajunsă în camera ei, îmbrăcând o

rochie uscată, Rachel se întrebă dacă mai era sau nu cazul să coboare. Gândindu-se că ar fi putut fi considerată drept o lipsă de politețe dacă n-o făcea, coborî, alăturându-se celorlalți. Valentin și Ysanne tocmai plecaseră. Francine îi zâmbi.

– Nu crezi că era mai bine să rămâi în pat? Să nu răcești, spuse ea.

– Oh, o să fiu bine, mulțumesc, îi răspunse. Rochia era doar puțin udă pe umeri.

– Excelent, spuse Francine, dar lui Rachel i se păru că nu i-ar fi displăcut dacă ar fi făcut măcar o pneumonie ușoară.

Lucine zâmbi în colțul gurii:

– De mult nu l-am mai văzut pe Valentin făcând pe cavalerul erou. Aveți un asemenea șarm, domnișoară Murray, încât trebuie să sperăm că vom avea o vară uscată, altfel îl vom vedea pe Valentin alergând cu dumneavoastră în brațe tot timpul.

Rachel simți înțepătura atât din cuvintele, cât și din tonul lui.

– Doar pentru scurt timp sunt aici în vacanță și umbrela e tot ce am nevoie.

Regreta impulsivitatea gestului lui Valentin și în plus se părea că fusese nevoit din această cauză s-o conducă pe Ysanne acasă, pentru că se supărase și trebuia consolată. Rachel înțelese atunci cât de atent trebuia să se poarte în casa familiei Bertelle dacă voia se evite conflictele și ostilitățile.

Capitolul 2

În următoarele câteva zile, Rachel avu grijă să nu accepte prea multe invitații din partea lui Valentin dacă nu erau însoțiți și de alți membri ai familiei. N-avea rost să creeze disensiuni în familia Bertelle, măcar de dragul Celiei. Așa că Harry și mama lui îi însoțiră de mai multe ori, iar Rachel o încuraja pe sora ei să iasă cât se poate de des cât încă mai poate. Micul Harry nu era deloc obositor; în mod clar, fusese deja instruit de bona lui franțuzoaică. Vizita cuviincios bisericile, mânca multe prăjituri și culegea flori pe care le aranja în mici buchețele: gențiane, anemone, violete. Într-o seară, la cină, la vreo săptămână de la sosirea lui Rachel la castel, Francine spuse:

– Ai fost și la Issoire?

– Nu, răspunse Rachel.

– Ne gândeam să mergem mâine acolo, interveni Valentin.

– Minunat, spuse Francine. Ysanne mi-a spus că abia așteaptă să meargă și ea.

Valentin o privea cu ochi mânioși.

– Ysanne? Dar ea poate să meargă la Issoire când vrea. Poate să conducă.

– Lucien n-o lasă să conducă pe pantele astea periculoase.

– Dar au și șofer, de ce nu-l pun pe el s-o ducă?

Francine zâmbi:

– Preferă compania ta, Valentin.

Rachel recunoscu imediat viclesugul manevrei, nu cumva să rămână singură cu Valentin. Dar oare Ysanne fusese cu această idee? Era mult mai probabil că Francine o sunase și-i spusese care erau planurile lui Valentin. Pe ea n-o deranja deloc prezența fetei. Îi plăcea foarte mult de ea. Ceea ce nu luase în calcul fusese însă faptul că și Lucien îi va însoți în vizita la Issoire. Era normal ca Ysanne să stea în față, alături de Val, dar asta însemna că Rachel era obligată să stea cu Lucien în spate. Totuși, în acea zi se purtă altfel. Îi arătă o mulțime de lucruri de-a lungul călătoriei și nu păru deranjat să-i ofere tot felul de informații. Orașul Issoire fu o adevărată încântare pentru Rachel. Piața centrală, cu formă dreptunghiulară, era înconjurată de case vechi, foarte frumoase, și în general arhitectura clădirilor din Auvergne o impresiona.

– Ar fi trebuit să mă apuc de pictură și desen arhitectural în loc să desenez pantofi, glumi ea, în timp ce stăteau la o măsuță la o cafenea.

– Pantofi? întrebă Ysanne. Ce anume faci?

– Creez pantofi, îi răspunse, ușor stânjenită, regretând că adusese în discuție meseria ei, căci simțea privirea lui Lucien, chiar dacă nu-l vedea.

– Rachel are o meserie foarte interesantă, interveni Valentin, ținându-i partea. Oricine ar putea să creeze rochii, de exemplu, dar pantofi? E o altă poveste, nu?

Îi fu recunoscătoare pentru ajutor, dar Ysanne era curioasă în continuare.

– Atunci, ești aici doar în vacanță? O să te întorci în Anglia, să mai faci niște pantofi?

– Nu chiar. Intenționez să vizitez și alte orașe, Milano, Florența și bineînțeles Parisul, ca să studiez modelele de acolo.

– Îmi cer scuze, o întrerupse Lucien, cu o înclinare a capului. Am făcut o mare greșeală când am presupus că ai putea fi o simplă guvernantă. Te rog să mă ierți.

Valentin se întoarse brusc, vrând să întrebe ceva, dar, din fericire pentru Rachel, apăru chelnerul, care-i distrase atenția. Ysanne schimbă din nou subiectul:

– Lucien, trebuie să organizezi o petrecere din aceea minunată pentru Rachel, cât stă aici. E atâta plictiseală la tine acasă și nu mă lași să stau prea mult timp la Paris sau în altă parte.

– Cred că putem aranja ceva pentru domnișoara Murray, spuse el pe acel ton mândru care-i displăcea Rachelei. O să organizăm o cină.

Abia mai putea răsufla de indignare și spuse:

– Oh, nu trebuie să dați o petrecere doar pentru că sunt sora Celiei.

– Bineînțeles că nu! spuse el curtenitor, întorcându-se spre ea. O să facem asta pentru oaspetele celui mai apropiat vecin al nostru.

Avea un răspuns pentru toate și o punea tot timpul la punct!

– Avem suficiente metode s-o distrăm pe Rachel, izbucni Valentin și se întoarse spre ea, zâmbind: ce-ai prefera? Un bal? O vânătoare de comori prin temnițe?

Înainte ca ea să poată spune ceva, Lucien interveni sec:

– Ar fi bine să nu deranjați străvechea fantomă.

Replica păru să aibă același efect pe care-l aveau majoritatea asupra Rachelei, iar Valentin schimbă imediat subiectul. Mai târziu, în acea seară, o întrebă pe sora ei:

– Familia Fontenac a fost atât de puternică, încât încă au impresia că pot să ordone tuturor?

Celia zâmbi:

– Acum, Lucien este ultimul Fontenac. Dacă nu se căsătorește, moșia va ajunge la nu știu ce rude îndepărtate și asta va însemna cu siguranță că va fi sfâșiată în tribunale. Probabil că încearcă să-și exercite autoritatea cât mai poate.

– Ysanne i-a sugerat să organizeze un fel de petrecere, continuă Rachel, dar el vorbea de parcă ar fi dat un bal pentru toți zdrențăroșii!

– Un bal! o opri Celia, deodată foarte interesată. Trebuie să-l fi

impresionat, Rachel. Se știe că nu face mare lucru pentru Ysanne. O mai ia cu el la Paris din când în când.

– Cum a ajuns să fie tutorele ei? întrebă Rachel. Ysanne n-are părinți?

– Tatăl ei a murit acum câțiva ani, iar mama ei s-a recăsătorit, însă nu prea vrea să audă de fiica ei de când a renunțat la școală. Familia lui Lucien și familia Duvigny, cea a Ysannei, au fost foarte apropiate și cred că e normal ca tatăl ei să-l numească tutore. Fata va fi foarte bogată, cel puțin așa am înțeles. Va moșteni o avere uriașă când va împlini douăzeci și cinci de ani, așa că Lucien trebuie să-i țină la distanță pe cei care umblă după bani.

– E foarte bun pe acest post, veni replic Rachelei. Ar putea să-i oprească pe toți, căsătorindu-se chiar el cu Ysanne.

Celia râse.

– Ysanne ar putea avea alte planuri și nu cred că Lucien ar fi genul care să se însoare pentru bani. Principiile îl opresc să facă asta.

– Aristocratul în vârstă în drum spre ghilotină, murmură Rachel.

– În vârstă?

– Oh, doar am citat-o pe Ysanne, explică ea.

Două zile mai târziu, Rachel, Celia și restul familiei Bertelle primiră invitații cu scris aurit care sunau în felul următor: "Domnul Lucien de Fontenac și domnișoara Ysanne Duvigny au plăcerea să vă invite…"

– Țin foarte mult la stil cei din familia Fontenac, nu-i așa? observă Rachel. Dacă tot sunteți vecini, putea să facă invitația la telefon.

– Avem obiceiul să păstrăm un anume stil când vine vorba de astfel de lucruri, se auzi dintr-o dată vocea Francinei, care intrase în cameră fără s-o fi auzit.

Rachel nu comentă nimic, mai mult pentru sora ei. Francine se așeză pe un fotoliu și-și continuă goblenul la care lucra. Deși acea cameră de așteptare ce ducea în camera de zi era folosită de toată lumea, Francine reușea întotdeauna să le facă să se simtă nelalocul lor, ca și cum ar fi fost niște intruse. Celia se ridică și se pregăti să plece.

– Bineînțeles că vei refuza invitația, spuse foarte calm Francine, fără să se oprească din lucru și s-o privească.

Rachel, care o urmărea pe sora ei, interveni iute:

– De ce?

Francine zâmbi, apoi le privi pe amândouă.

– Oh, Rachel, tu poți merge. Poate că nu te-am distrat suficient, dar noi ducem o viață liniștită. Vorbeam cu Celia.

– Și de ce ar trebui Celia să refuze? continuă Rachel înainte ca sora ei să poată spune ceva.

– Dar e evident. Nu e potrivit să facă astfel de vizite în starea ei…

Celia plecă de lângă ușă.

– Ce e atât de nepotrivit în a avea un copil? La asta te refereai, nu?

Rachel o privi și o încurajă. Se părea că Celia descoperise curajul de care avea nevoie ca să se impună.

– Dacă nu înțelegi, probabil că n-am cum să te conving, adăugă Francine, ridicând din sprâncene. Există riscul de a pune copilul în pericol.

– Nu e un risc mai mare ca acela din propria mea casă. Și aici aș putea să cad și să mă lovesc. Și-apoi, invitația îi este trimisă și lui Pierre. Nici el n-ar trebui să meargă?

– Asta e altceva, hotărî Francine. Pierre o va însoți pe Rachel, desigur.

– Mă aștept ca Pierre să aibă grijă de mine, spuse Celia, mândră și sigură pe ea. Când el o să-mi spună să rămân acasă, atunci voi face asta.

Francine ridică delicat din umeri:

– Cum vrei, murmură ea, luându-și iar goblenul ca pe un semn că orice discuție era încheiată.

Însă Celia abia începuse.

– Când l-am avut pe Harry, spuse ea, am înțeles comportamentul vostru dornic de a proteja moștenitorul și m-am supus acestui prizonierat, dar acum nu mai e nevoie de asta.

Francine zâmbi rece:

– Atunci, va trebui să avem mare grijă de Henri. Asta îmi aduce aminte

de altă problemă. Am vorbit cu Pierre și l-am sfătuit că Henri are nevoie de educație. Nu i se poate permite copilului să continue fără așa ceva.

– O guvernantă, fu Celia de acord. Am aranjat deja asta cu Pierre.

Francine se încruntă.

– Ați găsit deja pe cineva?

Celia fu cea care ezită acum. Rachel ar fi vrut să-i vină în ajutor, dar ar fi pus-o într-o lumină proastă dacă ar fi intervenit în acel moment.

– Da, am găsit pe cineva, spuse Celia într-un final. Sora mea va rămâne la noi câteva luni.

Francine aruncă goblenul, nervoasă.

– Din câte am înțeles, nu te ocupi cu așa ceva, spuse ea, privind-o furioasă pe Rachel. Ai vreo pregătire pentru a preda?

– Niciuna, spuse Rachel calm. Dar cred că pot să-l distrez pe băiat cu câteva lecții simple.

– Probabil că nu vei face decât să dăunezi educației copilului, izbucni Francine.

Rachel zâmbi cu blândețe.

– Nu voi sta aici suficient de mult cât să fac rău cuiva.

– Habar n-ai câte stricăciuni poate să facă un străin ca tine care nu ne cunoaște tradițiile și obiceiurile, șuieră Francine și părăsi repede camera.

Celia răsuflă ușurată și se trânti într-un fotoliu.

– A plecat s-o informeze pe doamna Bertelle. Acum, marele secret a ieșit la iveală.

Rachel o privi cu admirație:

– Dar a fost minunat modul în care te-ai impus. Nu te va mai putea pune la punct de acum înainte, cu toate că a fost puternică ultima frază. Draga de mine, Celia, ca străină am supărat toți strămoșii familiei.

Celia reuși să zâmbească.

– Asta e clar. Mi-aș dori ca Francine să fie căsătorită și să plece la casa ei. Dacă ar fi singură, i-aș face față doamnei Bertelle, dar când sunt amândouă, sunt formidabile.

– Dacă Francine s-ar căsători cu Lucien, și-ar vârî tot timpul nasul pe aici, exact la fel, nu-i așa? sublinie Rachel.

– Probabil, fu Celia de acord, mohorâtă. Îi pierise avântul de mai devreme.

– Hai, o încurajă Rachel, să-l găsim pe Harry și să-l anunțăm că va avea o guvernantă foarte severă.

Cel care se bucură cel mai mult pentru această veste fu Valentin, care o sărută pe Rachel pe ambii obraji.

– Minunată veste! Plecarea ta mă întrista ca un nor de ploaie! exclamă el plin de entuziasm. Acum că vei sta aici o perioadă mai lungă, o să facem o mulțime de lucruri interesante împreună.

– Tu nu lucrezi niciodată? îl întrebă ea. Chiar și Pierre acordă o bună parte din timp moșiei.

Val zâmbi strengărește:

– Oh, Pierre nu se supără. Ar prefera să facă totul de unul singur.

– Dar nu e și o parte din moștenirea ta? Cum te vei descurca și cum vei ști ce să faci dacă nu te preocupi din când în când de ea?

– Rachel, ai înclinații de sclav, un defect pe care va trebui să-l corectez. Am fost în Canada, Statele Unite și America de Sud și am studiat agricultura și silvicultura, dar o astfel de viață nu mi se potrivește.

– Și atunci, ce vrei să faci? Sclipirea din ochii lui negri o făcu să înțeleagă imediat că pusese o întrebare prostească. Vreau să spun, de ce vrei să te ocupi? adăugă ea repede.

– Ha! Foarte puțini dintre strămoșii mei s-au gândit la asta în sensul modern al cuvântului. Ei și-au trăit viața din plin.

– Atunci, te mulțumești să fii un trântor, care așteaptă să fie întreținut?

Valentin o luă de mână:

– Oh, o să fii o profesoară foarte rea! Mi-e milă de bietul Henri. Dacă nu-și învață lecțiile…jap, jap peste mâinile lui!

– Nicidecum! O să învețe de drag, nu de frică.

Rachel înțelese că în preajma lui Valentin trebuia să fie mai atentă la ce

vorbea.

La început Ysanne, fu destul de rezervată, chiar distantă față de Rachel, probabil din cauza lui Valentin, dar curând realiză că Rachel era singura fată de vârsta ei care stătea aproape, prin urmare o bună tovarășă. Lucien era cel intransigent. Într-o dimineață, Rachel îl însoți pe Valentin la Clermont-Ferrand și câtă vreme el fu ocupat cu ceva afaceri, își petrecu timpul la cumpărături. Când ieși din papetărie, dădu nas în nas cu Lucien de Fontenac, care o salută distant.

– O să te apuci să te plimbi prin Clermont fără un ghid? o întrebă ironic.

– Nu chiar. Am venit cu Valentin, dar are o întâlnire de afaceri, așa că ne întâlnim la prânz.

– Bineînțeles. Trebuia să-mi închipui că Valentin te însoțește.

Rachel îl întrerupse:

– Sunt destul de capabilă să mă descurc și de una singură. Nu e prima oară când mă aflu într-un oraș străin mai mare.

– Poate că nu, dar s-ar putea să ai nevoie de puțin exercițiu înainte să poți conduce pe drumurile noastre șerpuite, mai ales că voi conduceți pe partea greșită.

Rachel râse.

– De ce tot ce fac englezii e greșit? Și nu mi-o spune pe aia cu cincizeci de milioane de francezi. O știu.

O privi lung și surâse.

– Vrei să bei o cafea cât îl aștepți pe Valentin? o întrebă. Sau mai ai și alte cumpărături de făcut?

Era atât de surprinsă de invitația lui, încât acceptă fără să-și dea seama.

– Mulțumesc. Am terminat cumpărăturile și mi-ar plăcea o cafea, dacă ai timp.

Lucien o conduse la o terasă în aer liber și comandă câte una. Apoi se întoarse cu fața la ea și o întrebă:

– De ce nu mi-ai spus adevărul?

– Adevărul? repetă Rachel. Despre ce?

– Că stai o perioadă mai lungă la familia Bertelle. Nouă ne-ai spus că te pregătești să faci un turneu prin Europa pentru a vedea modele de pantofi, continuă el serios.

– La momentul când m-ați întrebat voi, îi promisesem Celiei că nu voi spune nimic până nu va fi ea pregătită. Ar fi trebuit să spun adevărul și să încalc promisiunea față de sora mea? răspunse ea, ușor indignată și roșie în obraji.

– Adevărul e întotdeauna de preferat în fața unei minciuni, spuse Lucien, după ce veni cafeaua.

– Iartă-mă, dar n-am mințit pe nimeni. Încă intenționez să fac acel turneu. Și încă ceva, ca să nu ai impresia că am spus altă minciună, o să-l meditez pe Harry cu câteva lecții elementare, așa că poți spune că sunt guvernanta lui. Cu toate că atunci când m-ai acuzat de neglijență față de el, nu eram.

Îl privi peste masă și observă că ochii i se luminaseră și zâmbetul nu-i mai era ironic, ci unul mult mai blând.

– Ții foarte mult să pui totul la punct, spuse el. Totuși, trebuie să știi ceva. Nu-ți va fi ușor să…se opri, căci Valentin apăruse de nicăieri.

– Mulțumesc mult, Lucien, că i-ai ținut companie Rachelei, spuse acesta și se așeză și el la masă. Ce noroc să vă văd de la fereastra de unde bătrânul Montelet vorbea întruna.

Lucien se ridică repede, puse ceva bani pe masă și se înclină în fața lui Rachel.

– Trebuie să plec. Acum că ai ajuns, Rachel nu va mai fi singură, spuse el și plecă.

– Ce-o fi pățit, mă întreb? murmură Valentin, urmărindu-l cu privirea.

Rachel ridică indiferentă din umeri, dar se întreba ce a vrut să spună Lucien. Cum ar fi continuat acea propoziție? Ce nu-i va fi ușor? Ajunseră la castel la timp pentru ritualul de seară, iar ea se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă unul dintre membrii familiei ar fi întârziat sau ar fi lipsit din salonul doamnei Bertelle? Evident, dacă n-ar fi anunțat înainte. Ce casă ciudată, se

gândi ea, sorbindu-și încet vermutul. Doamna Bertelle aștepta toate omagiile ce se cuveneau unei regine. Deși era probabil singura formă prin care putea să-și mai sublinieze autoritatea. În acea seară, Rachel observă că pisica albă a doamnei Bertelle lipsea. De obicei, animalul pufos, pe nume Lafayette, stătea încolăcit pe un scăunel, lângă tronul doamnei. Când se aprindeau luminile, deschidea un ochi verde, se uita la oaspeți, mișca năsucul roz și apoi se culca la loc, ca și cum asistența nu l-ar fi interesat.

– Unde e Lafayette? o întrebă încet pe Celia.

– În căutarea unei vieți mai libere, poate, șopti aceasta cât se putea de încet, totuși Francine auzi.

– Lafayette a fost dus la veterinar pentru lucruri minore. Nimic serios, spuse ea.

Celia păli, iar Rachel se gândi că remarca ei nu va trece neraportată.

Casa lui Lucien aducea mai mult a castel decât cea a familiei Bertelle. În vreme ce Castelul cu Pini, era o clădire albă, construită simetric, cea a familiei Fontenac era mult mai mare și avea multe turnuri. Când ajunseră la petrecere, Rachel era deja foarte entuziasmată, iar imaginea acelui castel de poveste sporea efectul. Era bucuroasă că Celia o convinsese să vadă mai multe modele de rochii ce fuseseră trimise de la o casă de modă din Lyon. Alegerea a fost foarte grea, dar într-un final se hotărâse la una albă cu auriu. Ținuta se încheia cu o pereche de cercei lungi strălucitori, care-i luminau fața, și o pereche de pantofi făcuți chiar de ea cu toc înalt și o curelușă foarte fină ce-i venea peste gleznă, însă ceea ce atrăgea cu adevărat atenția era migala cu care fusese lucrată floarea din sticlă verde și roz-pal ce-i orna.

– Pentru dans? exclamă Celia. Dacă te calcă vreun împiedicat, îți distruge pantofii.

Rachel chicoti.

– Dacă mă calcă, îmi distruge picioarele, de fapt. Și cine ar putea fi împiedicatul? Lucien? Nu știe să danseze?

– Oh, ba da. Totuși nu e un dansator pasionat, spuse Celia. La fiecare petrecere la care am fost împreună, părea să evite să danseze.

– Poate preferă să stea în colțuri întunecate alături de aleasa sa.

Celia râse, amuzată:

– Poate că în seara asta tu vei fi aleasa și-ți vei salva pantofii pentru altă petrecere.

Dar înainte de dans, trebuia să se termine masa formată din numeroase feluri de mâncare. Privind splendoarea cu care era aranjată, Rachel avea impresia că era o cină din povești. Lumânări lungi în sfeșnice din argint, vaze subțiri în care se afla câte un trandafir galben, așezate în așa fel încât să nu obstrucționeze vederea, pahare fine de vin, toate acestea sporeau efectul de basm. Lângă farfuria ei se afla o orhidee și observă că toate femeile avea astfel de cadouri; unele dintre ele răsuceau între degete un trandafir roz sau galben, iar Rachel avu curiozitatea de a descoperi cui îi pusese Lucien unul roșu, însă nu zări așa ceva. Francine și Ysanne aveau la rândul lor câte o orhidee. Acum însă atenția îi fu atrasă de multitudinea aperitivelor care tocmai se serveau; un ansamblu de gusturi și mirosuri splendide, care ar fi săturat-o, dacă n-ar fi știut că urmează încă multe alte feluri pentru care trebuia să se păstreze. Urmară plăcinte umplute cu homar și trufe, rață umplută și profiterol cu înghețată. Fiecare era un compliment pentru predecesorul lui și o provocare pentru succesorul lui.

– Nu-i de mirare că turiștii vin în Franța pentru bucătăria de aici, îi șopti Rachel lui Pierre, care se afla la stânga ei.

– Dar uiți că nu mâncăm așa în fiecare zi, spuse Pierre încet. Chiar și la noi acasă, unde se gătește la fel de bine ca și la Lucien, în cazul în care nu avem musafiri, masa noastră de prânz e destul de simplă. Câteva felii de salam sau șuncă afumată, o salată mică, poate câteva măsline și un pahar de vin, poate și niște brânză, asta e tot.

Rachel îi zâmbi cumnatului ei; poate că astea erau preferatele lui Pierre, dar de când se afla în casa lui avusese parte de o varietate de feluri de mâncare atât reci, cât și calde.

– Cât de curând se poate dansa după o astfel de masă? o întrebă Rachel pe sora ei.

Celia zâmbi.

– Lucien va avea impresia că i-ai stricat cina fastuoasă, dacă te-ai apuca să mărșăluiești spre dans prea devreme.

– Dar n-am de gând să mărșăluiesc, protestă ea. Poate că și la miezul nopții va fi prea devreme.

– N-o să te ținem atât de mult, se auzi vocea lui Lucien. Dar cu siguranță înțelegi că e o petrecere restrânsă și unii oaspeți nu vor vrea să danseze deloc. Pentru ei vor fi alte modalități de a se distra. Cărți de joc sau discuții și poate…sunetul muzicii care le va aduce aminte de tinerețea lor.

Rachel îl privi atent; înalt, scăldat în luminile serii, nu-i putea vedea expresia ochilor.

– Ești o gazdă foarte atentă, spuse ea într-un final, realizând cât de lipsite de conținut erau cuvintele ei. În timp ce se chinuia să se gândească la ceva mai interesant, Lucien încheie:

– O să te anunț imediat ce începe dansul, apoi zâmbi și se apropie de un grup de tineri care o înconjurau pe Ysanne.

– Nu te lăsa afectată de manierele lui, spuse Celia, încercând s-o încurajeze, iar Rachel se hotărî să nu lase niciun nor să-i strice întreaga seară.

Francine era pe terasă, scăldată de ultimele raze ale soarelui ce-i luminau fața încadrată de părul castaniu ce se potrivea cu rochia-i aurie. În ciuda frumuseții ei clasice și a echilibrului de care dădea dovadă mereu, Rachel zărea duritatea ce se ascundea sub această mască. Cu siguranță, era furioasă pe Celia care o sfidase acceptând invitația lui Lucien de a veni la petrecere, dar Rachel credea că era timpul ca sora ei să riposteze. Între timp, Ysanne tocmai anunța că sala de dans era pregătită. Rachel se îndreptă împreună cu ceilalți spre cameră, dar Valentin se apropie de ea.

– Îmi acorzi primul dans, poate? o întrebă.

– N-ar trebui să începi cu Ysanne? veni replica ei.

– Nu e neapărat nevoie, mai ales că Ysanne și-a ales deja un partener.

Sala de dans nu era foarte spațioasă, dar toți pereții, exceptând unul pe

care se aflau tapiserii, erau acoperiți cu oglinzi, creând astfel un efect de mărire. Viorile porniră, iar Ysanne, alături de un tânăr bronzat pe nume Albert, pluti pe ringul de dans, urmată de Lucien și Francine. Dacă nu era foarte delicat faptul că Ysanne nu începuse balul alături de Valentin, era perfect normal pentru Lucien să facă pereche cu Francine. Dar Val o conducea deja spre restul perechilor, așa că Rachel nu mai avu timp să se gândească la asta.

– Vreau să-mi stai alături toată seara, Rachel, spuse Valentin dulce, iar felul în care îi pronunțase numele în franceză "Ra-chel" făcuse să sune ca o mângâiere.

– De ce? îl întrebă.

– Pur și simplu pentru că nu vreau să dansez cu altcineva.

– Dar dacă eu aș vrea să schimb partenerul, asta n-ar conta?

Îi zâmbi trist:

– Se pare că eu nu contez pentru tine. Ce e în neregulă cu mine?

– Nimic, doar că-mi plac schimbările, răspunse ea.

Oftă când se încheie melodia și o conduse la masă.

– Femeile sunt niște creaturi foarte ciudate, vor altceva doar de dragul schimbării.

– Și ce e atât de greșit în asta? Tu n-ai avut șansa ta să vizitezi Canada și Statele Unite și pe unde ai mai fost?

Se înclină ironic în fața ei.

– Touché! Să bem un pahar de șampanie în cinstea tuturor schimbărilor ce ne așteaptă.

– După câte am băut, nu pot nici să mă uit la un pahar cu șampanie.

– Prostii!

Un semn subtil din partea lui Valentin și apăru un servitor cu o tavă cu o sticlă de șampanie și două pahare. Valentin toastă și ochii îi străluciră; din acel moment, Rachel începu să fie ușor neliniștită. La ce punct ar fi trebuit să oprească acest flirt nevinovat pentru a nu se transforma într-o catastrofă? N-avea dreptul s-o monopolizeze în felul acesta; câțiva tineri care o invitară

la dans chiar își cerură în mod ironic scuze că i-o răpeau. Totuși, era ușor dezamăgită că Lucien n-o invitase deloc la dans. Se mânie pe sine însăși pentru aceste gânduri și încercă să le alunge, amintindu-și că Celia-i spusese că nu e un dansator pasionat. În clipa următoare, Valentin o invită din nou, dar Lucien interveni și aproape îl împinse pe Val la o parte.

– Este totuși de datoria mea-una foarte plăcută-să dansez cu tine măcar o dată în seara aceasta, spuse el în timp ce pluteau spre ringul de dans.

– Păcat că faci asta din obligație, veni replica ei. Nu era nevoie, aveam suficienți parteneri. Nu stăteam chiar de decor.

– Nu voiam să sugerez asta, spuse el, privind-o nedumerit. Voiai să spui…începu el și-i șopti câteva cuvinte franțuzești.

Rachel râse.

– Nu, e o expresie pe care o folosim când ne referim la persoanele care n-au partener de dans. Totuși acele cuvinte sunau foarte frumos.

– Limba noastră are foarte multe cuvinte frumoase.

– Și engleza are! protestă ea.

– Majoritatea sunt împrumutate din franceză, spuse el zâmbind.

– Nu e adevărat. Unele dintre cele mai frumoase sunt anglo-saxone.

– Anglo-saxone, repetă el, râzând cu poftă. Asta e doar o altă parte din continent, unde este limba voastră nativă?

– Dar a voastră? Doar provine din latină.

Niciunul dintre ei nu se uita pe unde mergea, iar foarte aproape un alt cuplu se sorbea din priviri, așa că o coliziune era inevitabilă. Rachel se împiedică, iar în următoarea clipă Lucien o călcă. Se strâmbă de durere și se îndreptă spre un scaun, scuzându-se.

– Mi s-a rupt curelușa, bombăni ea și atunci văzu că și micuța floare era distrusă, iar pe podea străluceau bucățele roz și verzi.

– Vino, spuse repede Lucien, luând-o de mână și ducând-o pe terasă. Examină pantoful și se sprijini pe un genunchi.

– Nu m-am gândit niciodată că o să joci rolul prințului, spuse ea râzând.

– Nu e un rol care să mi se potrivească, spuse el. Nu, pantoful nu mai

stă. Și văd că și ornamentul e distrus. Probabil că te supără foarte mult acest lucru, ținând cont de pasiunea ta pentru încălțăminte, adăugă.

– Perechea asta am creat-o chiar eu și a fost făcută special pentru mine. O privi uimit.

– Cum ar putea o persoană inteligentă să-și consume energia și talentul pentru a creea ceva atât de efemer și inutil în același timp?

– Asta înseamnă că nu mă consideri o persoană inteligentă?

– Nu asta am vrut să spun.

– Chiar și aceste lucruri aparent inutile fac plăcere unora și le creează locuri de muncă altora, continuă ea rece, considerând că n-avea niciun drept s-o judece, mai ales că el fusese cel care-i distrusese pantofii. O privi repede.

– Cu siguranță, dar pantofi cu astfel de ornamente periculoase, oricât de splendide ar fi, duc teoria ta la extrem. Îi examină din nou piciorul. Ai o mică zgârietură, probabil de la un ciob.

– Picăturile alea de sânge probabil că-ți dau multă satisfacție, pentru că-ți dovedesc punctul de vedere, acela de a nu purta pantofi periculoși. Dar pot să-ți amintesc cât se poate de delicat, având în vedere că tu ești gazda, că nu m-am călcat singură pe picior. Era cu adevărat furioasă, dar, spre surpriza ei, Lucien începu să râdă.

– Iartă-mă. Eu sunt cel care trebuie să-și ceară scuze. Dar cred că vei fi o bună guvernantă pentru tânărul Henri.

– Dacă evit să-l duc la ruine, nu?

– Asta e o cu totul altă problemă. Dar problema noastră de acum este să ne gândim cum vei dansa încălțată doar cu un pantof.

– Cenușăreasa a reușit, spuse ea. Probabil că a zburat acasă în picioarele goale.

– Trebuie să ne descurcăm puțin mai bine, spuse el râzând.

De data asta râse și ea, mult mai relaxată; cine știe, poate era doar un moment ce nu mai avea să vină. Totuși, exact atunci apăru Francine.

– Deci de asta întârziai atât de mult! spuse ea rece.

Lucien se ridică și-și scutură pantalonii:

– Rachel a avut un mic accident, explică el.

– Asta e tot? vru Francine să știe. Am crezut că s-a întâmplat ceva mai grav. Cu siguranță, camerista Ysannei va găsi ceva potrivit pentru Rachel.

– Da, bineînțeles, adăugă Lucien. O s-o chem.

– Nu e nicio problemă, îl opri Francine. O s-o conduc eu în camera Ysannei. Doar n-o să stea aici să probeze pantofi și sandale, ca la magazin.

Ajunseră în camera fetei, iar camerista deschise un dulap uriaș. Rachel probă mai multe perechi, dar niciuna nu i se potrivea ca mărime.

– Probabil că ai piciorul mai mare ca al Ysannei, spuse Francine, sublinind faptul că englezoaicele ar avea picioare mari.

Camerista își aminti de o pereche de sandale joase și i le oferi.

– Mulțumesc, spuse Rachel. Cred că mă descurc pentru restul serii cu astea.

Francine o conduse înapoi spre sala de dans, dar se opri la mijlocul drumului și spuse:

– Lucien e foarte devotat Ysannei.

Rachel se opri la rândul ei și-i privi pe cei doi, care discutau cu alți oaspeți.

– Mi se pare normal, spuse ea, Ysanne e o fată minunată.

Francine se apropie de ea și spuse deodată:

– Spune-mi, care e adevăratul motiv pentru care stai cu sora ta până la nașterea copilului?

Rachel fu uimită cât de directă fusese întrebarea. Se aștepta ca Francine să fi fost mai delicată.

– Îi țin companie. Restul familiei noastre e la celălalt capăt al lumii.

– Poate intenționezi să-ți cauți și un soț? Atunci, cariera ta n-ar mai conta?

Rachel o privi furioasă:

– Nu intenționez să fac așa ceva!

– Atunci, nu ești ca sora ta, exclamă Francine.

Rachel nu putu să-și exprime furia, căci Francine calculase exact momentul când va ajunge în sală și fu imediat înconjurată de niște prieteni. Apoi vocea lui Valentin se auzi și se simți ușurată.

– Ah, Rachel! În sfârșit te-am găsit! M-a speriat cineva care mi-a spus că ai avut un accident.

– N-a fost nimic grav, îl liniști ea. Mi s-a rupt curelușa de la pantof.

În timp ce Valentin o conducea înapoi în sala de dans, îl observă pe Lucien care stătea acum singur.

– Să sperăm că Valentin va fi un partener mai atent, spuse acesta când trecură pe lângă el.

Rachel zâmbi și nu spuse nimic, neștiind dacă fusese o simplă remarcă sau dacă avea vreun înțeles ascuns.

Capitolul 3

– Crezi că e cazul să mă apuc de lecții cu Harry? o întrebă Rachel pe sora ei, a doua zi după petrecerea lui Lucien.

– Nu e nicio grabă.

– Nu sunt așa de sigură, adăugă Rachel. Ar fi bine să încep măcar, altfel în curând o să-mi ceară Francine explicații.

– Nu e problema ei cum îmi educ copilul, spuse Celia repede, apoi căzu pe gânduri. Sau e? Cred că e un alt motiv pentru a fi nesuferită. Probabil consideră că fiind un Bertelle, poate să intervină în orice problemă.

– Un Bertelle care ar vrea să ajungă un Fontenac, observă Rachel sec.

– Mda, fu Celia de acord. Francinei i-ar plăcea să pună mâna pe Lucien și poate s-ar potrivi, cine știe?

– Aseară, aproape m-a acuzat că am venit aici să-mi caut un soț. Sau, mă rog nu că am venit pentru asta, dar că ăsta e motivul prelungirii ședерii mele aici.

Celia o privi interesată.

– Ce i-ai spus?

– Bineînțeles că i-am spus că nu e adevărat. Oare chiar are impresia că suntem atât de neatrăgătoare încât n-am reușit să ne găsim soți în Anglia?

Celia chicoti:

– Exact asta crede despre mine. Nici nu mai știu de câte ori mi s-a spus că l-am păcălit pe Pierre să se însoare cu mine.

– N-aș spune asta, o tachină Rachel. Întotdeauna au umblat mulți după tine. La mine nici nu se uitau, nici măcar când nu se sincronizau și apăreau când nu trebuia.

– Acum că ai crescut, lucrurile stau altfel, zâmbi Celia. Poate că Francine are dreptate să fie îngrijorată din pricina ta.

– Atunci ar fi cazul s-o anunțăm că n-am niciun plan cu Lucien.

– Sau cu Valentin? o tachină Celia.

– Nici cu el, spuse ea hotărâtă.

– Cred că se îndrăgostește de tine, continuă sora ei.

– Dar nu pot fi învinovățită că l-aș fi încurajat. Sunt pur și simplu o persoană nouă în viața lui.

Rachel descoperi însă curând că nu era atât de ușor să evite flirturile lui Val, căci atunci când Celia sugeră o plimbare până la Lyon, el se autoinvită.

– Dar vrem să mergem prin magazine, protestă Celia. Doar n-o să stai cu noi o zi întreagă cât alegem mătăsuri!

– Nu mă deranjează s-o aștept pe Rachel, spuse el, aruncându-i o privire provocatoare, pe care ea o ignoră. Și apoi, aveți nevoie de un șofer. Nu puteți să mergeți până acolo pe jos.

– Cred că Mathieu e liber și poate să ne ducă el, continuă Celia, indignată.

Francine tocmai trecea prin apropiere și se opri:

– O să am nevoie de Mathieu aproape toată ziua, mâine.

– Oh, e în regulă, spuse repede Celia. Nu plănuiam să mergem mâine.

Rachel știa că graba Celiei nu se potrivea cu ceea ce-i spusese mai devreme și anume să plece pe furiș doar ele două înainte să le ceară cineva prea multe explicații. Francine ezită, evident curioasă de planurile viitoare, dar nu mai spuse nimic și se retrase.

– Atunci, așa rămâne? Vă duc eu? întrebă Valentin. Mâine, poimâine, când vreți, dar ar fi bine să rămânem acolo peste noapte, ca să putem vedea

și dansatorii basci.

– În Lyon? se interesă Rachel.

– Da. E o trupă vestită care face un turneu prin Europa și vor fi în Lyon unde vor avea un spectacol de două zile, săptămâna asta. Așa că trebuie să vă faceți timp și pentru asta.

Celia îl privi amuzată:

– Cred că e o invenție de-a ta, Val. Când vom ajunge acolo vom afla că a fost săptămâna trecută sau va fi săptămâna următoare, dar tu-ți vei fi atins deja scopul și vei spune senin că oricine se poate înșela în privința datelor.

Valentin o privi ironic:

– Femeile care n-au încredere când un bărbat le spune adevărul, sunt singurele vinovate pentru că sunt mințite.

Celia îl lovi în glumă.

– Dacă o să rămânem peste noapte, trebuie să vorbesc mai întâi cu Pierre.

Astfel, mica plimbare deveni o excursie în toată regula, se făcură planuri elaborate și li se mai alăturară Ysanne, Lucien și de asemenea Francine. Evident, doamna Bertelle află totul, cu toate astea nu avu nicio obiecție în privința plecării Celiei, însă menționă că Mathieu trebuia să fie la volan.

– Nu vrem să se întâmple vreun accident, spuse ea cu răceală. Iar felul în care conduce Valentin nu e demn de încredere.

Francine totuși își vârî nasul în felul cum erau aranjați în mașini, astfel că ea și cu Celia mergeau cu Lucien, iar Ysanne, Rachel și Valentin mergeau cu mașina familiei Bertelle condusă de Mathieu, astfel că tânărul ei frate își putea împărți atenția între cele două fete. Rachel era nerăbdătoare să vadă orașul și imediat după prânz, Valentin se pregăti să-i arate împrejurimile.

– Oh, nu, nu cu mașina iar, protestă ea. Am stat pe scaun toată ziua. Vreau să simt că mă plimb.

– Ai dreptate, o întrerupse Lucien. Toate orașele ar trebui vizitate în acest mod și cu atât mai mult acesta, dar nu vei putea traversa toate podurile într-o după-amiază.

– Nu, dar nici nu trebuie să le traversezi prea repede, veni replica ei, sperând ca Lucien să nu surprindă aluzia.

– Dar scopul lor este să fie traversate, continuă el.

– Depinde dacă vrei sau nu să ajungi de cealaltă parte, adăugă și Rachel.

– Ceea ce e vizavi e întotdeauna mai interesant, începu el, dar fu întrerupt de Valentin.

– Ce contează pe care parte ești, spuse acesta, important e să ajungem să vedem ceva, nu doar să stăm să pierdem vremea aici, discutând.

Din nou Francine își etală talentul de a separa grupul.

– Cu siguranță, trebuie să te odihnești, îi spuse Celiei ca și cum s-ar fi gândit doar la binele ei. Noi două vom rămâne aici, câtă vreme ceilalți se obosesc prin oraș. Făcu o pauză, apoi spuse: poate ne vei ține companie, Lucien?

Însă Celia, conștientă poate de dezaprobarea surorii ei dacă ar fi cedat prea ușor, protestă:

– Dacă toți merg la plimbare cu vaporașul, merg și eu. Pot să mă odihnesc foarte bine și acolo, nu împing eu barca.

Rachel se întoarse cu spatele și zâmbi; poate că ăsta era de fapt planul Francinei, să rămână singură cu Lucien, care în mod evident trebuia să rămână acum cu ea. În vreme ce micul vaporaș plutea pe sub numeroase poduri de toate formele și mărimile, Rachel fu de acord că era cea mai bună metodă de a începe să cunoască orașul. Valentin nu conteni cu explicațiile și-i arătă tot ce putu în drum: catedrale, diverse festivaluri ce aveau loc.

– Uite, Celia, spuse el deodată, triumfător. Am avut dreptate când ți-am spus că mâine va avea loc un spectacol al dansatorilor basci. Poți să citești afișul. Va trebui să ai mereu încredere în mine, de acum înainte.

Celia râse.

– Chiar și cei mai buni manipulatori politici pot spune adevărul din când în când.

– Tot timpul sunt festivaluri aici, sau doar la ocazii speciale? întrebă Rachel.

– Întotdeauna e câte o ocazie specială în Lyon, spuse Ysanne, care fusese neobișnuit de tăcută toată după-amiaza. Cu prima ocazie în care-l prindem pe Lucien neatent, putem merge la o ghicitoare să ne prezică viitorul, sugeră Rachelei.

– Da, ar fi distractiv, spuse aceasta râzând. Poate mergem chiar la două ghicitoare, ca să vedem cum se contrazic.

– Oh, nu! exclamă Ysanne. Asta ne-ar aduce ghinion. Trebuie să treacă ceva timp înainte să ți se ghicească din nou, așa ți se poate întâmpla ceva nou ce-ți poate schimba viața.

Rachel căzu pe gânduri câteva clipe, meditând la optimismul din vorbele fetei; prin "ceva nou" cu siguranță se referea la ceva plăcut, dar oare la ce se gândea Ysanne? Dar șirul gândurilor îi fu întrerupt, căci Valentin le zorea să coboare, ca să poată vizita Piața Terreaux, care era plină de porumbei-o miniatură a Pieței San Marco din Veneția.

– Fântâna asta dă tot farmecul, spuse Rachel, apropiindu-se.

– Te porți exact ca un turist, o tachină Valentin.

– Am adus-o pe Rachel aici ca să cumpere mătăsuri, îi reaminti Celia. Tu ai transformat-o într-un turist.

– Oh, puteți cumpăra mătăsuri oricând, spuse el. Acum însă aveți toate bogățiile Lyonului și istoria lui în fața ochilor.

Rachel găsi după-amiaza foarte plăcută, dar de seara ce a urmat avea să-și aducă aminte totdeauna. Imediat după cina de la hotel, Valentin a sugerat o plimbare pe străzile vechi ale orașului. Lucien și Ysanne i-au însoțit pe el și pe Rachel, însă, intenționat sau nu, Ysanne și Valentin au dispărut la un moment dat, lăsând-o pe Rachel singură cu Lucien. Se opriră pe un pod, urmărind ultimele raze ale soarelui ce scăldau străzile.

– Acum se vede, probabil, poezia orașului, murmură Lucien.

– Am crezut că o să tratezi Lyonul ca pe un oraș rival al iubitului tău Auvergne, îl tachină ea.

– Bineînțeles că e un rival! Dar trebuie să ai respect pentru rivalii merituoși. Nu crezi asta?

– Ba da. Întotdeauna pot descoperi părți pozitive ale inamicilor mei.

Lucien se sprijini de parapet și zâmbi sceptic:

– Mă surprinde să spui că ai inamici.

– Bine, poate nu inamici, cât persoane care au alte păreri, să spunem.

Se plimbară o vreme pe străzi, cu Lucien pe post de ghid.

– Ziua aș putea să-ți arăt traboules, spuse el. Sunt coridoare construite pe sub clădiri, ce fac legătura între străzi.

– Deci, se construiau pasaje pietonale cu mult înainte să ne gândim noi la ele, spuse ea veselă.

– Nu-s locurile cele mai bune unde ai vrea să-ți întâlnești inamicii.

– Cunoști Lyonul foarte bine, nu-i așa?

– Am petrecut destul de mult timp aici.

Soarele apusese de mult și se lăsase întunericul până ajunseră înapoi la hotel. Celia se culcase, dar Francine era cu ochii-n patru.

– Valentin și Ysanne au fost foarte îngrijorați când ați dispărut, spuse ea tăios. Se temeau că v-ați pierdut.

Lucien o privi cu răceală.

– Cred că mă descurc suficient de bine sau măcar la fel de bine ca Valentin, spuse el.

– Am văzut câteva părți foarte frumoase ale orașului vechi, spuse Rachel repede, încercând să liniștească apele.

– Lucien e un ghid foarte bun, dacă are chef de compania cuiva, izbucni Francine. Poate n-ar trebui încurajat să umble hai-hui.

Cu toate că nu țipa, Francine părea pe punctul de a exploda. Avea în continuare masca de politețe și zâmbea iritată. Când le spuse noapte bună, Rachel știu că Francine avea impresia că se separaseră intenționat de ceilalți doi în timpul plimbării. În dimineața următoare, Francine nu le însoți pe Celia și pe Rachel la cumpărături, dar Ysanne fu încântată s-o facă. Rachel fu surprinsă, pentru că în loc să vină cu ele, ar fi putut profita de Lucine și Valentin s-o ducă unde ar fi vrut.

– Ador mătăsurile, mărturisise Ysanne. Chiar și atunci când nu cumpăr

îmi place să le văd și să le ating.

– Oh, îmi place această atitudine pozitivă, spusese Rachel, râzând.

Materialele erau minunate: mătase fină, catifea, brocart. Rachel era uimită de varietatea ofertei, a culorilor și, așa cum afirmase Ysanne, a texturilor.

– Materialul acela verde îți face ochii ca smaraldele, spuse Ysanne. Și uite pe acela cu galben, portocaliu și maro, ți se potrivește.

Celia alese un material din brocart albastru care-i punea în evidență culoarea părului și a ochilor, apoi spuse:

– Hai, Ysanne, alege-ți și tu ceva drept cadou, asta dacă n-ai venit cu un braț de rochii de la Paris.

– Oh, întotdeauna e loc pentru încă o rochie, spuse ea zâmbind și atingând un material cu alb și roz, vesel.

După ce dădură comanda, Celia le arătă cataloage cu diverse modele de rochii potrivite pentru fiecare tip de material.

– E ușor să alegi un material și un model, dar cine se va încumeta să taie splendorile astea?

– Oh, o să chemăm la castel croitoreasa, spuse Celia, dar prefer să am o idee de cum va arăta modelul.

Pentru Rachel, fu o altă ocazie în care realiză luxul și stilul de viață confortabil în care trăia sora ei. Acum, creatoarea de modă venea direct la ea acasă; trecuseră vremurile când Celia își cumpăra ceva de la magazinul din colț.

Dansatorii basci susținură spectacolul în parcul Tête d'Or, pe o scenă ansamblată special pentru această ocazie, iar datorită lui Valentin avură locuri bune. Spre surprinderea lui Rachel, Lucien nu-i însoți.

– Are niște afaceri de rezolvat, explică Francine. Lucien n-are întotdeauna timp pentru astfel de frivolități.

– Poate că el i-a mai văzut, dar pentru mine totul e nou, veni replica lui Rachel.

Valentin se așeză repede între Rachel și Ysanne. Dansatorii erau

minunați în costumele lor colorate, iar Rachelei i se păru că aduceau mai mult cu stilul spaniol decât cu cel francez, dar în definitiv erau vizibile ambele influențe.

– După cină, promise Valentin, o să mergem să vedem reconstituirea luptelor între corăbii.

– Dar trebuie să mergem și la târg și la spectacolul de păpuși, protestă Ysanne.

– Vom avea timp pentru toate, dacă vei avea puțină răbdare, draga mea Ysanne, o liniști el.

Toată bătălia ce se dădea între corăbii părea foarte realistă; se trăgeau cu tunuri în dimensiuni naturale, pânzele erau sfâșiate, iar marinarii în miniatură se prăbușeau în apă și se scufundau.

– Ce cheltuială enormă trebuie să fie să construiești în fiecare seară alte vase! spuse Rachel.

– Oh, probabil că sunt făcute din carton, menite să dureze o oră, două, apoi destinate pierzaniei, comentă Lucien, care se afla în dreptul ei.

Mai târziu, când toată lumea, cu excepția Celiei, urmărea spectacolul de păpuși, Ysanne îi șopti la ureche:

– Asta e șansa noastră. Hai să găsim o ghicitoare. Am văzut una puțin mai încolo.

Rachel o urmă în tăcere și se îndreptară spre cortul colorat al "Doamnei Victoria" care privise viitorul multor regi ai Europei și multor nobili americani. Ysanne chicoti:

– Intră tu prima, și aproape o împinse înăuntru, în cortul întunecat.

Se vedea doar o mică luminiță albastră.

– Domnișoară? se auzi o voce din întuneric.

Rachel ezită.

– Ia loc, te rog, se mai auzi.

Apoi, la lumina lămpii albastre, Rachel văzu fața unei femei incredibil de bătrâne și-i întinse mâna dreaptă.

– Stânga mai întâi, murmură bătrâna.

După o pauză ce-i păru Rachelei că ține o veșnicie, femeia începu pe un ton ciudat ca și cum ar fi vorbit în virtutea inerției:

– Văd două râuri, două dealuri, doi bărbați. Râurile și dealurile sunt din Lyon, cei doi bărbați nu. înțelegi?

Deși îi vorbea într-o franceză cu accent puternic, Rachel reușea să țină pasul cu ea.

– Între cei doi bărbați, continuă femeia, văd un drum întunecat. Unul dintre ei stă în lumina soarelui, celălalt așteaptă în umbră. Văd și o femeie care are capul de foc. Nu-ți este prietenă și va trebui să fii atentă. Apare un secret și când vei afla despre această ciudățenie, va trebui să ai mare grijă, căci vei fi în pericol. O să te îndrepți spre bărbatul luminat de soare, dar ți-ar fi mai bine dacă l-ai alege pe cel din umbră. Asta e tot ce văd.

Rachel îi mulțumi, îi dădu cei zece franci pe care-i datora și ieși din cort. Ysanne nu era de găsit. Porni într-o direcție apoi se întoarse, încercă să-și amintească exact locul unde se ținea spectacolul de păpuși, dar după câțiva metri printre chioșcurile colorate realiză că se rătăcise. Nu era nimic grav. Putea să ajungă și singură la hotel, putea să ia un taxi în cel mai rău caz. Se îndreptă spre chei, sau cel puțin asta credea că face, dar nimeri în alt târg. Vânzătorii tăbărâră pe ea s-o ademenească, dar îi refuză. Apoi, deodată, cineva o prinse puternic de mână, iar ea se împotrivi, refuzând să fie maltratată în felul acela.

– Mulțumesc, dar nu vreau…începu ea în franceză, apoi se întoarse și dădu nas în nas cu Lucien, care era mai mânios ca niciodată.

– Ce faci aici? șuieră el.

– Nu mă rătăcisem, îl întrerupse ea hotărâtă, puteam să mă întorc și singură.

– Crezi? Târgurile nu sunt locul cel mai potrivit să umbli de una singură. Sunt convins că e la fel și în țara ta. Vin tot felul de ciudați la târgurile astea.

Rachel nu mai spuse nimic și se lăsă condusă printre standuri până la chei, la o cafenea în aer liber. O privi încruntată pe Ysanne care stătea

relaxată de vorbă cu Valentin, dar evident nu putea spune nimic acum, de față cu toată lumea.

– Oh, ne-ai prins din urmă, spuse Celia, încercând s-o acopere, iar Rachel îi fu recunoscătoare pentru asta.

– Da, m-am oprit să mă uit la niște lucruri, murmură ea cu jumătate de gură.

Francine zâmbi ironic, nu spuse nimic, dar Rachel știa că era conștientă de faptul că Lucien fusese nevoit să plece să caute membrul lipsă. Abia în holul hotelului reuși s-o întrebe pe Ysanne ce se petrecuse:

– M-ai lăsat acolo, o acuză Rachel.

– Nu e adevărat. N-am vrut să aștept cât stăteai acolo cu doamna nu-știu-cum și m-am dus la altă ghicitoare din apropiere, dar când m-am întors nu mai erai, plecasei. Dar, ce ți-a zis baba?

– Mi-a spus o ghicitoare despre două râuri și două dealuri, spuse Rachel, evitând să-i spună și despre cei doi bărbați. Viitorul tău cum sună?

– Trei soți, iar unul dintre ei e un monstru cu două capete. Sau cel puțin asta cred că mi-a zis.

– Prostii! exclamă Rachel.

– Ce prostii îți spune Ysanne? întrebă Valentin deodată.

– Bârfe de-ale fetelor, spuse Rachel, râzând.

– Probabil că Ysanne îmi dezvăluie toate păcatele, continuă Valentin.

– Nicidecum, dragul meu Val. Ar dura prea mult, adăugă Ysanne.

A doua zi, în drum spre castel, Rachel se nimeri în mașina lui Lucien doar cu Celia. El nu pomeni nimic despre incidentul din seara precedentă, dar era evident că o privea ca pe o fetiță prostuță care-i încurca pe ceilalți.

– Trebuie să mai vizitezi Lyonul cât stai aici, spuse Lucien.

– Da, mi-ar plăcea, spuse ea încet. Data viitoare o să-mi iau o hartă. Așa n-o să mă rătăcesc.

O privi aproape cu răutate:

– Nici măcar o hartă cu toate străzile nu e de folos nesăbuiților, exclamă el.

– N-o certa, Lucien, interveni Celia. Mie și Rachelei ne place să descoperim de unele singure multe lucruri. Așa am fost crescute, să fim independente, nu legate de fusta mamei.

Rachel îi zâmbi cu drag surorii ei. Oare Celia ar mai fi spus acele cuvinte dacă ar fi fost prezentă și Francine? Sau poate că era o perioadă în care Celia se afirma și-și susținea punctele de vedere. Fața lui Lucien se îmblânzi.

– Data viitoare, dacă voi avea permisiunea de a-ți fi ghid, adăugă el sec, poate îți voi arăta fabricile unde se prelucrează ornamente din aur și argint și războaiele de țesut.

– Auzeam zgomotul de la războaie peste râu. Mi-ar plăcea să văd fabricile.

– S-ar putea să fie și în Lyon fabrici de pantofi, continuă el.

– Vrei să mă ademenești? întrebă ea, surâzând.

– Oh, lui Lucien i s-a părut întotdeauna amuzant că cineva trebuie să muncească la propriu pentru a-și câștiga existența, spuse Celia înainte ca el să răspundă.

– Nu e adevărat, protestă el. Și eu muncesc frecvent, la fel de mult ca și angajații mei.

– Asta e altceva. Tot ce faci tu e să te plimbi pe moșie și să dai ordine oamenilor.

– E mare? se interesă Rachel? Ce cultivi?

Lucien râse cu poftă.

– Ce cultiv? Castani și struguri, porumb și copaci, nutreț pentru vite ca să putem avea producție de brânză mare. Văd că n-ai idee despre moșiile din Auvergne. Când vei avea timp și vei lua o pauză de la lecțiile cu Henri, trebuie să mă lași să-ți arăt proprietatea.

Rachel îi mulțumi și imediat o bufni râsul:

– O metodă eficace de a-mi aminti că ar fi cazul să încep să mă ocup de nepotul meu și nu să umblu hai-hui să vizitez orașe.

– Cariera lui Harry nu va avea de suferit din cauza câtorva lecții de aritmetică pierdute, o asigură Celia.

Chiar și așa, Rachel se gândi că era timpul să se apuce de lecțiile băiatului sau se va trezi cu Francine pe cap, cerându-i să-i explice de ce era neglijată educația copilului. După ce o consultă pe Celia, Rachel făcu un plan al lecțiilor care cuprindea citire în franceză și engleză cu ajutorul unor cărți cu desene și mare parte din timp petrecut pentru joacă, însă una constructivă: desen, modelaj și chiar dezvoltarea pasiunii lui Harry pentru inginerie.

– Sper că atunci când va avea o guvernantă profesionistă să nu se uite strâmb la metoda mea și să-l pună pe bietul Harry s-o ia de la capăt, îi mărturisi Rachel surorii ei.

– N-o lua chiar atât de în serios, o sfătui Celia. Harry e doar scuza mea pentru a te putea ține aici. Tu știi foarte bine care sunt adevăratele motive.

Lecțiile fură programate să țină câte două ore în fiecare dimineață, însă de foarte multe ori erau întrerupte de apariția de multe ori inoportună a lui Valentin, care descoperea că n-avea ce face în acea perioadă. La început, Rachel nu protestă, dar în curând Harry descoperi că neatenția mătușii lui însemna un moment de respiro pentru el. Cartea sau pensulele dispăreau și băiețelul revenea la vreunul dintre proiectele lui. Când vizitele lui Valentin deveniră mai dese, Rachel încercă delicat să-l descurajeze.

– Ești prea serioasă! o mustră el, dar o ținu în continuare de mâini. Când încercă să se retragă, n-o lăsă.

– Încerc doar să fac ce am promis, ca să pot sta cu Celia.

– De ce Dumnezeu îți trebuie un motiv ca să stai aici? întrebă el, privind-o cu drag. Aș fi încântat să te avem aici până când Henri ar fi pregătit de facultate.

Rachel râse.

– Oh, prostii! Bietul Harry! De parcă aș putea să mă ocup de educația lui până atunci!

– Dar ești suficient de capabilă să mă educi pe mine, veni replica lui Valentin, care se apropie de ea. Înainte să vii, nu știam nimic important. Da, câte ceva din istorie, literatură, limbi străine, dar nimic din ce e cu adevărat

important în viață. M-ai vrăjit, Rachel. În sfârșit, știu ce vreau de la viață.

Rachel încercă să i se opună, dar el o prinse în brațe.

– Valentin! protestă ea. Val…nu reuși să-l evite, iar el o sărută cu pasiune.

Îl împinse într-o parte, moment în care o zări pe Francine, stând triumfătoare lângă ușă. Intră liniștită în cameră, în timp ce Rachel își aranja părul, încercând să-și revină.

– Văd că Valentin te ajută cu lecțiile pentru Henri, spuse ea ironic, uitându-se la băiețelul care era prins cu noul lui proiect.

În ciuda stânjenelii Rachelei, Valentin era foarte relaxat. Probabil nu era ieșit din comun ca cineva să dea peste el în timp ce flirta cu vreo fată, dar Rachel era convinsă că Francine așteptase exact acest moment. Aceste suspiciuni îi fură confirmate când află mai târziu în acea zi că doamna Bertelle dorea s-o vadă.

– Trebuie să fac prezența! se gândi Rachel în timp ce-și schimba rochia și se pieptăna, pregătindu-se pentru interogatoriu.

Spre surprinderea ei, nu fu dusă în obișnuita camera întunecoasă, ci într-o cameră plăcută și luminoasă care avea ferestrele spre grădină. Bineînțeles că Francine era în cameră, dar ieși imediat.

– Bunica mea preferă să vorbească în franceză, dar dacă nu te descurci, o să mă cheme imediat una dintre cameriste, spuse ea înainte să părăsească încăperea, zâmbind politicos încât orice necunoscător ar fi crezut că era un gest drăguț. Dar Rachel știa că nu e așa.

– N-am avut ocazia să te cunosc prea bine, începu doamna Bertelle când rămaseră singure, dar Francine mi-a spus că ai ajuns să faci parte integrantă din casa noastră.

Cum ar trebui să iau această remarcă? se întrebă Rachel. Vrea să spună că mă port de parcă aș fi în casa mea?

– Mi-a făcut o mare plăcere să-mi vizitez sora, doamnă, spuse ea tare.

– Bineînțeles.

Făcu apoi o pauză destul de mare, iar Rachel consideră că n-ar trebui

s-o întrerupă.

– Suntem foarte bucuroși să te avem aici, continuă doamna Bertelle, uitându-se pe fereastră, ca tovarășă pentru sora ta, cu toate că vom avea mare grijă de ea în următoarele luni.

– Da, doamnă. Se întreba dacă nu cumva i se spunea să se întoarcă acasă cât mai repede.

– Sunt, totuși, câteva planuri de viitor pentru familia noastră. Valentin se va logodi în curând cu Ysanne. Rachel dădu încet din cap.

– E posibil să nu fi știut asta? continuă doamna Bertelle. Fata zâmbi:

– Nu m-am preocupat de problemele familiei, răspunse ea încet. Fericirea surorii mele este ceea ce mă interesează, dar vă asigur, doamnă, că nu mă voi implica și nici nu voi încerca să dau peste cap niciunul dintre planurile vreunuia dintre membrii familiei.

Bătrâna surâse și o bătu părintește pe mână.

– Am înțeles. Acum că știi despre ce e vorba, nu-i vei distrage atenția lui Valentin de la viitorul ce-l așteaptă.

– Nici până acum n-am încercat să fac asta, protestă timid Rachel.

– Desigur. Dar amândoi sunteți tineri, iar el este un bărbat atrăgător, poate diferit de cei pe care erai obișnuită să-i vezi.

Vocea și expresia pe care o avea când spunea asta erau atât de binevoitoare, încât nu-i venea să creadă că este insultată. Era cel mai delicat mod cu putință de a o pune la locul ei.

– O să încerc să rețin tot ce mi-ați spus, doamnă, spuse Rachel calm, cu toate că furia și indignarea îi mocneau în suflet.

– Mi-a vorbit de parcă l-aș fi încurajat pe Valentin să se poarte așa și să flirteze cu mine! i se plânse ea mai târziu Celiei.

Aceasta zâmbi.

– Poate ar fi trebuit să fii mai atentă. Aici, casele nu sunt ca cele din Anglia. Acasă, un astfel de incident ar fi fost uitat foarte repede, dar aici, toți trăiesc toate momentele mult mai intens. Asta mi s-a părut foarte greu la început. Nu-mi dădeam seama cum astfel de mici evenimente puteau avea

niște consecințe copleșitoare.

– Presupun că de asta te pleci atât de mult în fața lor! o acuză Rachel.

– Din moment ce am ales să mă mărit cu Pierre, am fost de acord să-i accept și familia. Nu puteam face altceva. Așa că am căutat să fim cât mai fericiți. Și sper că e și el la fel de fericit. Rachel se îmblânzi.

– Da, Celia, te-ai adaptat minunat aici și poate că nu puteai face altceva. Dar eu nu sunt legată de locul ăsta…sau cel puțin doar pentru o perioadă scurtă de timp.

– N-o să pleci, nu? o întrerupse Celia, palidă.

– Nu, bineînțeles că nu, spuse ea cald. Am vrut să spun că aș putea sta și un an întreg, cu toate că nu vrei să stau pe capul tău atât de mult, și tot pot să plec. Voi fi liberă să plec oriunde vreau. Între timp, domnul Valentin nu va primi niciun fel de încurajare din partea mea. Încă o privire din aceea și-l voi plesni. Celia râse cu poftă:

– Oh, nu! O astfel de violență nu va face decât să-i sporească interesul. Nu vrei să-l provoci în felul ăsta. Încearcă să fii indiferentă…dacă poți.

Îi aruncă o privire iute surorii ei:

– Asta e o provocare pentru mine? Pot să rezist farmecelor lui Valentin foarte ușor. E adevărat, că i se permit multe și strălucește în casa asta, dar…se opri și-și aduse brusc aminte de vorbele ghicitoarei:"unul stă în razele soarelui, celălalt e în umbră."

– Da, Rachel? Dar ce? o readuse Celia cu picioarele pe pământ.

– Dar n-avem nevoie de el, adăugă ea.

Era totuși tulburată și în pat încercă să-și aducă aminte ce-i mai spusese acea ghicitoare din Lyon. Bineînțeles, dacă unul era luminat de razele soarelui, celălalt va fi în umbră. Zâmbi ironic, gândindu-se că erau doar niște prostii. Pur și simplu lăsase atmosfera ostilă plină de false loialități și emoții ascunse de la castel s-o influențeze. Încercă să se gândească la Celia, apoi la micul Henri și încercă să ticluiască noi idei pentru a-l amuza pe băiețel, dar în spatele tuturor acestor gânduri, se ascundea în continuare o întrebare: cine era bărbatul din umbră?

Capitolul 4

A doua zi dimineață, Rachel realiză că cel mai bun plan era să-și concentreze atenția asupra educației lui Harry. Dacă reușea să-l facă pe Valentin să înțeleagă că n-avea voie s-o întrerupă în timpul lecțiilor, cel puțin ar fi putut spune că-și folosea timpul într-un mod util și nu pentru a se interpune în planurile familiei Bertelle.

– Harry e atât de creativ, îi spuse Celiei, încât trebuie încurajat. Putem face o mulțime de lucruri pe lângă desen sau citit.

– Singurul lucru după care e înnebunit sunt mașinăriile lui, spuse Celia. Pierre i-a cumpărat de Crăciun tot felul de lucruri de construit și de atunci nu se mai uită la nicio altă jucărie.

– Oh, o să aibă timp suficient pentru ele, dar o să vedem dacă-i putem lărgi orizontul.

Celia o luă de mâini:

– Mi-e puțin rușine, scumpo. Presupun că dacă m-aș fi căsătorit cu un bărbat mai sărac și aș fi locuit în suburbii, mi-aș fi petrecut mai mult timp cu Harry. Într-o casă ca asta, totul pare mult mai distant.

– Nu-ți face griji, o liniști Rachel veselă. O să-l transformăm pe Harry în geniul invențiilor din Auvergne!

Hotărâră să meargă la Clermont-Ferrand să-i cumpere băiețelului rechizite pentru că, deși Celia se învățase să comande orice și să aștepte să

sosească acasă, Rachel protestase, spunând că așa se pierdea toată distracția.

– Ar trebui să-l lăsăm pe Mathieu să conducă, altfel va fi scandal, o avertiză Celia.

– Da, sigur, spuse repede Rachel, pentru că nu era nerăbdătoare să conducă ea pe pantele acelea periculoase. Trebuie să-i cumpărăm lui Harry un aparat simplu de fotografiat și să-l lăsăm să facă singur poze.

Băiețelul fu teribil de încântat să examineze aparatele; avea deja o experiență în acest domeniu, pentru că tatăl lui avea un astfel de aparat profesional, dar ideea de a avea unul care să fie doar al lui îl făcea să fie foarte mândru.

– Sper să reușesc să citesc instrucțiunile, murmură Rachel. Altfel va trebui să-mi citești tu sau Pierre.

Pe la prânz, în timp ce se urcau în mașină, Celia spuse din senin:

– Am aranjat să luăm masa cu Lucien.

– Cu Lucien? Unde, aici sau acasă?

– Aici, bineînțeles. Vine foarte des în Clermont-Ferrand și m-am gândit că am putea să ne întâlnim.

Rachel era ușor tulburată, cu toate că nu-și dădea seama din ce cauză. Se întreba dacă Celia programase această întâlnire în așa fel încât Valentin să nu fie de față. Lucien îi aștepta la restaurant și pentru prima dată, privirea lui era caldă și primitoare.

– Sper că nu te facem să întârzii la vreo întâlnire de afaceri importantă, bombăni Rachel.

– Ce poate fi mai important decât viitorul lui Henri? veni replica lui Lucien, zâmbind.

– Oh, deci știi totul despre micile noastre planuri? E clar că nu voi putea fi niciodată o guvernantă tradițională pentru vreun copil.

– Dar nu te-ai pregătit pentru o astfel de carieră, îi aminti el, privind-o pe deasupra meniului. Poate copiii neortodocși au nevoie de tratament special.

Henri, atent, prinse din zbor cuvântul "ortodox" și întrebă imediat ce înseamnă. Trei fețe zâmbitoare îl priviră cu drag, dar Lucien răspunse mai repede în franceză:

– După reguli, rigurozitate.

Un zâmbet de drăcușor lumină fața băiețelului.

– Asta înseamnă că Rachel n-are reguli, spuse el triumfător.

– Poftim! Uite în ce groapă m-ai aruncat! exclamă ea, întorcându-se spre Lucien.

– Una pe care singură ți-ai săpat-o, nu-i așa?

Prânzul decurse foarte plăcut, iar Rachel fu ușurată să descopere ce gazdă plăcută era Lucien. În drum spre casă, trebui să admită că, oricât de plăcute ar fi fost cumpărăturile, ziua fusese înveselită de întâlnirea de la prânz.

– Lucien a fost într-o pasă foarte bună, comentă Celia când rămaseră singure.

– Niciodată nu știu cum să-l iau, o întrerupse Rachel. E ca un arici, orice poate să-l enerveze.

– Oh, te înșeli! spuse repede Celia. Poate că e mai ursuz, dar foarte rar se supără.

Rachel își aminti scena din târg la Lyon, când se supărase cu siguranță că ea se pierduse de grup. Dar nu povestise nimănui acest incident, așa că acum n-o putea contrazice pe Celia. Cu toate că avea acordul din partea Celiei și a lui Pierre, metodele educaționale mai puțin tradiționale pregătite de Rachel se loviră de opoziția Francinei și chiar a doamnei Bertelle.

– Henri o să involueze, spuse Francine într-o dimineață când intră în camera băiețelului, unde el și cu Rachel pictau farfuriile ca pe ceasuri sau busole.

– Ce este atât de rău în a învăța să citească ceasul sau punctele cardinale? veni replica Rachelei, sigură pe ea, știind că părinții copilului erau de acord.

– Iar camera asta nu e potrivită pentru astfel de activități murdare,

continuă Francine, ignorând ce-i spusese Rachel. Menajerele se plâng de faptul că trebuie să curețe vopseaua și apa vărsată pe jos.

– Cu siguranță, vom găsi în castel o cameră potrivită pentru ca Henri să se poată exprima. O să-l întreb pe Pierre.

Francine privi cu ochi mari această sfidare, dar nu spuse nimic și ieși valvârtej din cameră. Henri termină de pictat ceasul, apoi spuse:

– Ai supărat-o pe mătușa Francine.

– Poate că așa e, spuse Rachel, ușor dezamăgită, regretând că nu fusese mai diplomată.

– Mătușa Francine nu mă place, continuă Henri.

– Prostii, Harry, îl contrazise Rachel. Doar că are alte păreri despre copii.

Vreo două zile mai târziu, doamna Bertelle îi spuse Rachelei:

– Am vorbit cu Pierre despre educația băiatului. A fost de acord cu mine că sunt necesare serviciile unei guvernante profesioniste cât mai curând. Oh, dragă, știu că ți-ai dat toată silința, mai spuse ea, întrerupând-o pe Rachel care voia să protesteze, dar acest tip de amuzament nu reprezintă o educație.

Rachel tăcu în fața acelei încăpățânări, doar clătină ușor din cap și-i dădu dreptate. Dar, cu prima ocazie, îl întrebă pe Pierre dacă era într-adevăr cum spunea doamna Bertelle.

– Nu e adevărat. De fapt, i-am spus că pentru cel puțin șase luni te vei ocupa de Henri. Va avea suficient timp după aceea să-și continuie studiile într-un cadru mai formal. În definitiv, abia a împlinit patru ani.

– Și e la vârsta cea mai creativă, adăugă Rachel, entuziasmată. Tot ce ne lipsește este o cameră unde putem face câtă mizerie vrem, pentru că folosim lut la modelat și vopsele. Crezi că ne poți ajuta?

– Bineînțeles. Sunt o mulțime de camere nefolosite. O să mă ocup de pregătirea uneia, îi promise el.

Rachel fu încântată la culme când primi o cameră în spatele castelului. Probabil că fusese o seră; avea gresie pe jos, două mese placate cu

marmură, iar camera era scăldată de razele soarelui, căci avea ferestre mari pe tot peretele. Pierre îi spuse că va comanda noi rafturi pentru a le înlocui pe cele vechi, care nu mai puteau fi folosite.

– Aici, tu și cu Henri vă veți putea desfășura activitățile în liniște și vă veți distra de minune. Mi-ar fi plăcut și mie să am un astfel de loc când eram mic.

– Dar ai locuit aici dintotdeauna, spuse Rachel.

– Oh, da, dar doicile noastre erau foarte severe, spuse el, cu o sclipire jucăușă în ochi. Ne învățau să fim foarte ordonați și nu să umplem camere cu lut sau hârtii colorate.

Rachel boteză imediat camera drept "Atelierul lui Harry" și pictară numele pe o plăcuță de lemn atât în franceză, cât și în engleză.

– Frumos nu? spuse ea și se dădură câțiva pași înapoi pentru a-și admira opera. Așa, știe toată lumea despre ce e vorba și toți vor cere permisiunea de a intra.

Băiețelul chicoti:

– Cine nu ne place, n-are voie să intre.

În următoarele câteva zile, Harry a fost prins cu tot felul de proiecte făcute de Rachel; partea bună era că făcea totul din proprie inițiativă, nicidecum din obligație. Rachel le ceru grădinarilor câteva semințe de flori pentru a le planta în ghivece, ca Henri să vadă cum creșteau. Aparatul foto cumpărat a iscat mult amuzament în casă. Băiețelul se plimba prin grădină și fotografia pe toți cei care-i ieșeau în cale, dar uita să deruleze filmul, așa că multe dintre poze erau suprapuse. Atât Pierre, cât și Rachel i-au explicat cum funcționează, iar Henri i-a ascultat pe amândoi în liniște, dar după ce-i făcu tatălui său o poză și nu-i prinse și capul, băiețelul dezmembră aparatul pentru a vedea unde era restul pozei. Părinții lui și Rachel erau afară când Henri veni cu el făcut bucăți.

– Nu, nu! strigă Pierre, adunând toate piesele, dar nu înainte ca filmul să fi fost expus luminii soarelui. Acum, ascultă și privește, îi spuse el răbdător fiului său, explicându-i că filmul nu trebuia expus oricând.

– E pur și simplu risipă de bani, exclamă Francine, care tocmai li se alăturase. Băiatul n-are niciun pic de respect pentru proprietate, nici a lui, nici a altuia.

– Nu e adevărat. Cred că Rachel are idei grozave, se auzi Lucien, care apăru în spatele ei.

În primul moment, Rachel ridică repede privirea, apoi se uită indiferentă în altă parte. Nu era sigură că fusese un compliment sau pur și simplu o înțepătură dedicată Francinei. În ultimele zile, Rachel observă o schimbare în comportamentul lui Valentin. Adoptase o atitudine de prietenie indiferentă, fără vreun alt tip de atașament decât cel strict familiar, și lipsea frecvent de la întâlnirea tradițională din camera doamnei Bertelle. Vizitase o singură dată "Atelierul lui Harry" și atunci fusese extrem de politicos; drept urmare, Rachel se gândi că își petrecea tot acest timp cu Ysanne, probabil urmând sfatul doamnei Bertelle și al celorlalți membri ai familiei. Din punctul ei de vedere era un lucru bun, căci niște posibile certuri între ea și familia Bertelle erau ultimul lucru de care avea nevoie. Și totuși, era ușor iritată că Valentin se răcise atât de repede. Bineînțeles, ca nou-venită fusese interesantă, iar Val fusese impulsionat de ideea că era englezoaică și era singură, dar trebuia să recunoască faptul că pentru el reprezentase doar o mică distragere a atenției. Poate că din cauza acestor idei copilărești se făcu de râs câteva zile mai târziu. Se afla cu Harry în atelier, pe jos, pictând ceva pentru decorat pereții; Rachel voia să deseneze munți, viță-de-vie, castele și câțiva oameni lucrând pământul, în timp ce Harry se ocupa de elemente care confereau tabloului personalitate. Atentă la ce făcea, nici nu observă că Harry se oprise. Când într-un final îl văzu, auzi și ciocănitul din geam, dar nu se întoarse. Deci Valentin n-avea iarăși ce face.

– Suntem foarte ocupați, îi strigă ea.

Se auzi ușa.

– Val! exclamă ea. Mi-ai promis că n-o să ne mai întrerupi în timpul lecțiilor. Te rog, pleacă.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar Valentin e în altă parte.

Vocea lui Lucien o făcu să tresară și să se înroșească.

– Dar, dacă vrei să plec, continuă el, bineînțeles că…

– Nu, nu, te rog! Am crezut…

– Te-ai obișnuit să te bată la cap Valentin, nu?

– Păi, da…și nu, murmură ea. Oh, vreau să spun că n-a mai venit atât de des de când am deschis atelierul ăsta.

Lucien privi amuzat în jurul lui.

– Mda, și eu ar trebui să-mi cer scuze pentru că am încălcat proprietatea, adăugă el. Am totuși un motiv pentru vizita mea. M-am gândit că nu-ți poți petrece tot timpul cu micul Henri și mă întrebam dacă nu vrei să vezi o parte din festivalurile din această regiune a Franței. Multe dintre orașele de pe aici au reprezentări de culoare ale Fecioarei Maria, dar cea din Riom e cea mai frumoasă.

– Mi-ar plăcea să merg să văd cât mai multe, spuse Rachel repede, foarte entuziasmată.

– Se numește Sărbătoarea Sfântului Amable și se va ține duminica viitoare, bineînțeles dacă n-ai alte planuri…

– Nu, n-am.

– Atunci, o să trec să te iau pe la nouă, dar ar fi bine s-o anunți pe doamna Bertelle că n-o să ajungi la cină.

Rachel zâmbi:

– Da, așa o să fac. Mulțumesc mult.

– Chiar și o guvernantă mai are câte o duminică liberă, nu? adăugă el, întorcându-se spre ușă.

– Ce-ți place să mă tachinezi pe tema asta! Dar voiam să te întreb ceva. Harry va trebui să-și planifice o zi pe care s-o petreacă așa cum vrea el. Ar vrea să includă o vizită la tine acasă, dar i-am spus că trebuie să discutăm mai întâi cu tine.

– Bineînțeles, oricând, spuse repede Lucien. Mâine, dacă vreți. Probabil că n-o să fiu acasă, dar Ysanne va fi acolo. Se întoarse spre băiețel. E bine

așa, Henri?

Harry se strâmbă puțin:

– Era mai bine dacă erai acolo, dar nu mai contează. Am multe lucruri de făcut.

Lucien și Rachel se priviră o clipă, amuzați:

– Acum ne-a concediat pe amândoi, spuse ea râzând.

După ce plecă, Rachel nu se mai putu concentra la tablou. Oare venise special până aici, doar ca s-o invite să-i arate împrejurimile? Vor fi însoțiți și de alți membri ai familiei? N-avusese curajul să-l întrebe toate astea, preferând să aștepte să vadă ce se întâmplă. Totuși, când era momentul potrivit să-i spună doamnei Bertelle că va lipsi de la masă duminică seara? Astăzi era abia miercuri, așa că va avea suficient timp să facă asta. Apoi realiză că Harry fusese de față la discuția lor. Oare le va spune despre asta tuturor? Și le va spune că ea acceptase? Se hotărî să nu spună deocamdată nimic, nici măcar Celiei, și nici nu-l va pune pe Harry să țină secret. Planurile băiețelului pentru a doua zi includeau o bălăceală pe cinste în helești din fața castelului; fugări o vreme peștișorii aurii, apoi se așeză pe insulița din mijloc, arătând ca un mic îngeraș ud. Francine, care îi urmărise de la una dintre ferestre, veni în fugă:

– Serios, Rachel! E o nebunie ce faceți voi aici! Henri o să facă pneumonie! se răsti ea.

– Iese imediat din apă și o să se schimbe repede în haine uscate. E ziua lui, înțelegi? Singura zi în care poate să facă tot ce-și dorește, evident sub supravegherea mea.

– Sub supravegherea ta? Domnișoară Rachel, îți iei o mare responsabilitate.

Rachel îl rugă pe Harry să iasă, dar băiețelul refuză:

– Când o să plece mătușa Francine, atunci o să ies.

Francine se dădu câțiva pași înapoi, tocmai când se apropia Celia.

– Ești de acord cu prostiile astea? o întrebă ea nervoasă.

– Nu văd nicio problemă în asta, câtă vreme Henri iese când i se spune,

spuse Celia.

– Voi două… stricați copilul ăsta, șuieră Francine. Și-așa era răsfățat și egoist.

– E fiul meu! o întrerupse Celia dârz.

– E și nepotul meu și e un Bertelle, veni replica Francinei. Asta, desigur, dacă nu cumva nu-și va merita acest nume, mai spuse ea și plecă furioasă.

Henri se cățăra pe marginea helești eului ca să iasă, scuturându-se de apă și foarte bucuros că în sfârșit îi fusese permis, sub supraveghere, să se joace în locul interzis.

– Ar trebui să avem și noi o piscină, remarcă Celia, învelindu-l cu prosopul. Lucien are una foarte frumoasă. Nu-mi dau seama de ce nu ne-am gândit la asta mai devreme. O să vorbesc imediat cu Pierre.

– Sunt sigură că Francine nu va fi de acord, îi aminti Rachel. Încă un pericol pentru Henri.

Următoarea oprire pe agenda băiețelului era în Puy de Saucy, cel mai înalt vârf din Masivul Central. Dacă abia s-ar fi mutat în Auvergne, Rachel ar fi fost panicată de sugestia lui, dar acum știa că drumul din orășelul Le Mont-Doré ducea până aproape de vârf, de unde puteau lua o telecabină ca să termine traseul. Chiar dacă era o simplă coincidență, Harry își alesese o zi minunată pentru așa ceva. Peisajul era magnific, cerul era senin, iar soarele strălucea peste văile și dealurile din împrejurimi. Era într-adevăr splendid.

– Ce parte minunată a Franței ți-ai ales! îi spuse Rachel surorii ei.

– Poate că ea m-a ales pe mine, spuse Celia. Totuși, a trecut atât de mult timp și tot nu m-am obișnuit. E o aură de mister care înconjoară locurile astea de parcă ar ascunde ceva malefic.

– Poate se datorează vulcanilor, o liniști Rachel. E imposibil să nu te gândești din când în când că unul dintre ei poate erupe oricând, chiar dacă se presupune că sunt stinși. Ar trebui să mergem la masă și să sperăm din tot sufletul că nimic rău nu-i poate strica ziua lui Harry.

Băiatul fu extrem de încântat de restaurantul din Le Mont-Doré pe

care-l alesese mama lui. Comandă destul de multe din meniu, iar Rachel spera că va putea face față tuturor aperitivelor pe care le luase, urmate de pateuri cu homar, o pizza și înghețată de ciocolată. După o scurtă plimbare, se îndreptară spre casa lui Lucien.

– Mathieu o să vă ducă la Lucien, apoi merge cu mine acasă, dar o să-l trimit după voi. Pe la cât?

– Pe la cinci, cred, spuse Rachel.

Harry fusese foarte explicit când spusese că doar el și cu Rachel mergeau în vizită, fără să fie însoțiți de Celia, iar ea fusese de acord. Se părea că băiețelul își exersase manierele pentru această vizită importantă; o ajută pe Rachel să coboare foarte grav, se înclină în fața mamei lui, apoi o escortă pe Rachel spre intrarea castelului familiei Fontenac. Rachel acceptă toate aceste favoruri și se forță să fie cât se poate de serioasă. Valetul le deschise ușa și-i conduse de-a lungul unui coridor lung până într-un salon imens, foarte elegant, unde tronau tablouri ale strămoșilor lui Lucien. Rachel realiză că nu fusese niciodată în acea cameră, în rarele ocazii când venise la castel. Ysanne intrase în jocul copilului și aranjase ca Harry să fie tratat ca un adevărat nobil. Îi întinse mai întâi mâna lui Rachel, apoi lui Harry, care o sărută delicat, apoi îi conduse spre o masă de ceai unde așteptau multe bunătăți menite să satisfacă orice copil. în comparație cu imensitatea camerei, Rachelei i se părea că măsuța de ceai era minusculă, de parcă ar fi fost de jucărie. După-masă, Ysanne și Rachel ieșiră pe terasa în care dădea salonul. La scurt timp, Rachel realiză că Harry dispăruse. Brusc, deveni neliniștită.

– N-are cum să se piardă în castelul acesta mare, nu? o întrebă ea pe Ysanne, surâzând.

– Oh, nu. Henri cunoaște destul de bine locul ăsta.

Rachel se liniști doar pe jumătate. Poate că încă îi răsunau în minte cuvintele Celiei și poate că grandiosul castel al familiei Fontenac sporea această stare. Casa Celiei era veselă și luminoasă, dar cea a lui Lucien, cu toate acele turnuri și forma sa neregulată, avea un aer misterios și

tulburător. Nu mai trecu mult timp și Rachel spuse:

– Mă scuzi, Ysanne, dar cred că ar trebui să-l caut pe Harry.

– Bineînțeles. Dar pot să pun una dintre menajere să-l caute. Nu trebuie să te deranjezi.

– Ar putea ajuta și asta, fu ea de acord. Așa, îl putem căuta în mai multe direcții.

– Nu poate să fie foarte departe, spuse Ysanne după ce puse pe una dintre menajere să-l caute.

Rachel nu era foarte sigură. Avusese oare băiețelul vreun motiv special pentru care dorise să vină azi aici? Voia să vadă ceva? Îl strigară de mai multe ori, dar nu răspunse.

– Se joacă de-a v-ați ascunselea, sugeră Ysanne.

Rachel se grăbi pe un alt coridor cu multe uși de stejar. Oare Harry se ascundea într-una din camerele astea? Încercă una dintre uși, dar era încuiată, ca și celelalte. Cu siguranță, era o aripă a castelului folosită foarte rar, doar pentru oaspeți. Apoi văzu o scară ce urca undeva la etaj. Îl strigă din nou pe băiat. Urcă scările și ajunse pe un coridor ce ducea în alte pasaje. Nu prea erau ferestre și în curând Rachel realiză că se rătăcise. Destul de panicată, alergă de colo-colo. Probabil că Harry păți se același lucru. Se rătăcise și era închis pe undeva. Îl strigă speriată încă o dată. Apoi văzu o ușă deschisă și în spatele ei înca una întredeschisă. Împinse prima ușă și intră. Un bărbat cu părul alb stătea în fața unui șevalet, într-o cameră spațioasă plină de picturi, sculpturi, ornamente din bronz, ce semăna mai mult cu depozitul unui muzeu.

– Iertați-mă, începu ea în franceză. Ați văzut cumva un băiețel în ultima jumătate de oră?

Bărbatul nu se întoarse, iar Rachel se gândi că poate era surd. Se apropie de el și repetă întrebarea. În acel moment, bărbatul se întoarse cu fața la ea și un fior de spaimă îi trecu pe șira spinării. Abia putea fi numită față de om ceea ce vedea în fața ochilor; era plină de cicatrice. Țipă și ieși repede din cameră dar, înainte să iasă pe a doua ușă, se ciocni de un bărbat

imens, care o prinse de mâini.

– Ce faci aici? o întrebă, privind-o mânios.

– Dă-mi drumul! îl imploră ea, încercând să-și elibereze mâinile.

– Ce-ai văzut?

– Nimic. Căutam un băiețel, micul Henri Bertelle. Spune-mi dacă l-ai văzut, te rog.

– Nu, domnișoară. N-am văzut niciun băiețel. Acum, pleacă. Îi dădu drumul și o duse până la scări. Nu vei spune nimic. Nu mă cunoști. Ține minte asta, dacă ții la viața ta.

Ușa se trânti în urma ei, dar nu mai pierdu vremea acolo. Nici nu-și dădu seama cum a ajuns până la parter. Îi văzu în capătul coridorului pe Harry și pe Ysanne vorbind liniștit.

– Oh, Harry! strigă ea, oftând ușurată.

– Rachel…ești foarte palidă, spuse Ysanne. Ți-am spus că Henri nu se pierduse.

Rachel încercă să-și revină și-și compuse un zâmbet chinuit privindu-l pe băiat:

– M-ai speriat o clipă, îl mustră ea, încercând să lase de înțeles că acesta era motivul tulburării ei.

Până la sosirea lui Mathieu, șoferul, reuși să-și recapete calmul, dar în drum spre casă fu extrem de tăcută și abia îl auzea pe Harry.

– Ești supărată pe mine, Rachel? o întrebă.

– Nu, Harry, nu sunt supărată, spuse ea blând. Dar unde te ascundeai?

– Nu mă ascundeam, spuse el indignat. Eram în bucătărie. Bucătăreasa îmi dă voie acolo. Acasă n-am voie.

Cât de simplă era explicația băiețelului!

– De ce-ți place în bucătărie? îl întrebă ea, mulțumită că Harry fusese la parter și nu în camerele acelea secrete.

– Oh, îmi plac multe lucruri. E o mașinărie care taie carnea în bucățele. Și o pâlnie unde pui boabele de cafea, iar la celălalt capăt ies ca o pudră.

Rachel zâmbi, realizând cât de interesante i se păreau toate aceste

obiecte de bucătărie lui Harry. Când ajunse la castel, spuse că o doare capul și se duse în camera ei.

– Nu mă mir, spuse Celia, după o zi întreagă petrecută cu Harry! Da, da, du-te și odihnește-te puțin înainte de cină.

Cina! se gândi Rachel, stând întinsă în pat. Cum aș putea să mănânc și să pretind că totul e în regulă, când imaginea bărbatului aceluia e atât de vie în mintea mea? Cine era? Ce păție de era atât de desfigurat și cine era bărbatul acela care-l păzea? Oare era tatăl lui Lucien? Dar părinții lui Lucien muriseră în urmă cu mulți ani. Oh, ce bine ar fi fost dacă ușile acelea n-ar fi fost întredeschise! Așa, n-ar fi descoperit niciodată secretul acela sinistru din casa lui Lucien. Cu siguranță, Ysanne știa, ca și majoritatea servitorilor. Dar Celia? Pierre? Oare cei din familia Bertelle știau sau Lucien reușise să păstreze foarte bine acest secret? Aceste dubii o făcură să nu povestească nimănui ce văzuse. Dacă ceilalți nu știau adevărul, n-avea niciun drept să facă această dezvăluire. Cel puțin nu acum. Mai târziu, poate ar încerca-o pe Celia. Apoi își aminti că-i promisese lui Lucien că-l va însoți duminică la Riom. Gândul de a fi cu el, bucurându-se de o sărbătoare, îi făcea greață. Trebuia să găsească o scuză pentru a nu mai merge. Totuși, în confuzia care era în capul ei, se întrebă de ce ar fi fost Lucien de învinovățit? Dacă era pur și simplu o rudă, victimă a unui teribil accident, pe care o găzduia? N-o invitase nimeni să-și vâre nasul prin camerele casei unde era oaspete pentru o după-amiază. Josephine, micuța cameristă veselă, intră deodată în cameră, întrebând ce rochie dorea domnișoara să poarte în seara aceea. Rachel se ridică. Avea nevoie de această vorbărie simplă ca s-o ajute să uite de tot. La masă, Celia își privi îngrijorată sora de câteva ori și cu prima ocazie o întrebă ce se întâmplase.

– Nu s-a întâmplat nimic, spuse Rachel repede. Sunt doar puțin obosită.

– O să am eu grijă de Harry mâine, ca tu să te poți odihni. Știu cât e de obositor să ai grijă de un copil mic toată ziua.

– Da, poate e o idee bună, răspunse Rachel, bucuroasă că se putea preocupa o vreme de ea și va putea să-și pună ordine în gânduri. O să fac

o plimbare mâine. Am folosit atât de des mașina în ultima vreme, că am să uit să mai merg.

– Foarte bine, fă o plimbare dimineață și apoi odihnește-te după-amiază, o sfătui Celia. În curând se va face extrem de cald și n-o să poți să te mai plimbi decât prin pădure.

– Oh, dar n-o să fac o drumeție de kilometri întregi. Doar o plimbare plăcută.

A doua zi, cu un mic pachețel cu mâncare și niște fructe porni la drum, ieșind de pe șoseaua principală și urmând o cărare de-a lungul unui pârâu. În depărtare se vedeau munții înverziți și cerul senin. Liniștea peisajului o învăluia. Abia când se așeză la umbra unui copac pentru a mânca ceva, o cuprinseră din nou temerile. Nu conta cine era acel bărbat. Trebuia să uite că l-a văzut. Totuși, nu putea uita atât de ușor cuvintele paznicului: "Nu mă cunoști. Ține minte asta, dacă ții la viața ta". Oftă, nevenindu-i să creadă ce se întâmplase și dorindu-și s-o fi ascultat pe Ysanne și să aștepte ca Harry să apară. Se întinse pe iarba moale, încercând să se relaxeze. Însă după noaptea nedormită, nici nu-și dădu seama când o luă somnul, iar când se trezi se făcuse destul de târziu. Renunță să-și continuie plimbarea și se hotărî să pornească spre casă, dar văzu printre copaci o pășune unde erau vite păzite de femei și câini. Îi făcu cu mâna unei păstorițe care tricota ceva, apoi realiză că doi câini mari, unul negru, celălalt maro, alergau spre ea. Se apropiară tăcuți, cu gâturile plecate, corpurile încordate, iar Rachel nu se mișcă, așteptând să se gudure pe lângă ea. Dar colții pe care-i afișau și mârâitul o făcură să înțeleagă că nu erau prea prietenoși. O trântiră la pământ înainte să poată schița vreo mișcare. Strigă din răsputeri, încercând să-și protejeze capul. Animalele sălbatice îi sfâșiară hainele. Apoi se auziră strigăte, căci o lăsară în pace și cineva o ajută să se ridice. Păstorița era nervoasă și porni un torent de cuvinte în franceză, într-un dialect pe care Rachel nu-l putea urmări cu ușurință, totuși înțelese că cei doi câini erau paznici și nu erau prietenoși cu străinii. La o comandă a păstoriței, câinii îi mai aruncară o privire suspicioasă, apoi plecară.

– Mulțumesc, doamnă, murmură Rachel, întrebându-se cum va ajunge acasă cu hainele acelea zdrențuite și temându-se să nu fie atacată de câinii altor cirezi. Femeia îi arătă drumul cu un băț. Păși temătoare printre copaci, atentă să nu apară un nou pericol, când ajunse la o bifurcație și se auzi o mașină venind pe drum. Dar mergea în direcția opusă, așa că nu-i era de niciun folos. Totuși, îl auzi pe șofer strigându-i numele:

– Rachel! se auzi vocea lui Lucien încă o dată. Ce naiba…începu el.

Alergă spre el, apoi, cuprinsă de brațele lui, tremurând, începu să suspine. Simți cum o ia în brațe și o urcă în mașină. O ținea încă în brațe, sprijinind-o, ștergându-i lacrimile.

– Oh, a fost îngrozitor, șopti ea. Doi câini au venit la mine…

Lucien se încruntă.

– E foarte periculos să mergi pe drumurile astea unde sunt turme de oi și cirezi de vite. Câinii care le păzesc sunt învățați să vâneze în doi, și pentru ei străinii sunt hoți. Nu iau în seamă mașinile. Probabil că s-au învățat că nu le pot învinge.

– La început am crezut că sunt prietenoși, dar m-au trântit la pământ. Apoi a apărut păstorița și i-a oprit.

– Bine că am trecut tocmai acum pe aici, murmură el.

– Mai ales pentru mine, Lucien, spuse ea, tremurând încă de spaimă. Cum ți-aș putea mulțumi?

– Ferindu-te de drumurile astea pe viitor, exclamă el, atitudinea lui destul de rece uimind-o. După o pauză lungă, Lucien adăugă: o să te duc la castel, deși ar fi de preferat să te fi dus mai întâi la mine să te îmbraci cu ceva. Nu vrei să ți se pună prea multe întrebări din partea familiei Bertelle.

Ceva mai de dimineață, Rachel era complet dezgustată și n-ar mai fi vrut să calce vreodată în casa lui, dar în lumina ajutorului pe care i-l oferise, trebuia să-i accepte oferta.

– Stai în mașină, spuse el, conducând spre intrarea casei. Îți aduc ceva să te acoperi. Se întoarse în câteva minute cu o haină lungă maronie. E a uneia dintre menajere. E cam de înălțimea ta, așă că probabil o să ți se

potrivească.

Rachel s-ar fu mulțumit cu orice în acel moment.

– O să te duc la una dintre intrările din spate ale castelului și vei putea intra fără să fii observată. Dacă totuși te vede cineva, spune că ai căzut printre copaci și ți-ai rupt hainele.

Era mai blând acum, iar atunci când o ajută să coboare, căldura mâinii lui era încurajatoare.

– Mulțumesc, Lucien, șopti ea, fără să-l privească la început. Apoi, când se uită la el întâlni o privire aproape duioasă. Se întoarse repede și fugi spre casă.

Capitolul 5

Ajunse cu bine în camera ei, fără să întâlnească pe cineva care s-o ia la întrebări. Până și Josephine, cea omniprezentă, era în altă parte. De aceea, fu surprinsă după-amiaza următoare, când se întâlni cu Valentin în grădină.

– Care a fost motivul pentru care ieri te-ai întors deghizată acasă și ai intrat prin spate? o întrebă el direct.

Rachel îl privi surprinsă:

– Deghizată?

Valentin zâmbi și scoase o țigară.

– Haina pe care o purtai, sigur nu-ți aparținea. Ce vrea să însemne această conspirație cu Lucien?

– Nu e nicio conspirație, spuse ea. Lucien pur și simplu m-a adus acasă.

– Înțeleg. Presupun că are tot felul de obiecte vestimentare pentru a-și deghiza pasagerii, nu?

– De ce mă interoghezi în felul ăsta?

– De ce? Pentru că am motive serioase s-o fac. De zile întregi, de săptămâni chiar, mă eviți. De fiecare dată când mă apropii de tine îmi răspunzi distant și cu răceală. Așa că te-am lăsat în pace. Dar se pare că am făcut o greșeală, pentru că între timp ai hotărât că Lucien prezintă mai mult interes.

– Nu e adevărat. Știi foarte bine că mi-am petrecut aproape tot timpul

cu Harry.

– Harry e doar un copil și nu stai cu el mai mult de trei, patru ore pe zi. Restul timpului îți aparține. În fiecare seară găsești câte o scuză să stai cu sora ta.

– Doar ăsta e motivul pentru care am venit aici, spuse ea hotărât. Știa că trebuie să fie atentă la ce spune.

Valentin aruncă țigara și se întoarse cu fața la ea:

– Rachel, nu te purta așa cu mine. Am încercat să fiu indiferent, dar nu reușesc. O iau de mâini. Îmi placi mai mult decât orice altă fată pe care am cunoscut-o vreodată.

– Val, ce rost au toate astea? Trebuie să te logodești cu Ysanne.

– Ba nu! Orice ar crede bunica mea, eu și Ysanne avem foarte puține în comun. Oh, știu că ar prinde foarte bine familiei dacă m-aș căsători cu ea și cu averea ei, dar n-am de gând să cad în capcana asta.

– Nu-ți pasă de Ysanne? Ești sigur că nu te iubește? îl întrebă.

– Ar fi o surpriză, spuse el, zâmbind. N-o cunoști pe Ysanne. E capabilă să se prefacă și să spună că eu sunt bărbatul visurilor ei și în același timp să le facă loc și iubiților din Paris. Nu sunt decât o pelerină pentru intrigile ei.

– Nu pot să cred asta, murmură Rachel.

– Nu? Ai crede, dacă ai cunoaște-o la fel de bine ca mine. Se folosește de mine ca să-l amețească pe Lucien. Și de când ai venit, atitudinea lui față de mine s-a schimbat. În mod normal, mă trata ca pe unul dintre vânătorii de averi, pur și simplu mezinul familiei Bertelle, cu un viitor mediocru. Dar totul s-a schimbat acum. Mă încurajează s-o scot pe Ysanne în oraș, s-o duc pe unde vrea ea. Acum înțelegi unde bate?

– Nu, nu cred că înțeleg nimic, spuse ea, eliberându-și mâinile.

– Nu minți! se răsti el. Eu sunt competiția. Dacă mă poate îndepărta, fluturându-mi-o pe Ysanne prin fața ochilor, atunci el are drum liber…spre tine.

– Nu, Val. Nu e interesat de mine, spuse ea, ușor tulburată.

– De unde știi? Lucien nu dezvăluie nimic până nu e pregătit. Dar tu?

Tu ești interesată de el?

– Normal. E un prieten și un vecin al familiei tale.

– Nimic mai mult de atât?

– Nimic mai mult, spuse ea hotărâtă, cu toate că în adâncul sufletului sentimentele față de Lucien erau foarte contradictorii. O atrăgea și o înspăimânta în același timp, iar atitudinea lui când caldă și blândă, când rece și distantă, se potrivea cu sentimentele ei.

Valentin îi zâmbi și-i puse o mână după umeri:

– Atunci, poate o luăm de la capăt. Hai să mergem undeva duminică.

Rachel tresări, iar Val simți reacția ei.

– Duminică?

– Da. Nu m-ai lăsat să te mai scot nicăieri de multă vreme. Am putea avea o zi minunată împreună.

– Îmi pare rău Val, am…alte planuri.

– Planuri? Cu Lucien, bineînțeles! Trebuia să-mi dau seama. Oh, te rog, nu-mi spune unde mergeți, dacă e secret.

Rachel aproape nici nu-l mai asculta. Era prea uimită de ea însăși. Cu o zi în urmă căutase scuza potrivită pentru a scăpa de întâlnirea cu Lucien, iar acum când i se oferea oportunitatea să facă asta, nu voia să profite de ea. Totuși, Lucien o ajutase cu o zi în urmă, cum ar fi putut să-l refuze?

– Bine, Rachel, continuă Val. Du-te cu Lucien de data asta, oriunde ar fi. Apoi e rândul meu și o să am grijă să nu fiu trecut cu vederea.

Rachel îi zâmbi:

– Asta e o amenințare sau o promisiune?

Drept răspuns, Val o luă în brațe și o sărută, apoi spuse:

– Ambele.

Își reveni și-l împinse într-o parte, iar când se întoarse o văzu pe Francine venind spre ei. Dintre toate momentele, tocmai acum și-a ales să apară! se gândi Rachel, dar Francine zâmbea.

– Te superi dacă vreau să discut o clipă cu Val? întrebă aceasta.

– Bineînțeles că nu, acceptă Rachel, bucuroasă că putea pleca.

Fără îndoială, va avea parte de încă o predică din partea doamnei Bertelle despre flirturile nepotrivite cu Valentin, dar, surprinzător, nici ea și nici Francine nu pomeniră nimic despre asta. Rachel nu știa cum să-i anunțe pe ceilalți că Lucien o invitase duminică la o sărbătoare, totuși, sâmbătă îi spuse Celiei.

– Mergem la Riom. Se pare că e un festival acolo. Apoi făcu o pauză și adăugă: ai putea să nu-i spui lui Val, te rog? Bineînțeles că și el voia să mă scoată la plimbare în aceeași zi, și am refuzat.

– Sigur. N-o să spun nimănui nimic. Distracție plăcută, spuse Celia, zâmbind.

Lucien sună imediat după nouă duminică dimineața și deși era ușor dezamăgită să descopere că avea să-i însoțească și Ysanne, Rachel încercă să nu arate. Doar Lucien nu spusese că vor merge singuri în această mică excursie. Val nu era de față, iar Rachel îi fu recunoscătoare surorii ei pentru asta. Cu siguranță, Celia inventase ceva pentru nu-l lăsa pe Valentin să-l vadă pe Lucien plecând cu cele două fete. Cu toate că Lucien îi spusese că orașul era unul întunecat, Rachel nu se așteptase la așa ceva. Toate clădirile erau făcute din lavă. În timp ce biserica din Clermont-Ferand era o frumoasă construcție în stil gotic, cea din Riom era neagră ca abanosul. Lucien parcă în curtea unui restaurant, căci străzile trebuia să fie libere pentru procesiune.

– Cum au reușit să prelucreze lava și să facă atât de multe din ea? Eu știam că e un material foarte dur, spuse Rachel.

– Da, e dur, dar se prelucrează destul de ușor. Mai e destulă în carierele din apropiere. N-o să rămânem fără lavă prea repede.

– Nu va fi cineva, cândva, tentat să-și construiască o casă cu materiale tradiționale, stricând astfel schema culorilor? continuă Rachel.

Lucien râse.

– Oricum, autoritățile n-ar permite așa ceva în Riom și-apoi, de ce ar vrea cineva să folosească ciment, când are la dispoziție atâta lavă?

– Totuși, cred că-i conferă orașului un aspect prea mohorât, interveni

Ysanne. Când vezi în Paris unele clădiri renovate, îți dai seama cât de bine arătau când erau noi.

– Aici nu suntem în Paris, îi reaminti Lucien.

– Așa e. Ce bine ar fi dacă aș putea sta în Paris tot timpul! adăugă Ysanne veselă.

– Dacă ar trebui să locuiești acolo tot timpul, la scurt timp ți-ar fi dor de Auvergne, Provence sau de coasta din Bretagne, punctă Lucien, surâzând.

Discuția se opri, căci tocmai începea procesiunea, așa că se mutară într-un loc de unde puteau vedea mai bine. Un preot, îmbrăcat în straie foarte colorate, roz, auriu și alb, aștepta vreo doisprezece oameni să iasă cu targa pe care trona statuia Fecioarei Maria, care n-avea aproape nicio podoabă.

– Paracliserul scoate bijuteriile de pe ea când începe procesiunea și le pune la loc în momentul în care statuia ajunge înapoi în biserică, explică Ysanne.

În urma statuii venea corul, apoi fetițe îmbrăcate în rochițe albe cu voaluri și ghirlande și băieței ce purtau banduliere albe și cocarde. La sfârșit veneau adulții, la o distanță destul de mare de cor, fiind astfel iertați dacă mai încurcau versurile sau ritmul imnurilor.

– Dacă ocolim câteva străduțe, putem vedea din nou toată coloana, spuse Lucien. O să vedem momentul în care Fecioara e dusă înapoi în biserică.

Ysanne ar fi renunțat bucuroasă la vizionarea plictisitoare a procesiunii, iar Rachel ar fi preferat să hoinărească pe străzile vechi și să admire arhitectura minunată a caselor. Lucien le duse pe fete la un restaurant aproape în întregime ascuns între două coloane uriașe de lavă, dar în spatele căruia se afla o grădină splendidă cu o fântână în mijloc. Aproape terminaseră masa când, dintr-o dată, apăru Val.

– În sfârșit! V-am căutat în fiecare hotel și restaurant din oraș.

Lucien îl privi cu răceală.

– Puteai să-ți păstrezi energia, dacă n-aveai de transmis vreun mesaj urgent.

Val își trase un scaun de la altă masă și se așeză fără să fie invitat, privindu-le doar pe fete și întrebându-le:

– Pot să stau și eu?

Rachel se uită în altă parte, fără să răspundă.

– Pot să întreb de unde acest interes pentru festivalul din Riom? întrebă Lucien rece. Sau ești doar în trecere?

Valentin râse, înclinându-se spre Rachel.

– Nu văd de ce n-aș fi interesat de orice festival sau sărbătoare din zonă. În definitiv, am fost plecat mulți ani și toate îmi par foarte noi. Și nu, nu sunt în trecere. Cum n-am ce face azi, cu permisiunea voastră, o să vă însoțesc.

Ysanne se lumină la față, iar Rachel observă imediat. Măcar ea era încântată de prezența lui Valentin.

– Mă bucur că ai venit, spuse Ysanne, apoi adăugă repede: cu toate că nu mă așteptam.

Chelnerul apăru în spatele lui Valentin, iar Lucien spuse repede:

– Comandă ce vrei, dar va trebui să ne ierți dacă nu te vom putea aștepta până termini.

– Ceva simplu și niște vin sunt tot ce-mi trebuie, spuse Val liniștit.

Nu vor putea scăpa prea ușor de el, se gândi Rachel. Pentru ea, ziua era compromisă. Ca o prostănacă, își închipuise că va petrece această zi singură cu Lucien; chiar și prezența lui Ysanne ar fi putut fi trecută cu vederea, dar apariția lui Valentin era cu totul altceva. Probabil că Lucien credea că ea îi spusese lui Val unde să-i găsească, chiar dacă fusese nevoit să facă un tur al restaurantelor mai întâi. Într-un oraș atât de mic, nu era prea dificil. Pe de altă parte, și Lucien o adusese cu el pe Ysanne. Pe post de scut? Aproape că o bufni râsul la această idee. Tot restul zilei, Rachel încercă să evite să rămână singură cu Val și speră că Ysanne o va ajuta în acest sens. Totuși, în ciuda entuziasmului afișat la început, aceasta părea mulțumită să-l

însoțească tot timpul pe Lucien. Spre seară, când începură dansurile în piața principală, Ysanne se topea în brațele lui Lucien, nelăsându-i Rachelei altă alternativă decât să danseze cu Valentin.

– De unde știai că suntem aici? îl întrebă pe Val.

– Intuiție, să spunem, mai ales atunci când e vorba de fata visurilor mele, răspunse, privind-o cu drag.

Rachel râse.

– Ce prostii vorbești! Parcă ai fi Cavalerul Galahad în căutarea…

– Iubirii vieții lui? o întrerupse, strângând-o mai tare în brațe. Exact. Știi exact ce gândește un bărbat.

– Știu că vorbești prostii, veni replica ei, iar Val o îndepărtă puțin și o privi mânios.

– Prostii! Ai grijă cum îmi calci în picioare visele. Te asigur, draga mea Rachel, că sunt cât se poate de sincer. De ce crezi că m-aș fi obosit să vin până aici, în Riom, dacă nu pentru tine?

– Nu sunt sigură, spuse ea, privindu-l neîncrezătoare. Mi se pare că ai venit mai degrabă să-l enervezi pe Lucien.

Val zâmbidiabolic.

– Tu rămâi motivul principal, dar dacă între timp îl pot face pe Lucien să se încrunte, plăcerea e cu atât mai mare.

– Ce punct de vedere meschin, murmură ea.

Nu realizase că Valentin o dusese departe de restul mulțimii. Când observă că o conducea pe străzi mai liniștite, protestă imediat.

– Trebuie să ne întoarcem la Ysanne și Lucien.

– De ce-ar trebui să ne facem griji pentru ei? Lucien este probabil mai mult decât mulțumit să rămână singur cu încântătoarea Ysanne, spuse el calm, luând-o de braț. Nu înțelegi, scumpa mea, că datoria lui este de a o proteja pe Ysanne de vânătorii de averi? Cum ar putea să facă asta mai bine decât luând-o el însuși de nevastă?

– Acum vreo două zile, îmi povesteai despre prietenii lui Ysanne din Paris. Acum îmi spui că Lucien ar fi bucuros să se însoare cu ea.

– E o posibilitate, spuse Val rece. Dar n-am spus că Ysanne ar fi încântată să-l ia pe tutorele ei. E mult prea deșteaptă pentru a-și dezvălui planurile. Se joacă pe rând cu toți bărbații, chiar și cu mine, urmărindu-și propriul scop. Știe foarte bine că nu trebuie decât să facă un semn, dacă se hotărăște că-l vrea pe Lucien.

Rachel căzu pe gânduri câteva clipe, până ajunseră înapoi în piață.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, Rachel, continuă Valentin. Știu că-l găsești atrăgător și e perfect normal. Bărbații care nu dezvăluie totul, care păstrează o aură de mister sunt întotdeauna ca un magnet pentru femei, care sunt curioase să afle ce se ascunde în umbră. Eu, de exemplu, nu sunt așa. Eu nu port nicio mască. Sunt exact așa cum par. Nu mă ascund în umbră, ci mă prezint în razele soarelui.

Rachelei îi răsunară imediat în minte cuvintele ghicitoarei. Nu era nicio îndoială cine era bărbatul din umbră.

– Ce te face să crezi că-l găsesc pe Lucien atrăgător? îl întreabă ea.

– Nu cred, știu. Dar poate că adevărul crud ți-ar prinde mai bine. Nu te lăsa dusă de acel val, Rachel. Te va folosi la fel cum face și Ysanne cu oamenii. Chiar și azi, te-a invitat doar ca acoperire, pentru a nu ridica suspiciuni pentru adevăratul lui motiv.

– Vrei să spui că nu putea să facă ceva atât de simplu și inocent s-o scoată pe Ysanne la plimbare? spuse ea neîncrezătoare. Serios, Val, doar nu te aștepți să cred ceva atât de prostesc.

Dansatorii începură să se împrăștie, dar Lucien și Ysanne nu se vedeau nicăieri.

– Evident, au plecat pe undeva, sugeră Val.

– Trebuie să vedem dacă mașina lui Lucien e acolo unde a lăsat-o, spuse repede Rachel, dar nu era atât de ușor să găsească străduța corectă.

Într-un final, descoperiră restaurantul în spatele căruia parcase Lucien, dar mașina lipsea. Val o privi triumfător:

– Vezi? zâmbi el, apoi o privi ironic. Dar n-ar fi trebuit să te părăsească în felul ăsta. De unde știa că aveai cum să ajungi acasă?

– Nu era prea greu, exclamă ea, nervoasă pe ea însăși că-i permisese lui Val s-o despartă de Lucien în felul acesta. Nu putea decât să accepte oferta lui de a o conduce acasă.

– Mai întâi trebuie să luăm cina, insistă Valentin.

– La ora asta? Trebuie să fie în jur de unsprezece sau chiar miezul nopții.

– Nu contează.

Rachel mâncă foarte puțin din ce comandase el. Se întreba la ce s-o fi gândind Lucien. Oare era suficient de importantă pentru el, încât să-i pese dacă se întoarce cu cel care a adus-o în Riom sau dacă pleacă în compania altcuiva? Își spuse că analiza prea mult o situație simplă. Probabil că lui Lucien nici nu-i păsa, câtă vreme știa că Val sau altcineva o ducea acasă. Ostentativ, evită să stea lângă Val în față și se urcă în spatele mașinii, refuzând să-l privească.

– Bine! Dacă așa vrei tu! șuieră el și trânti portiera.

Valentin demară și tot drumul conduse foarte repede pe serpentine. Se vedeau în lumina farurilor văile adânci ce mărgineau șoseaua, iar Rachel închise de câteva ori ochii când din față se apropiau cu repeziciune alte mașini de care erau cât pe ce să se lovească.

– Val! Te rog! Nu atât de repede! spuse într-un final.

Valentin nici n-o luă în seamă până nu-l rugă din nou. Atunci, încetini și opri, își aprinse o țigară, dar nu se întoarse cu fața la ea.

– Dacă te muți în față cu mine, promit să nu mai conduc atât de repede, spuse el.

Rachel preferă răul cel mai mic, alegând să suporte un sărut sau două, decât să fie victima unui accident. Coborî în tăcere și se mută alături de el, însă n-ar fi trebuit să se teamă de vreo îmbrățișare sau sărut. Atenția lui era numai asupra drumului; conduse prudent și când ajunseră la castel, o ajută să coboare, îi ură noapte bună și se urcă în mașină pentru a o duce în garaj. Abia a doua zi dimineață, când se întâlni cu Celia, află că Val dispăruse împreună cu mașina și că nu se întorsese la castel.

– Valetul lui spune că n-a dormit aici. Dar tu n-ai de unde să știi despre ce e vorba, căci tu ai fost plecată cu Lucien ieri.

Rachel se înroși.

– De fapt…Val a venit la Riom.

– La Riom? repetă Celia. De unde știa unde mergeți? Eu nu i-am spus.

– Nu, sunt sigură de asta. Cred că Ysanne i-a spus. Oricum, a venit peste noi când luam masa și pe urmă s-a ținut după noi toată după-amiaza și seara.

– Atunci, presupun că a făcut în așa fel încât s-o ducă pe Ysanne acasă și te-a lăsat cu Lucien.

Rachel se uită pe fereastră.

– N-a fost chiar așa. Când dansam, aseară, a reușit să facă în așa fel încât să ne despărțim de Lucien și Ysanne și într-un final nu reușeam să-i mai găsim. N-aveam ce face decât să mă întorc acasă cu el.

– Deci s-a întors aici? Unde naiba a plecat după aia? Și de ce?

– Nu știu. N-am fost prea încântată de ceea ce făcuse și am fost cam bosumflată. Când ne-am întors, am crezut că se duce să ducă mașina în garaj.

Celia chicoti.

– Val nu prea face asta. De obicei lasă pe altcineva. Oh, asta e, probabil o să se întoarcă după ce se va plictisi de condus. S-o fi dus la vreun prieten, sau la Paris. Val e foarte imprevizibil.

– Trebuie să-l sun pe Lucien și să-mi cer scuze, murmură Rachel. Ieși din camera Celiei, apoi se opri și se întoarse. Celia, cine mai locuiește în casa lui Lucien în afară de el și de Ysanne?

– Cine altcineva? Oare i se păruse sau Celia pălise pentru o clipă? Păi…nimeni în afară de servitori, care sunt destul de mulți.

– Mda, presupun că asta am văzut, spuse Rachel pe un ton cât se poate de relaxat. Probabil că era în pauză și în timpul liber picta. Evită privirea surorii ei o clipă, apoi râse. Altfel de ce ar alege o astfel de cameră când castelul familiei Fontenac are atâta spațiu…

O auzi pe Celia oftând.

– Artistul pe care l-ai văzut era fantoma Fontenac.

– Fantomă? Dar era în miezul zilei, și-apoi mai era un tânăr care părea un servitor. Poate paznicul lui?

Figura Celiei se lumină, deși ochii îi erau încă înnegurați.

– Toată lumea îl vede pe bătrânul pictor, spuse ea calm, iar unii dintre servitori devin atât de zeloși încât pretind că-l servesc.

– Există și o fantomă Bertelle? întrebă Rachel.

– Eu n-am văzut niciuna, dar se spune că toate familiile vechi au cel puțin un strămoș căruia-i place să-și mai viziteze casa.

Rachel nu mai puse nicio întrebare și se întoarse în camera ei. O fantomă îmbrăcată în haine moderne? Cumva își imagina că fantomele purtau haine de epocă, mai ales cele din castele vechi de sute de ani. Era clar că Celia nu era nici șocată, dar nu era nici complet neafectată de faptul că Rachel văzuse pe cineva-fantomă sau muritor de rând-care nu părea să fie un locuitor oficial al casei lui Lucien. Totuși, Celia fusese atentă ce răspuns să dea. Rachel evitase să spună că fața pictorului era plină de cicatrice. Dacă Celia știa despre asta, atunci nu era niciun motiv pentru a-i reaminti. Dacă nu știa, de asemenea nu era niciun motiv pentru a-i vorbi despre așa ceva. Dacă într-adevăr era o fantomă, ce mai conta că avea atâtea cicatrice? Rachel sună la familia Fontenac, dar i se spuse că nu era nimeni acasă. Mai încercă și în pauzele dintre lecțiile cu Harry, dar fără succes. Chiar înainte de cină mai sună o dată, iar de data asta i se făcu legătura cu Ysanne.

– Lucien este? întrebă Rachel.

– O să-l întreb dacă vrea să-ți vorbească, spuse Ysanne rece și formal, făcând-o să se cutremure încât, câteva clipe mai târziu, când răspunse Lucien, nu prea știa cum să înceapă.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, spuse Lucien și mai rece decât Ysanne. Am înțeles foarte bine că ai preferat compania lui Valentin decât pe a mea.

– Dar n-a fost așa…

– Nu? Totuși, se pare că i-ai spus că vom merge la Riom ca să ne poată urmări sau chiar să ajungă acolo înaintea noastră.

– Nu i-am spus eu, exclamă Rachel. N-am spus nimănui, în afară de Celia, iar ea cu siguranță nu i-ar fi spus lui Val.

Lucien mormăi:

– E un lucru minor. Nu e deloc important.

– Dar nu și pentru mine. Probabil m-ai crezut extrem de nepoliticoasă să nu mă întorc cu tine, când tu fusesei cel care mă invitase.

– Nicidecum. Dacă voiai ca Valentin să facă asta, de ce să n-ai ocazia? Te rog să mă scuzi, sunt foarte ocupat.

Apoi îi închise telefonul, iar Rachel simți cum o cuprinde mânia. Ce fel de om era dacă n-avea răbdare să asculte o explicație cât se poate de simplă? Valentin nu se întoarse până la cină, iar Pierre începu să se îngrijoreze.

– Dacă nebunul s-a dus în vizită pe undeva, de ce nu ne spune și nouă unde e? mormăi el. E suficient de rău că-l lăsăm de capul lui fără să-l obligăm să-și asume vreo responsabilitate față de moșie, fără să mai trebuiască să ne îngrijorăm și pentru așa ceva.

Rachel începu să se simtă mai vinovată ca oricând. Oare chiar fusese numai vina ei că Val dispăruse? Francine o privi din capătul celălalt al mesei.

– În zilele noastre, nu mai știm ce eveniment neașteptat se mai poate întâmpla în sânul familiei, spuse ea acuzator.

Rachel tăcu, simțind că orice ar spune ar putea duce la o ceartă.

– Val a mai plecat așa și în trecut, încercă să liniștească situația Celia. Mereu se întoarce cu o explicație foarte plauzibilă și se miră de ce s-a făcut atâta agitație inutilă în legătură cu asta.

– Dar nu e fratele tău, sublinie Francine. Nu ai aceleași legături ca noi. Din nou accentua faptul că Celia era încă o străină cu toate că se căsătorise cu un Bertelle.

După-amiaza următoare Rachel se afla împreună cu Harry în camera surorii ei; băiețelul se amuza cu un puzzle, când Francine intră brusc peste

ei.

– Acum ai adus dezastrul și tragedia asupra familiei noastre! strigă ea, țintuind-o pe Rachel cu privirea.

– De ce? Ce s-a întâmplat, Francine? întrebă Celia.

– A fost găsită mașina lui Valentin, distrusă!

– Dar Val? întrebă Rachel.

Francine deveni brusc foarte calmă.

– Poliția încă nu l-a găsit…sau poate cadavrul lui.

– Dar, Francine, poate că a scăpat nevătămat, protestă Celia. Nu e primul accident de mașină pe care-l are. Ultima dată a avut doar câteva zgârieturi.

– Atunci poate vă liniștește acest gând. Trebuie să-l anunț imediat pe Pierre de ce e mai grav, mai spuse Francine înainte să iasă ca o furtună, lăsându-le pe cele două surori mult prea uimite pentru a-și putea vorbi.

Nu mai aflară alte vești în acea zi, dar spre seară Ysanne o sună pe Rachel.

– Da? E vreo veste despre Val? o întrebă ea nerăbdătoare.

– A plecat ca un nebun, fără să știe ce face, pentru că l-ai vrăjit. Te-ai vârât între noi de când ai venit aici. Oh, îmi doresc din tot sufletul să pleci și să-l lași pe Val în pace. Dar acum e prea târziu. Dacă e mort, atunci tu ești vinovată că mi-ai răpit soțul!

Această reacție era complet străină de comportamentul obișnuit al Ysannei și o luă prin surprindere pe Rachel.

– Dar, Ysanne, te asigur că…începu ea.

– Da? o întrebă Ysanne, tulburată. De ce anume poți să mă asiguri? Nu poți să-mi spui decât că te-ai jucat cu sentimentele lui Val ca o…ca o…vocea i se pierdu în suspine.

După câteva clipe, Rachel continuă cât putu de calm.

– Ascultă, Ysanne, dacă vrei să mă jignești, fă-o, dar, te rog, crede-mă când îți spun că nu l-am încurajat pe Val niciodată. Când m-a invitat duminică să merg în oraș, am refuzat pentru că…

– Te-a invitat să ieși cu el?

– Da, dar îți spuneam că am refuzat pentru că acceptasem deja invitația lui Lucien de a merge la Riom. Nici măcar nu i-am spus lui Val unde merg.

– Eu i-am spus, zise Ysanne. N-am crezut că o să ai tupeul să te vâri între noi.

Atitudinea fetei o uimea din ce în ce mai mult pe Rachel.

– Dacă voiai ca Val să ne însoțească, de ce nu i-ai spus lui Lucien de la bun început?

– Știi foarte bine că nu puteam face asta, izbucni Ysanne.

– De ce nu?

În acel moment, Ysanne își aminti de dispariția lui Val și nu se mai înțelese nimic printre suspine. După câteva clipe, Rachel spuse blând:

– Îmi pare rău pentru tot, dar încearcă să speri în continuare că nu s-a întâmplat nimic grav. Anunță-ne dacă afli ceva și-ți promit că și noi vom face același lucru.

– Oh, ție ți-e ușor să fii calmă! Val nu înseamnă nimic pentru tine, explodă Ysanne, după care trânti telefonul.

Rachel rămase o clipă pe gânduri. În cazul în care Val ar fi pățit ceva grav sau poate chiar ar fi murit, oare era vinovată? E adevărat că fusese foarte rece cu el când se întorseseră din Riom, dar să fie ăsta un motiv suficient de bun pentru ca să plece ca un nebun și să nu se mai controleze? Poliția îl asigurase pe Pierre că vor păstra legătura și că-l vor anunța imediat ce apărea ceva nou, dar Francinei nu i se părea suficient.

– În timp ce tu stai liniștit și aștepți, fratele meu poate că e pe moarte în vreun spital!

– Francine, draga mea, începu Pierre, am întrebat la toate spitalele la care ar fi putut ajunge și nicăieri nu e înregistrat vreun Bertelle.

– Poate că și-a pierdut memoria, insistă ea.

– Poate, spuse Pierre, dar poliția nu are informații despre nicio persoană neidentificată în spital.

– Mâine o să merg chiar eu prin spitale, spuse Francine. Crezi că pot să

stau așa, pur și simplu, fără să fac nimic? Te-ai gândit ce efect va avea vestea asta asupra iubitei noastre bunici? N-a avut parte de suficiente vești proaste până acum?

– Mâine o să mergem amândoi prin spitale, îi promise Pierre.

În timpul acestei discuții Celia și Rachel nu spuseră nimic, însă acum Francine se întoarse spre ele:

– Astfel de necazuri n-ar fi avut loc în familia noastră, dacă n-ați fi fost voi, șuieră ea cu o furie abia stăpânită.

– Înțeleg cum te simți, spuse Rachel privind-o, dar nici eu, nici Celia nu putem fi învinovățite pentru evenimente de care nu suntem responsabile. Fiecare familie are tragediile ei și cu siguranță familia voastră…

Nu reuși să termine ce avea de spus, căci Francine se apropie amenințător de ea.

– Ce anume știi tu despre tragediile din familia noastră? Cine ți-a spus?

– Francine! Francine! strigă Pierre și o scoase din cameră, încercând s-o liniștească.

Rachel răsuflă ușurată, mai mult uimită.

– Acum, ce-am mai spus? o întrebă pe Celia.

– Nimic grav, dar Francine se enervează foarte repede și-și imaginează ce e mai rău. Las-o în pace o vreme.

Rachel nu reuși să doarmă prea bine în noaptea aceea, dar își imagină că celorlalți membri ai familiei le fusese probabil mai greu. Pierre și Francine plecară dis-de-dimineață să verifice spitalele la care ar fi putut ajunge Val. Ea însăși nu prea avea starea necesară pentru a face lecțiile cu Harry, dar se chinui să nu arate asta. Copilul știa doar că unchiul lui plecase pentru câteva zile. Spre sfârșitul dimineții se opri în fața castelului o mașină sport. Rachel, care era în drum spre atelierul lui Harry, se uită pe fereastră și văzu un tânăr care se cobora din mașină urmat de încă un bărbat cu încheietura mâinii bandajată.

– Val! murmură ea surprinsă, apoi se repezi la ușă.

Când ajunse la ei, cei doi bărbați păreau că discută ceva. Val se întoarse

și, zâmbind, se apropie cu brațele deschise de ea. Rachel se feri.

– Nu-l îmbrățișezi pe fiul rătăcitor? o întrebă Val fără să pară a avea vreo mustrare de conștiință.

– Nu puteai să anunți pe cineva că ești bine? întrebă Rachel rece.

– De ce? Dar lasă-mă să ți-l prezint pe prietenul meu, Gaston Cloubert.

Rachel îl salută pe tânăr, apoi adăugă:

– Trebuie s-o anunț pe Celia că te-ai întors, Val. Pierre și Francine au plecat să te caute prin spitale.

– De ce naiba au făcut asta?

– Poliția ți-a găsit mașina distrusă, dar nu și pe tine, îi spuse tăios.

– Serios, Val, îl mustră Celia câteva minute mai târziu, ar trebui să ai niște limite. Francine a fost foarte tulburată. Se temea ca nu cumva să fii grav rănit sau chiar mai rău, mort.

– Câteodată le face bine unora din familie să se agite puțin din cauza mea, spuse Val cu răutate.

– Chiar și bunica ta? întrebă Celia.

– Îmi pare rău pentru asta, cu toate că nu era nevoie să-i spuneți că am dispărut. Dacă plecasem câteva zile la Cannes sau pe coastă? De ce trebuie să dau explicații pentru tot ce fac?

– Trebuie să dai explicații pentru o mașină distrusă. De ce n-ai anunțat poliția de îndată ce erai în stare? îi aminti Celia.

– Asta e ușor. Mașina a derapat pe marginea drumului, iar eu am coborât. E adevărat că eram puțin speriat, dar era întuneric și n-am văzut unde eram. Apoi, când am vrut să mă întorc la mașină, nu mai era acolo. Am auzit cum se rostogolea în vale. Probabil că am atins-o cumva și a alunecat.

– Pe urmă ce s-a întâmplat? Cine te-a salvat? întrebă Celia.

– Mai întâi am făcut autostopul și am ajuns în oraș. Pe urmă mi-am amintit că Gaston locuia aproape, așa că m-am dus la el. El a sugerat să rămân acolo vreo două zile.

– Fără să ne anunți și pe noi? interveni Rachel, nervoasă și indignată de

atitudinea lui față de propria familie.

– Ai fost îngrijorată, draga mea Rachel? o întrebă Valentin, zâmbind.

– Toți am fost, răspunse ea.

– Dar poate tu mai mult decât toți? continuă Val. Doar tu știai adevăratul motiv pentru care am plecat în seara aceea.

– Dacă tu vrei să conduci ca un nebun, e problema ta.

Val se întoarse spre Gaston.

– Iată ingratitudinea femeilor! spuse el teatral. Fac gestul suprem prin care-i arăt că sunt gata să mor pentru ea, apoi, când mă întorc doar cu o zgârietură, nu merit nimic. Ai fi preferat să fie adus cadavrul la ușă?

-Nu mai vorbi prostii, Val, izbucni și Celia tăios.

– Atunci, Rachel, spune-mi măcar că te bucuri să mă vezi în viață, continuă el, încercând s-o ia de mână.

– Ar trebui s-o liniștești pe Ysanne, îl sfătui ea. Nu vreau să am nicio legătură cu tine. Mi-ai demonstrat cât de puțin îți pasă de ceilalți din jurul tău.

Ieși repede din cameră și se duse în dormitorul ei. Fuseseră momente când, în ciuda insistențelor lui, devenise o companie plăcută. Lui Valentin nu-i lipsea șarmul, iar felul lui entuziasmat de-a fi era un atu, dar acum realizase că era un egoist căruia nu-i păsa dacă rănea persoanele din jurul lui. Dacă Ysanne voia să se mărite cu el, din punctul ei de vedere n-avea decât!

Capitolul 6

Escapadele lui Valentin fură repede uitate. Cu toate că Pierre și Francine ajunseseră acasă după o zi obositoare de căutări, sora lui Val fu extrem de blândă cu el. Pierre sugerase doar că în zilele următoare Val ar putea să mai stea pe acasă și să-l ajute cu moșia.

– Cu încheietura asta rănită? întrebă indignat Valentin.

– Bietul băiat nu poate munci, interveni Francine.

– Nu poate conduce vreo săptămână, spuse Pierre, dar poate să facă pe aici o mulțime de lucruri mărunte.

Totuși, atitudinea Ysannei o uimise cel mai mult pe Rachel.

– Val ne-a speriat pe toți, dar a avut noroc să n-aibă răni grave, îi spuse ea fetei când se întâlniră prima oară după incident.

– Val? Oh, da, ar fi trebuit să ne obișnuim până acum cu nebuniile lui. N-ar trebui să-și facă nimeni griji pentru el.

– Dar tu…credeam…oh, nu mai contează, murmură Rachel.

Oare făcuse atunci o scenă doar de dragul de a se da în spectacol și nu pentru că era într-adevăr îngrijorată de dispariția lui Val? Voia s-o întrebe pe Ysanne când va anunța logodna cu Valentin, dar evident, nu era momentul. În loc de asta, lansă alt subiect. Peste două zile avea să fie ziua Francinei și fusese organizată o petrecere la unul dintre hotelurile din Le Mont-Doré. Rachel știa că atât Lucien, cât și Ysanne fuseseră invitați, așa că întrebă:

– Ysanne, ce flori crezi că ar trebui să-i iau Francinei pentru ziua ei?

– Te referi la un buchet de flori, nu?

– Da, mi-ar plăcea să-i dau ceva deosebit, chiar dacă și ceilalți o să-i cumpere flori care-i plac.

Ysanne se gândi o clipă.

– Garoafe, cred, îi plac foarte mult.

– Are vreo culoare preferată?

Ysanne ridică din umeri.

– O să-i placă orice îi vei da.

Erau suficiente garoafe în grădinile castelului, dar i se părea că i-ar fi dăruit ceva ce deja avea, așa că Rachel făcu o plimbare până în Le Mont-Doré, cu o zi înainte de petrecere, și comandă douăzeci și patru de boboci de culori diferite, care să fie trimiși în dimineața următoare. Se gândi apoi că era destul de greu pentru toată lumea să-i facă un cadou potrivit Francinei, care deja avea tot ce-și putea dori o tânără femeie; în dimineața aceea, Francine fu extrem de bine dispusă, râzând și arătându-se foarte fericită de cadourile primite de la prieteni și familie. Un guler auriu din blană de nurcă de la Pierre, un inel cu ametist de la Celia, cercei delicați de la Val și un material superb de culoarea chihlimbarului de la bunica ei. Alte cadouri sosiră prin poștă sau erau trimise prin mesageri. Rachel era curioasă dacă Lucien i-a trimis vreun cadou.

– Micul meu dar n-a sosit încă, spuse Rachel, dar îți urez tot ce e mai bun.

Surprinzător, Francine se înclină, iar privirea-i era mai caldă și mai prietenoasă; totuși, atenția ei era îndreptată mai mult spre una dintre menajere, care adusese încă un cadou. Francine desfăcu repede ambalajul și scoase o minunată trusă de toaletă din piele de crocodil ce purta inițialele ei și avea mânere argintii.

– De la Lucien! exclamă Francine, citind felicitarea.

– Cu dragoste, murmură Val, care stătea întins într-un colț.

– Bineînțeles…cu dragoste! adăugă ea repede și pe un ton cam afectat,

după părerea lui Rachel.

Când sosiră florile, Francine era plecată, așa că Rachel ceru să fie duse în camera acesteia. Trebuia să se pregătească pentru petrecerea din seara aceea; mătăsurile cumpărate din Lyon se transformaseră într-o rochie pe care Rachel nu și-ar fi imaginat că o va purta vreodată. Culoarea materialului, o paletă variată de galben și maro, contrasta foarte bine cu nuanța părului ei și-i punea în evidență verdele ochilor.

– Arăți superb, remarcă Celia când o văzu.

– E un material minunat, murmură Rachel. Mă simt ca o multimilionară. Spune-mi, care dintre colierele astea se potrivește mai bine? întrebă ea, arătându-i singurele acesorii pe care le avea, care nici nu erau foarte scumpe.

– Am ceva mai bun decât alea, spuse Celia, deschizând o cutie de bijuterii și scoțând un colier din chihlimbar, cu legături de aur, lucrat cu minuțiozitate.

– Oh! suspină Rachel. Nu, mi-ar fi frică să-l port.

– Prostii. Se potrivește perfect cu rochia ta. Dar să nu-l pierzi. Pierre mi l-a dăruit când s-a născut Harry.

– Bineînțeles, o să am mare grijă de el.

Celia o ajută să și-l pună, iar Rachel se privi lung în oglindă.

– Chiar și Lucien va fi impresionat în seara asta, spuse Celia, foarte relaxată.

– Nu știu la ce fel de primire să mă aștept din partea lui, murmură sora ei. M-a cam pus la punct ultima dată când am vorbit și de atunci nu ne-am mai văzut.

De fapt, Rachel spera în secret că petrecerea din seara aceea va umple golul ce apăruse între ei, însă cu puțin înainte să plece spre restaurant, apăru o nouă criză.

– Ce naiba e cu Francine? își întrebă Pierre nevasta.

– Habar n-am. Ce s-a întâmplat?

– S-a încuiat în dormitor și refuză să iasă sau să vină la cină.

– Dar de ce? Nu se simte bine? întrebă Rachel.

– Mai bine mă duc să văd, spuse Celia.

– Vin cu tine, sugeră Val, cu toate că nu-mi vine să mă despart nici măcar o secundă de Rachel, mai ales că în seara asta e superbă.

Rachel zâmbi, dar nu prea încurajator. Câtă vreme Val se rezuma la a face complimente, totul era în regulă. Între timp Celia se întoarse:

– L-am lăsat pe Val acolo, poate o să reușească s-o liniștească.

– Dar ce s-a întâmplat? se interesă Pierre. Era bine mai devreme.

– Se pare că un "doritor de bine" i-a trimis un cadou ce poartă ghinion.

– Oh, Doamne! bombăni Pierre. Francine are douăzeci și nouă de ani și ar fi trebuit să nu mai creadă în prostii din astea.

În vreme ce Pierre se plimba prin cameră, bombănind că vor întârzia, Rachel se întreba cine fusese cel care-i trimisese acel cadou buclucaș Francinei și în ce consta acesta. Într-un final, Val coborî.

– Se pregătește, anunță el. I-a trecut supărarea, dar nu-i mai aduceți aminte de asta.

Când Francine apăru în capul scărilor, Rachel o privi cu admirație. Și ea purta o rochie extraordinară; la gât purta un colier cu diamante și nurca de la Pierre. Coafura însă era totul, părul frumos pe care Francine îl avea ar fi făcut-o să arate ca o regină chiar dacă ar fi purtat zdrențe. Rachel oftă; Lucien probabil că nici n-o va băga în seamă când o va vedea pe Francine. Totuși când ajunseră la restaurant, i se păru că pentru o clipă Lucien o privise cu mai multă căldură sau măcar mai puțin ostil. De asemenea fusese invitat și Gaston, prietenul lui Valentin, și era evident că Ysanne făcuse încă o cucerire. După o masă delicioasă, șampanie, toasturi, în timpul cărora Francine se arătă extrem de entuziasmată și de fericită, urmară sugestii despre cum să petreacă restul serii.

– Francine, întrebă Pierre, ce-ai vrea să facem mai departe? Cazino? Sau dans?

Se întâmplă ca Rachel să se uite exact la Francine în clipa aceea și văzu cum îi piere tot entuziasmul de pe față, pentru a fi înlocuit cu acea expresie

antipatică binecunoscută.

– Cazino, Pierre. Să vedem dacă "bunul" meu prieten mi-a adus ghinion.

Toată lumea hotărî să meargă la cazino. Apusul de vară, parfumul florilor, muzica ce se auzea încet în depărtare, toate acestea creau atmosfera romantică perfectă. Când avu ocazia, Rachel își întrebă sora dacă știa cauza supărării Francinei.

– Cineva a avut tupeul să-i trimită un buchet minunat de garoafe, spuse Celia, strâmbându-se.

– Garoafe? murmură Rachel, înghițind în sec. Ce a fost în neregulă cu ele?

– Există superstiția că aduc ghinion celor care participă la jocurile de noroc, iar Francinei îi place la nebunie să joace din când în când la cazino.

– Oh, Doamne! exclamă Rachel, simțind că i se va strica toată seara. Eu…eu…vezi tu, eu n-am știut.

– Tu i le-ai trimis? o întrebă Celia, privind-o o clipă îngrozită, după care se liniști. N-aveai de unde să știi toate obiceiurile astea stupide. Apoi o bufni râsul. De fapt, e foarte amuzant, adăugă ea.

– Nu e deloc amuzant pentru mine, mormăi Rachel. Știe foarte bine că sunt de la mine și e convinsă că am făcut-o intenționat, ca s-o jignesc. Ce-ar trebui să fac? Să-mi cer scuze acum? Sau când?

Celia o luă de braț:

– Nu. Nu spune nimic, acum. Dacă pierde, atunci poate îi spui mâine, dar dacă o să câștige, atunci o să fie foarte fericită.

Și Rachel găsea cazinoul foarte interesant; cu Lucien alături, sfătuind-o cum să-și plaseze banii, câștiga când făcea cum spunea el și pierdea când își urma instinctul.

– Poftim! Ar fi trebuit să te ascult, spuse ea.

– De ce? o întrebă el. Foarte puține femei o fac. Ți-am spus că ești încântătoare, seara asta?

Rachel îi zâmbi:

– Nu, Lucien, nu până acum și te asigur că te ascult.

– Vrei să dansezi, sau preferi să pierzi în continuare?

Făcu o pauză înainte să-i răspundă. La celălalt capăt al mesei, Francine era concentrată la joc. Se părea că în ciuda garoafelor primite, câștiga. Val stătea în spatele ei, dându-și cu părerea când Francine punea pariurile.

– Mi-ar plăcea să dansez, spuse Rachel într-un final. Jocurile astea sunt pentru cei cu adevărat dedicați, iar eu nu mă prea pricep.

– Mă întreb ce fel de pantofi porți, spuse el, conducând-o spre sala de dans. O să încerc să nu ți-i distrug, de data asta.

Cu toate că incidentul cu pantofii de data trecută se petrecuse cu doar câteva săptămâni în urmă, Rachelei i se părea că trecuseră ani de zile. Nu realizase cât de mult se integrase în sânul familiei Bertelle. Perioada când lucra în fabrica de pantofi și se întorcea în fiecare seară la unchiul și la mătușa ei îi părea ca un vis din copilărie. Cu toate astea știa că se află pe un teren minat; Francine era foarte imprevizibilă, stările ei puteau creea oricând un scandal, cu Ysanne nu se prea putea alia, ea fiind cea care o sfătuise să-i cumpere Francinei garoafele. Cât despre Lucien, începea să devină mai sigură pe ea în prezența lui, deși încă erau momente când o respingea, atunci când avea impresia că-l trăda în mod intenționat, dar acestea erau îndulcite de momente ca cel din seara aceasta, când domnea armonia între ei. Totuși, dansul alături de el nu-i aducea acea liniște și relaxare de care avea nevoie. Apropierea de el o tulbura într-un mod nou pentru ea. Când îi vorbea, nu reușea să formuleze propoziții întregi, spre deosebire de momentele când era cu Val, când putea să discute despre orice. După două sau trei dansuri, Lucien o conduse la o masă umbrită de palmieri.

– Trebuie să ne felicităm pentru acest succes, spuse el, zâmbind. Pe mine pentru că nu m-am împiedicat-până acum, trebuie să adăugăm-și pe tine pentru că am observat că porți niște pantofi normali. Dispariția lui Val te-a tulburat? o întrebă el deodată.

Îl privi cu ochi mari.

– Bineînțeles, toată familia a fost supărată. Putea să dea măcar un telefon și ne-ar fi scutit pe toți de toată neliniștea.

– Mi-e teamă că vei descoperi că Valentin provoacă des astfel de momente.

Ce voia să spună cu asta?

– Ysanne a fost foarte afectată de mica lui escapadă, continuă Rachel. Dar e normal. O să anunțe în curând logodna cu el?

Lucien îi aruncă o privire tăioasă.

– Cu Valentin? Nu mi-a vorbit despre așa ceva. Oricum, are nevoie de consimțământul meu dacă vrea să se căsătorească înainte de douăzeci și cinci de ani.

– Și n-ai face asta, dacă ar vrea să se mărite cu Val?

Nu-și dădea seama ce o făcea să pună astfel de întrebări, dar din moment începuse, trebuia să meargă până la capăt.

– Trebuie ca Valentin să fie un soț pe măsură. Știu că are ceva avere, dar nu se compară cu cea a Ysannei.

– Dar chiar e nevoie să privești din acest punct de vedere situația când vine vorba de căsătorie? continuă Rachel. Știu că doi oameni nu pot trăi fără bani, dar fericirea e mult mai importantă decât goana asta după avere.

– Punctul tău de vedere e admirabil, murmură Lucien, și fără îndoială că în țara ta căsătoriile se fac doar pe baza atracției, dar noi francezii suntem mai practici.

– Căsătorii din interes, bombăni ea.

– Nu neapărat. O scurtă perioadă de așteptare îi face pe tineri să-și cunoască sentimentele pentru celălalt.

– Dar Ysanne îl iubește pe Val. Asta nu contează?

– Ysanne are un avocat foarte bun în persoana ta, Rachel. Ea te-a pus să deschizi acest subiect?

– Nu! Probabil că ar fi extrem de supărată pe mine dacă ar ști că-ți vorbesc despre asta.

– Atunci, te asigur că n-are nevoie de ajutorul tău. Mă îndoiesc de faptul

că l-ar iubi pe Val și viceversa. Chiar dacă Ysanne crede că-l iubește, va găsi în scurt timp pe altcineva de care să fie entuziasmată. De obicei nu-i pun piedici în acele momente, drept urmare îmi spune întotdeauna ce planuri are.

– Înțeleg. Îmi cer scuze dacă am fost prea indiscretă, mormăi Rachel.

– Nu, e normal să vrei să afli totul despre Val. De ce n-ai face-o? Am înțeles că prin această discuție ai urmărit să afli care sunt sentimentele lui Val. În ceea ce-o privește pe Ysanne, te asigur că ai drum liber.

Rachel respiră adânc.

– Nu asta a fost intenția mea, spuse ea rece. Ysanne mi-a lăsat impresia că ea și cu Val…

– Atunci știi că în acest moment nu se întâmplă nimic între ei și poți să acționezi ca atare.

– Cum adică?

– Poți să-l încurajezi pe Val. Am înțeles că ești genul care n-ar fura logodnicul altei fete.

Rachel tăcu. Ea era singura vinovată că se ajunsese aici, pentru că pornise această discuție.

– Trebuie să te asigur, Lucien, că nu e nimic între mine și Val. N-am de gând să-l încurajez. Oricum, în scurt timp voi pleca. Imediat după nașterea nepoțelului meu și nu vreau să las complicații în urma mea.

– Complicații, repetă el, zâmbind ironic. Mă întreb dacă Valentin ar fi flatat de o asemenea descriere.

– Poate că ar trebui să terminăm cu acest subiect, dacă nu te superi, sugeră ea glacial.

– Desigur. Dansăm din nou?

Dar magia dispăruse. În continuare, apropierea de el o tulbura, dar acum era ceva ciudat între ei și Rachel nu se mai concentră la dans, împiedicându-se.

– Ești obosită, izbucni el și fără să-i mai spună ceva, o conduse înapoi la masă și-i oferi vin. Când o să pleci din Auvergne, continuă el, spre ce

destinație te vei îndrepta?

– Întâi la Milano, cred. Așa intenționam. Pe urmă Roma și Paris, adăugă ea, apreciind faptul că acesta era un subiect mult mai sigur.

– De ce Parisul ultimul?

– E evident, chiar dacă ți se pare că ar trebui să fie primul. Trebuie să învăț mai întâi în celelalte orașe și după ce-mi fac o bază, să vin la Paris.

– Și o să studiezi doar pantofi? o întrebă.

– Oh, voi vizita și orașele, bineînțeles. Doar n-o să stau tot timpul cu ochii la schițe sau în fabrici.

– Trebuie să vizitezi cât se poate de mult din Auvergne cât mai stai aici, spuse Lucien, fără să sugereze că ar putea s-o însoțească el.

– Asta-mi aduce aminte de ceva. Voiam să te rog să-mi faci o favoare. Pot să urc la ruinele vechiului tău castel?

– Bineînțeles, când vrei, numai să ai grijă. Treptele sunt stricate și dacă urci cu Henri, mai bine să nu mergeți până în vârf.

– Cum se făceau castelele pe vremuri! Trebuie să fi fost foarte greu să construiască pe vârful muntelui.

– Strămoșii noștri nu se gândeau la priveliște, cât la a ține cât mai departe dușmanii, îi aminti el.

– Da, știu asta, dar toate amintirile mele despre Franța vor fi legate de panorama de acolo. Experiența din Auvergne a fost minunată pentru mine. Sunt atâtea contraste. Munți interziși, pajiști verzi, orașe pitorești și crânguri romantice, castele pe fiecare deal. Cu siguranță, toate au fantomele lor.

– Poate.

– Povestește-mi despre fantoma din castelul tău.

Lucien se întunecă la față.

– La ce fantomă te referi?

– Păi, am văzut un bărbat…și am presupus că e fantoma castelului vostru.

Ce nebunie o apucase să deschidă acest subiect, tocmai acum când se

înțelegeau mai bine?

– N-avem nicio fantomă în castel, spuse el tăios. Te rog să nu mai vorbești despre asta. Se ridică și o privi mânios. Rămâi la amintirile tale despre flori și munți și lasă fantomele în pace. Hai, cred că trebuie să ne întoarcem la ceilalți.

Îl însoți mâhnită, simțind cum se mărea distanța dintre ei. Francine și Val nu mai pariau, iar ea se plângea că deși câștigase la început, ajunsese să piardă tot, cu siguranță din cauza acelor garoafe.

– Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă, spuse Val când o văzu pe Rachel.

– Oh, te rog! suspină Rachel, sperând că Lucien se îndepărtase. Din fericire, Lucien vorbea cu Pierre.

– De ce, ce s-a întâmplat? o întrebă repede Val.

Înainte să le poată opri, două lacrimi se scurseră pe obrajii lui Rachel.

– Oh, iartă-mă te rog, mă port prostește, spuse ea, ștergându-și repede ochii umezi.

– Vino cu mine, spuse Val și o conduse în grădină.

În ciuda rezervelor pe care le avea față de Val era reconfortant faptul că observase atât de repede că ceva era în neregulă. Se plimbară o vreme prin grădină, care nu era complet luminată.

– Ce te-a supărat? o întrebă Val. Sau, cine? Deși pot să ghicesc. Lucien. Ce-a spus sau ce-a făcut?

– Eu…nu știu dacă ar trebui să vorbesc despre asta, se bâlbâi ea. Uită de asta, te rog, Val. Hai să ne întoarcem la ceilalți. Sunt bine, acum.

– Nu până nu-mi spui despre ce e vorba. Te-ai certat cu Lucien? Dacă e așa, sunt încântat.

– Nu, nu ne-am certat. Departe de asta. Dar am menționat ceva despre fantoma familiei lui și s-a enervat.

– Ce anume? continuă Val.

– Am văzut, sau cel puțin așa mi s-a părut, un bărbat cu cicatrice pe față. Picta…

– Rachel! Val se oprise brusc și se citea panica în vocea lui. Avea

cicatrice pe față? Apoi, deodată, tonul i se schimbă și începu să râdă. Bineînțeles, a fost doar o fantomă, sau pur și simplu ți s-a părut. De fapt, eu unul nici nu cred că familia Fontenac are o fantomă. Noi, în schimb, avem o fantomă delicioasă. E o bătrână cu părul prins care plutește prin castel, purtând o rochie de seară foarte frumoasă. Însă e inofensivă. N-ai văzut-o încă?

– Nu, murmură Rachel, realizând că Val vorbea repede pentru a-și alunga panica inițială.

– O s-o întâlnești mai devreme sau mai târziu, adăugă el. Cel mai bine ar fi să nu mai pomenești de acest subiect de față cu Lucien. Cred că e gelos pe a noastră.

Rachel încuviință. Așadar, era rândul lui Val s-o avertizeze să nu mai deschidă acel subiect interzis! Ajunseră la o băncuță înconjurată de magnolii. Câteva clipe mai târziu Rachel își spuse că n-ar fi trebuit să accepte invitația lui Val de a se odihni puțin acolo, însă era încă tulburată de atitudinea lui Lucien, iar explicația lui Val n-o lămurise deloc.

– Când te supără Lucien, ține minte, iubita mea Rachel, că sunt întotdeauna lângă tine, spuse el cu blândețe.

Înainte să-și dea seama, o cuprinse în brațe și o sărută pe gât, pe obraji, pe buze. Se zbătu, încercând să scape.

– Val! reuși ea să spună, cu răsuflarea tăiată. Oprește-te! E o prostie!

– E o prostie să pierd o asemena ocazie? Scumpa mea Rachel, m-ai vrăjit încât nu mă mai pot gândi la altceva în afară de tine. Te iubesc. Spune-mi că și tu mă iubești…măcar puțin.

Rachel reuși să se elibereze din strânsoarea lui.

– Îmi pare rău, Val. Îmi placi foarte mult, dar asta nu e iubire.

– În timp, se va transforma în iubire. Nu poți să pleci și să mă părăsești tot timpul.

Rachel nu-i răspunse și se grăbi să se întoarcă. Pentru un bărbat cu o încheietură rănită, era destul de puternic. Când ajunse la cazino merse direct în baie, știind că trebuia să se aranjeze. Își reveni și înainte să iasă

aruncă o ultimă privire în oglindă; colierul Celiei dispăruse. Îl căută grăbită pe podea. Unde îl pierduse? Era sigură că-l avea când dansase cu Lucien. Ieși pe furiș în grădină și reconstitui drumul pe unde se plimbase cu Valentin. Se uită peste tot, cu toate că nu era sigură că l-ar fi văzut cu lumina aceea slabă. Se apropie de băncuță, apoi ezită. Zări silueta unui bărbat. Oare deranja vreo pereche de îndrăgostiți? Deodată, bărbatul se întoarse spre ea. Era Lucien. în acel moment nu se putu hotărî dacă ar fi preferat să fie un străin acolo sau dacă era bine că totuși era vorba de cineva cunoscut.

– Eu…am venit să caut…am pierdut un colier, se bâlbâi ea.

– Ia loc, Rachel, spuse Lucien.

– Eu…nu pot. N-am timp. Vezi tu, e colierul Celiei și e foarte valoros.

O prinse cu putere de mână

– Ce este oare mai valoros? Timpul tău sau colierul?

– Oh, colierul, bineînțeles. Dă-mi drumul, Lucien. Trebuie să-l caut, altfel Celia n-o să mă ierte niciodată.

Încercă să se elibereze, însă fără succes.

– Lucien! Te rog! Trebuie să-l găsesc.

Drept răspuns, el o trase pe bancă.

– Timpul tău nu e la fel de prețios cum este colierul. Tocmai mi-ai spus asta. Așa că îți poți permite să stai aici câteva minute și să te relaxezi.

– Să mă relaxez! De parcă aș putea…

– Poți să te liniștești. Colierul e la mine.

Rachel tresări, dar Lucien o forță să se așeze la loc.

– Oh, Lucien! De ce n-ai spus asta de la început? Unde e?

– În buzunarul meu.

– Știai cât eram de îngrijorată din cauza asta, dar n-ai spus nimic, se plânse ea.

– Te-am ajutat foarte mult; doar eu am găsit colierul pe care l-ai pierdut cu atâta ușurință. Poate că atingerile calde ale lui Valentin l-au făcut să se desprindă de la gâtul tău.

– Cum îndrăznești să spui așa ceva? Înseamnă că ne spionai.

– Contează? Poate că și el ne spionează acum. Te-ar îngrijora asta?

– Nu știu. Lucien, te rog, dă-mi colierul și lasă-mă să plec.

– Îți promit că fac toate astea în câteva clipe. Dar cred că merit o recompensă înainte să pleci. Ceva mai devreme mă asigurai că nu e nimic între tine și Valentin, prin urmare presupun că mica scenă la care am asistat demonstrează că împarți favorurile foarte ușor. În cazul ăsta, nu merit și eu același tratament?

– Dacă favorurile mele, cum le numești tu, sunt oferite cu asemenea ușurință, șuieră ea, nu te deranjează să le împarți, chiar și cu Valentin?

– Lasă-mă pe mine să decid asta.

N-apucă să mai spună altceva, căci Lucien o sărută cu putere. Însă în vreme ce săruturile lui Val fuseseră înflăcărate dar tandre, la Lucien nu era nimic blând. O strângea cu putere în brațe, iar mâinile lui parcă erau din fier încins. Apoi, brusc, se mai temperă și-l auzi șoptind:

– Rachel, ești foarte dulce.

Acesta era momentul potrivit să fugă, totuși n-o făcu; se relaxă și rămase calmă în brațele lui. Îl privi și-l sărută încet pe obraz, iar reacția lui fu surprinzătoare. Țâșni în picioare de parcă l-ar fi mușcat un șarpe.

– Iartă-mi nebunia, spuse el gâtuit. Nu trebuia să mă port așa.

Rachel era uimită de schimbarea lui rapidă de atitudine. Acum o săruta cu pasiune, iar în clipa următoare o respingea. Cine ar fi putut să știe cum să se poarte cu el? Se ridică la rândul ei, încercând să-și revină și să-și liniștească emoțiile. În aceste ultime minute, fie că știa sau nu, Lucien schimbase pentru totdeauna relația dintre ei. Era prea confuză pentru a înțelege pe deplin în ce fel, însă știa că nu-l va mai putea privi în același fel.

– Acum îmi poți da colierul, Lucien? întrebă ea încet. Poate că ți-am dat răsplata.

– Ți-l dau când ajungem înapoi, spuse el calm.

Se întoarseră tăcuți, iar la ușa de la intrare, Lucien îi întinse colierul.

– Pune-l în poșetă. Trebuie s-o duc pe Ysanne acasă, dacă nu cumva a făcut asta Gaston, noul ei prieten. Noapte bună.

Val o zări imediat:

– Rachel! Pe unde ai dispărut? Credeam că te-ai pierdut.

– Îmi pare foarte rău că i-am făcut pe toți să mă aștepte, se scuză ea. Era conștientă de faptul că Francine o privea ironic. Celia și Pierre erau pregătiți de plecare.

– Nu porți…începu Celia, uitându-se la Rachel.

– Stai liniștită, Celia. Nu l-am pierdut, spuse ea și dispăru spre garderobă, neputând să mai suporte acele priviri surprinse, ironice sau de compătimire.

Când se uită în oglindă, înțelese totul. Era ceva! Părul îi era complet răvășit, iar agrafa cu care și-l prinsese i se desfăcuse și-i atârna într-o parte. Pe drum spre casă toți fură destul de tăcuți, dar Rachel intenționa să-i vorbească Celiei.

– Celia, draga mea, trebuie să-ți explic… începu ea.

Celia ridică din sprâncene și zâmbi.

– Nu știu prin ce aventuri ai trecut în seara asta, dar arătai de parcă te-ai fi rostogolit printre copaci.

Rachel lăsă privirea în jos.

– Val nu prea s-a stăpânit, mormăi ea.

– Val? Credeam că ai petrecut cea mai mare parte din timp cu Lucien.

– Păi, am dansat cu Lucien o vreme. Pe urmă s-a plictisit de mine și m-am plimbat prin grădină cu Val.

– Serios, Rachel, chiar era necesar? Oh, asta e, te-a ciufulit puțin într-un colț. Val se pricepe la asta, lucru pe care ar fi trebuit să-l știi până acum. Nu e niciun rău în flirturile lui Val, dar să nu te implici prea mult.

– Dar nu sunt deloc implicată, își asigură Rachel sora. Dar colierul tău… mi-e teamă că i s-a rupt încuietoarea, așa că l-am dat jos.

Scoase colierul din poșetă și i-l înmână Celiei.

– Mulțumesc, scumpo. O să-l rog pe Pierre să-l dea la reparat.

– Mulțumesc pentru împrumut, Celia. Noapte bună.

Rachel se duse repede în camera ei înainte s-o bufnească plânsul.

Colierul din chihlimbar crease o situație pe cât de dezastruoasă, pe atât de înfricoșătoare. Totuși, nu voia să recunoască nici măcar față de ea însăși ce fel de sentimente trezise în ea sărutul lui Lucien. Își spuse că totul fusese rezultatul atmosferei romantice, muzica, lumina scăzută și veselia. Lucien depășise acea linie și în câteva clipe ea își pierduse capul. Cât de bine făcuse că o respinsese înainte să se facă de râs complet!

Capitolul 7

Rachel era prea obosită, așa că observă abia a doua zi dimineață garoafele înapoiate de Francine.

– Da, le-a adus camerista domnișoarei Francine, o informă Josephine. Le-am pus eu în apă.

– Mulțumesc, Josephine.

Gestul Francinei vorbea de la sine; cu toate că Celia o sfătuise să nu spună nimic, Rachel dădu explicațiile necesare cu prima ocazie:

– Îmi cer scuze, dar n-am știut nimic despre această superstiție. Dacă știam, n-aș fi…

– Te rog, încetează. Nu mai contează, spuse Francine.

– În orice caz, aș fi putut să-i cer sfatul surorii mele, continuă Rachel, amintindu-și că Ysanne îi sugerase intenționat garoafele. Pe viitor așa o să fac.

– Întotdeauna apelezi la sora ta pentru sfaturi? o întrebă Francine.

– În unele probleme, da, recunoscu Rachel.

– Atunci, poate ar fi cazul să-ți explice cum trebuie să te porți la o petrecere cu bărbații care-ți sunt prieteni. Sunt convinsă că nici ea nu privește problema la fel ca noi, francezii, fetele englezoaice sunt atât de libertine, dar ar putea să-ți dea un sfat.

– Ce fel de sfat? întrebă Rachel, hotărâtă să nu-i permită Francinei s-o

enerveze.

– Dacă nu te poți abține din flirtat, măcar fă-o mai puțin evident, spuse aceasta, zâmbind ironic. Să dispari în grădină și să te întorci arătând ca o…

– Te rog, scutește-mă de orice adjectiv ai în gând, Francine, o rugă Rachel. După părerea ta poate că-l merit, dar mi-am petrecut mare parte din timp dansând de față cu toată lumea. Abia spre sfârșit am ieșit la o plimbare în grădină cu Valentin.

– Cu Val? Deci l-ai monopolizat și pe el imediat ce am terminat jocul. Nu te-ai mulțumit că i-ai furat partenerul Ysannei, trebuia să-l ispitești și pe Val.

Cele două femei se priviră drept în ochi.

– Nu știu la ce te referi, spuse într-un final Rachel. Ysanne a dansat tot timpul cu Gaston, câtă vreme am stat eu cu Lucien.

– N-o să mă faci să cred că și Lucien a fost unul dintre partenerii tăi din grădină. El nu e ușor de ademenit.

Rachelei aproape îi venea să râdă, însă doar surâse și adăugă:

– Nu cred că am ademenit pe nimeni, așa cum spui tu. Mai ales pe Lucien.

– Nici n-ar fi cazul să încerci, veni replica Francinei, zâmbind ironic. Lucien și cu mine am crescut împreună, ne înțelegem unul pe celălalt și o să ne și căsătorim. Are multe probleme, dar îl voi aștepta până va rezolva o parte din ele.

– Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să mă întorc la Harry. E ora de lecții.

– Văd că-ți iei atribuțiile foarte în serios, dar te asigur că nu e nevoie.

– Lui Harry se pare că-i place.

– Oricărui copil îi place să se joace, iar Henri n-are alți tovarăși încă.

– Asta o să se rezolve în curând. Sora mea îi va face un frățior sau o surioară, veni replica lui Rachel.

Francine zâmbi din nou.

– Încă un lucru care nu e necesar; suntem capabili să avem grijă de sora ta până va naște copilul. N-ai nevoie de o scuză ca să stai aici.

– Poate că pot decide și singură când să plec. Depinde de Celia.

– Cum spui tu, murmură Francine. Dar nu trebuie să te aștepți ca și restul familiei să-ți aprobe acțiunile.

Discuția cu Francine o irită suficient de mult cât să-i spună Celiei:

– Cred că e timpul să plec, măcar pentru o vreme. Pot să mă întorc aproape de momentul nașterii.

– Ce ți-a venit? o întrebă Celia, tulburată de decizia bruscă a surorii ei.

– Oh, totul e de vină. Aproape toți de aici, cu excepția ta, a lui Pierre și a lui Harry, își doresc cu adevărat să plec. Se pare că am o influență proastă; fac și spun numai ce nu trebuie și sunt pe cale să devin oaia neagră a familiei.

– Cine a fost de data asta? Val? Sau Lucien? o întrebă Celia, mai calmă acum.

– Niciunul. Poate că acum Val e puțin cam insistent, dar în curând va uita de mine. Într-o săptămână o să uite și cum mă cheamă.

– Și Lucien? insistă Celia.

Rachel ridică din umeri.

– E pur și simplu un vecin și nu un membru al familiei Bertelle.

– O să-i lipsești lui Harry…și mie, spuse Celia după o scurtă pauză.

– Nu plec pentru totdeauna…din câte știu. Nu ca Michel și părinții noștri care s-au mutat la celălalt capăt al lumii. O să te vizitez din când în când. Harry a învățat să facă destul de multe proiecte de unul singur.

– Și unde o să pleci mai întâi?

– La Milano, răspunse ea. Cel puțin ăsta era planul inițial. Îți amintești că venisem aici doar pentru o scurtă vacanță și am ajuns să stau atâtea săptămâni.

– Păi, dacă ai de gând să pleci în curând, trebuie să vizitezi cât se poate de mult pe aici. Chem mașina, spuse Celia, entuziasmată.

Rachel se bucură de aceste ieșiri alături de Celia și Harry. Avându-l pe Mathieu șofer, Celia putea alege orice destinație și, departe de atmosfera apăsătoare de acasă, era liniște și pace.

– Dacă plec, n-o să-i lași să te țină închisă în casă ca pe un pustnic, nu-i așa? își întrebă Rachel sora.

– Nu știu ce-o să se întâmple. Nu e întotdeauna ușor să rezist.

– Oh, ai puțină voință, Celia! izbucni Rachel. N-au nicio putere asupra ta!

Celia zâmbi.

– Poate doar faptul că locuim toți în aceeași casă, iar eu sunt intrusa. Mi-aș dori ca eu și cu Pierre să locuim în altă parte.

– Și de ce nu faceți asta? Pierre ar putea cumpăra o casă mai mică, sau ar putea construi una și ați fi eliberați de dominația Francinei.

– Nu prea se poate asta. Am vorbit cu Pierre de multe ori despre acest subiect, însă ca cel mai mare fiu…făcu o pauză. E imposibil. Sunt un Bertelle acum și chiar dacă nu m-am integrat perfect, trebuie să suport asta.

Pe moment, Rachel nu mai spuse nimic. Îi părea sincer rău pentru Celia, care se căsătorise din dragoste, nu pentru bani, dar descoperise că nu putea fi fericită pe deplin. Uitându-se pe geam, zări pe vârful munților o sclipire aurie.

– Ce fel de roci sunt alea?

– Nu-s roci. E grozamă. În perioada asta înfloresc și împânzesc munții. Pierre mi le-a arătat o dată de aproape, dar n-ai cum să mergi printre ele, căci parfumul e amețitor. Aduce cu mirosul de migdale, dar mult mai aromat. E o specie mediteraneană, cu o culoare mult mai intensă decât cea din Anglia.

Rachel privi cu ochi mari minunăția aurie și simți regretul că în curând va alerga pe străzile din Milano, departe de frumusețile din Auvergne. În următoarele câteva zile, Rachel și Celia, împreună cu Harry, ieșiră de mai multe ori la plimbare. Într-una dintre acele zile, trecură cu mașina pe lângă reședința familiei Fontenac, iar Rachel putu să vadă castelul dintr-un alt unghi. Din față puteai vedea numeroasele aripi ale castelului, multe turnuri și turnulețe, însă de data asta zări un turn mai mare și mult mai retras.

– Aceea e temnița lui Lucien? o întrebă pe Celia.

– Habar n-am. N-am înțeles nici până acum planul casei lui, care e mult mai întortocheată decât a noastră.

– Bărbatul despre care ți-am vorbit, despre care ai spus că e o fantomă, Lucien a negat că ar exista așa ceva în casa lui. E cumva o persoană adevărată acolo?

– Bineînțeles că nu. Cum ar putea fi? Ai o imaginație foarte bogată, alimentată de simplul fapt că e vorba despre un castel vechi de trei sute de ani.

Rachel renunță să mai adauge ceva. Celia se dovedise foarte reținută în a-i oferi informații, Lucien se enervase, iar Val schimbase cu tact subiectul. Pe cine ar mai fi putut întreba?

– Pierre, îl întrebă ea într-o seară, cine e bătrânul pe care-l ține Lucien închis în castel? E tatăl lui?

– Tatăl lui Lucien a murit acum mai bine de doisprezece ani, îi răspunse cumnatul ei, scuturând o țigară în scrumieră, fără s-o privească.

– Atunci e…se opri, căci nu știa cum să încheie propoziția.

– E posibil ca Lucien să aibă vreo doi servitori mai bătrâni, care nu mai pot munci, dar de care are grijă pentru că nu poate să-i alunge.

Rachel nu luase în calcul această posibilitate.

– Și noi facem la fel cu ai noștri, continuă Pierre. Când un bărbat sau o femeie lucrează aici o viață întreagă, câteodată din generație în generație, nu-i alungăm pur și simplu. De exemplu, mama lui Mathieu. E bătrână și aproape oarbă. A venit aici când avea vreo cincisprezece sau șaisprezece ani. N-are altă casă și ar fi nefericită în altă parte. Tot ce-i trebuie e o cameră și ceva mâncare și uneori un locșor la soare. N-o putem lipsi de aceste lucruri simple.

Explicația simplă a lui Pierre o liniști, alungându-i suspiciunile, sau mai bine spus tot ce-și imaginase. Se hotărî să uite de acest subiect, având totuși în continuare un dubiu asupra acelui bărbat care o gonise și fusese atât de amenințător. Francine primi vestea plecării Rachelei cu un zâmbet blând.

– Sunt convinsă că e cea mai bună alegere. Poate deveni plictisitor să

faci în fiecare zi același lucru, să ai parte de aceleași împrejurimi. La vârsta ta ai nevoie de schimbare, de noutate, iar noi avem activități plictisitoare. Ducem o viață liniștită.

Rachel răspunse politicos, gândindu-se că ideea Francinei despre o viață liniștită era diferită de a ei. Cu toate că familia Bertelle nu mergea des la petreceri, baluri sau la cazino, era o viață mult mai antrenantă decât se obișnuise Rachel să aibă. Când avea timp, Pierre îl scotea pe Harry cu iahtul în larg. Și Rachel fusese invitată de multe ori și-i plăcuse enorm senzația de a pluti pe apă, cu vântul jucându-se în părul ei. Câteodată îi zăreau pe cei care făceau schi nautic, iar Harry era înnebunit după acest sport, dar tatăl lui îi interzisese să-l practice încă.

– Henri, trebuie să aștepți până vei avea brațele mai puternice. Abia atunci vei putea încerca.

– Când? Știu să înot. Dacă aș cădea în apă, aș putea înota, protestă băiețelul.

– Nu încă, hotărî Pierre. Să împlinești măcar opt ani.

Harry numără anii pe degete.

– Încă patru ani, Rachel?

Rachel încuviință.

– Doar oamenii mari pot face schi nautic. La opt ani, vei fi un tânăr deosebit.

Auvergne oferea posibilitatea practicării oricărui tip de sport, pe apă sau pe uscat: călărie, golf, sporturi de iarnă, pescuit, înot.

– Lipsește ceva acestei provincii? îl întrebă surâzând pe Pierre. Chiar dacă nu-ți place să faci sport, sunt atâtea alte lucruri: geologie, excavări, flori de toate felurile…

Pierre zâmbi:

– Suntem norocoși să avem toate astea la un loc. Păcat că nu vrei să mai rămâi. De ce vrei să pleci?

– Nu vreau să stau mai mult decât mi-e permis, răspunse ea. O să mă întorc.

– O să-i lipsești Celiei, mai spuse Pierre. Dar trebuie să ne permiți că te vei întoarce după ce vei fi vizitat toate celelalte orașe.

Rachel nu era sigură că ar fi putut să respecte o astfel de promisiune. Pe de-o parte și-ar fi dorit din tot sufletul să mai rămână, simțind că se îndrăgostise de această parte din Franța. Totuși, acea neliniște pe care o simțise o tulbura și știa că se va intensifica dacă va mai rămâne la castel. Într-o dimineață, se afla împreună cu Harry în Le Mont-Doré. Aparatul de fotografiat al băiețelului trebuia reparat, iar Rachel insistase să meargă chiar ei la magazin, cu toate că Celia îi spusese că poate să facă asta și unul dintre angajați. Spera că văzând cazinoul pe lumină, imaginea veselă va șterge amintirea acelor jigniri din întuneric. Dar n-avu timp să exploreze grădina, căci la ieșirea din magazin apăru Lucien.

– Bună dimineața! Ați venit la cumpărături? strigă el din mașină.

– Nu chiar, spuse Rachel timid. Apoi îi explică problema cu aparatul de fotografiat.

– Ia-ne cu mașina ta, unchiule Lucien! se rugă Harry.

– Dar eu merg la Roquefort, spuse Lucien.

– Desigur, oricum Mathieu e aici cu mașina Celiei, interveni Rachel repede.

Lucien coborî și se opri pe trotuar.

– Nu e niciun motiv pentru care n-ați putea veni cu mine la Roquefort, spuse el. Asta, bineînțeles, dacă vreți.

– Da. Roquefort e o brânză, spuse repede Harry. Tot orașul e făcut din brânză?

– Ar fi bine să veniți amândoi, să vedeți cu ochii voștri, îl sfătui Lucien.

Rachel era ușor surprinsă. Lucien părea atât de bine dispus, atât de diferit de celălalt Lucien care o umilise cu câteva seri în urmă. Oare acesta era modul lui de a îndrepta lucrurile? Sau merita să fie refuzat în față? Rachel lăsă orgoliul deoparte, spunându-și că avea posibilitatea să mai cunoască o parte a provinciei. N-avea sens să renunțe la așa ceva.

– Trebuie să vorbesc mai întâi cu Celia, s-o anunț că ne-am schimbat

planurile și s-o întreb dacă-l pot lua pe Harry cu mine.

– Desigur.

În holul hotelului, Rachel spera ca Celia să nu se împotrivească aceastei mici plimbări. Harry va fi observatorul perfect, iar ea n-ar fi fost învinovățită că s-a furișat pentru a petrece o zi singură cu Lucien.

– Roquefort? se auzi vocea Celiei la telefon. E destul de departe, dar mergi dacă vrei. Poți să-l trimiți pe Harry înapoi cu Mathieu, dacă nu vrei să te încurce.

– Nu e nevoie. Harry e foarte nerăbdător să vadă orașul de brânză. E în regulă dacă ajungem mai târziu?

Celia o liniști, spunându-i că Harry nu va păți nimic dacă se va culca puțin mai târziu. Rachel îl anunță și pe Mathieu că se putea întoarce la castel. Mai târziu, în mașina lui Lucien, rulând spre sud, se întrebă dacă ar fi invitat-o în cazul în care n-ar fi fost însoțită de nepotul ei. După ce luară masa și după ce vizitară peșterile unde se făcea brânza, Harry fu satisfăcut să afle că locuințele din oraș nu erau din brânză. În drum spre casă, Lucien făcu un ocol pentru a-i arăta Rachelel un sat care fusese odinioară o așezare a pelerinilor.

– Zona asta era plină de tâlhari, îi explică el, iar pelerinii care se îndreptau spre Santiago de Compostela, în Spania, aveau nevoie de protecție.

Zidurile care înconjurau satul erau perfect conservate. Rachel privi cu ochi mari ruinele unui castel, casele locuite acum de țărani, și-și imagină sunetul trompetelor care anunțau sosirea grupurilor de pelerini, escortați de cavaleri acompaniați de clinchetul armurilor.

– Nu era ușor să fii un pelerin pe atunci, remarcă Lucien, dar aici erau în siguranță pentru o noapte. Ofrandele lor pentru Sfântul Iacob nu erau furate și nici nu-și puneau viețile în pericol. Aveau unde să gătească, unde să doarmă și unde să-și lege caii.

– Erau vremuri grele, murmură Rachel.

– Poate că Auvergne nu e încă domesticită pe deplin, spuse Lucien, cu

privirea pierdută. Poate că esența munților vulcanici s-a transmis și locuitorilor.

– Dar credeam că vulcanii sunt stinși. E posibil să erupă din nou?

– Nu prea, dar cine poate spune cu exactitate ce se petrece în adâncurile unui munte? adăugă el, zâmbind. Hai, e timpul să ne întoarcem.

Rachel se gândi cât de mult se asemăna Lucien cu această zonă a Franței. Cine putea spune cu exactitate ce se petrecea în adâncul sufletului lui?

– Francine mi-a spus că intenționezi să pleci în curând, spuse Lucien în drum spre casă.

– Da. Cred că n-are rost să mai stau pe aici, oricum o să mă întorc în momentul în care va naște Celia.

– Te plictisește viața de aici?

– Nu, în niciun caz, spuse ea repede. Dar nu sunt genul care să se mulțumească să stea într-o vacanță permanentă.

– Intenționezi să-ți petreci toată viața făcând pantofi?

Rachel râse.

– De câte ori ți-am spus că nu eu sunt cea care-i face propriu-zis? Eu doar îi creez.

Lucien ridică din umeri:

– Un pantof e un pantof.

– Iartă-mă, îl întrerupse ea, dar dacă vrei să spui că nu contează cum arată câtă vreme îți acoperă piciorul, trebuie să te contrazic. Ai purta sandale grecești tot timpul? Sau cizme înalte?

– Oh, înțeleg, spuse el, râzând. Moda este sângele economiei. Poate că de acum înainte, când mă voi uita la o vitrină cu pantofi mă voi gândi la tine, Rachel.

– Mulțumesc. "Rachel, fata cu pantofi", așa o să mi se spună.

Se așteptase ca, pe parcursul zilei, Lucien să-și ceară iertare pentru felul cum se purtase la petrecerea de ziua Francinei, dar incidentul părea să i se fi șters din memorie, iar ea nu voia să i-l reamintească. Prefera să se bucure

de aceste momente plăcute petrecute împreună. Rachel n-avusese de gând să povestească și celorlalți membri ai familiei Bertelle despre vizita la Roquefort, dar uitase de Harry. A doua zi, băiețelul nu mai contenea cu povestitul despre bucăți de brânză mari cât o casă, uneori mai mari decât o biserică și foarte repede Francine înțelese motivul absenței Rachelei de la cina din seara precedentă.

– La Roquefort? o întrebă ea cu prima ocazie.

– Da, Lucien s-a oferit să ne ducă până acolo.

– Oh, a fost foarte drăguț din partea lui să-ți arate cât mai mult din împrejurimi câtă vreme mai ești aici. O să-l rog să mă ducă și pe mine le Roquefort.

– N-ai fost niciodată? o întrebă Rachel.

– Nu m-a interesat niciodată aspectul industrial al zonei. Nu mă interesează cum se face brânza, dar dacă lui Lucien îi place, atunci bineînțeles că o să-l însoțesc și o să mă implic în afacerile lui.

Rachel se abținu de la comentarii, se scuză și plecă la Harry care o aștepta în atelier; băiețelul avea un nou proiect de construit poduri și baraje pe care i le arătase tatăl lui cum să le facă. Totuși Rachel nu se putea concentra; faptul că Francine îi reamintea constant despre viitoarea ei nuntă cu Lucien, era un semnal clar că ar trebui să plece. Francine reușise să stingă acea luminiță de speranță care apăruse în mod inconștient în sufletul Rachelel. Ziua armonioasă pe care o petrecuseră împreună fusese modul lui Lucien de a redresa situația dintre ei. Acum când știa că Rachel era pe punctul de a pleca, își permitea să devină prietenos, chiar mărinimos.

– Oh, Harry, hai afară. Poți să lucrezi la podurile tale într-o zi ploioasă, îi spuse ea băiețelului.

– Aici nu plouă niciodată vara.

– Niciodată? Nu e adevărat. Doar a fost o furtună chiar săptămâna trecută.

– Trebuie să termin podul, murmură Harry.

– Dar e gata.

– Nu. Trebuie să pun ceva în părți, altfel se prăbușește.

– Astea sunt bune? îl întrebă Rachel, uitându-se la niște bucățele de metal perforat.

– Nu, spuse băiețelul privindu-le critic. Mai mici.

Rachel zâmbi. Era o adevărată bucurie să fie în compania lui Harry și probabil că lui îi va duce cel mai mult dorul când va pleca de la castel. Reuși totuși să-l convingă să lase construcțiile o vreme la o parte și să iasă la o plimbare.

– Hai la ruine, sugeră băiețelul.

Rachel ezită. Lucien îi permisese să meargă acolo, dar nu până în vârf.

– Bine, spuse ea într-un final. Dar nu urcăm până sus.

Harry o luă înainte, dar se oprea din când în când pentru a o aștepta. Când îl văzu totuși că o ia spre vârf, Rachel îl strigă, dar băiețelul se făcu a n-o auzi și urcă mai departe.

– Nu merge mai departe de atât, îl avertiză Rachel.

– Dar ce rost are să venim aici, dacă nu mergem până în vârf? protestă băiatul.

– Păi, în primul rând, am obosit și vreau să nă odihnesc puțin înainte să continuu.

– Ah, mătușă Rachel, oftă băiețelul. Ești ca o babă!

Rachel se așeză și se sprijini de un dâmb, iar Harry promise s-o aștepte. După o pauză de vreo zece minute, Harry era nerăbdător să urce mai departe.

– Bine, fu de acord Rachel, dar trebuie să avem grijă.

Aproape ajunseseră, dar auziră pe cineva care-i striga. Rachel se întoarse și-l văzu pe Lucien; purta o cămașă albastră, descheiată la gât, o pereche de pantaloni cafenii, era bronzat și avea capul ușor înclinat pe spate, iar Rachel simți o strângere de inimă, știind că această imagine avea să fie una dintre amintirile de neuitat din Auvergne.

– Așteaptă-mă! Vin acum! strigă el.

Rachel și Harry îl așteptară, privindu-l pe Lucien care o lua pe scurtături pentru a ajunge mai repede. De două ori îl pierdură din vedere, dispărând după vreun bolovan sau dâmb ierbos, și de fiecare dată Rachel răsuflă ușurată când îl văzu teafăr. Ajunse repede la ei.

– Acum, trebuie să mergem până în vârf, spuse repede Harry.

– De unde ai știut că suntem aici? îl întrebă Rachel pe Lucien.

– V-am văzut din livada mea.

Rachel se entuziasmă. O văzuse și se hotărâse imediat să vină la ea. Oare făcuse asta doar pentru că era îngrijorat pentru siguranța lor? Ajunseră toți trei în vârf, dar Harry vru să urce într-unul dintre turnurile ruinei.

– Nu se poate, îi spuse Lucien blând. Odată erau scări acolo, dar acum s-au stricat.

Lucien le arătă moșia lui, viile, pășunile și pădurile.

– Și sătucul acelea de la poalele muntelui? E tot al tău?

– Într-un fel, da. Strămoșii mei și-ar fi adjudecat fiecare piatră, fiecare coș, dar asta se întâmpla în trecut, acum prefer ca toți chiriașii mei să simtă că le aparțin casele în care locuiesc. La fel ca și în țara ta, orașele atrag toți tinerii. Au salarii mai bune acolo, așa că de ce ar rămâne aici, înconjurați de aceste pământuri singuratice?

– Sunt probleme peste tot, spuse Rachel.

– Dar cel puțin încercăm să cooperăm. Dacă vreo fermă n-are parte de o recoltă prea bună, ne adunăm toți să-i ajutăm și sperăm că vom avea parte de timpuri mai bune. Rachel îi zâmbi, uimită.

– Nu m-aș fi gândit că te implici atât de mult în lucrurile astea, spuse ea.

– Așa cum am spus, au trecut zilele când lorzii stăteau în castelele lor, așteptând să li se aducă totul la nas. Și Pierre gândește la fel. E un administrator foarte bun al moșiei pe care o are. Dacă l-ar ajuta și Valentin, în loc să piardă aiurea timpul, Pierre ar putea face multe îmbunătățiri.

În acest timp Harry se distra aruncând cu pietricele de pe marginea muntelui.

– Rachel, începu Lucien blând, ești hotărâtă să pleci din Auvergne? Poate că și pe tine te cheamă orașul.

– Nu, mi-ar plăcea să locuiesc într-o zonă ca asta, dacă aș putea.

– Atunci, poate e din cauza lui Valentin? insistă el.

– Val? Oh, nu…încercă să mai adauge ceva, dar simți cum i se înmuiau genunchii sub privirea intensă a lui Lucien.

– Atunci, spune-mi, Rachel, care e adevăratul motiv pentru care vrei să pleci. Trebuie să știu. E important pentru mine, pentru că…

Strigătul lui Harry îi sperie pe amândoi.

– Uite! Vine unchiul Val! spuse băiețelul, arătându-l cu degetul pe Valentin, care urca scările.

Rachel închise o clipă ochii, exasperată. Pentru o clipă magică, își imaginase că simțise ceva diferit în privirea și în tonul lui Lucien, o tandrețe copleșitoare. De ce naiba venise tocmai acum Val? Acum, nu va afla niciodată ce era în mintea lui Lucien. Nu va afla niciodată la ce se referise.

– Salut! spuse vesel Val. O după-amiază prea călduroasă pentru un asemenea urcuș.

– Te-a obligat cineva să faci asta? îl întrebă Rachel.

– Da, spuse Val. Eram la marginea pădurii și l-am văzut pe Harry aici și atunci am știut că ești și tu cu el, Rachel. A fost surprinzător să-l văd și pe Lucien, adăugă el ironic.

– Serios? Nu știam că te afli pe proprietatea ta, spuse Lucien încă politicos, dar vizibil iritat.

– Oh, știu că ți-am încălcat proprietatea, veni simplu replica lui Val, în timp ce se sprijinea de un perete. Dar asta nu e chiar o situație inedită, nu, Lucien? S-a mai întâmplat și în trecut și s-au purtat chiar și dueluri din cauza asta.

– Dueluri? se miră Rachel, neștiind cum să-i liniștească pe cei doi. Pentru ce s-au purtat acele dueluri? îl întrebă ea pe Lucien, dar Val fu cel care răspunse.

– Chiar în acest loc s-a purtat unul între strămoșii noștri și nici măcar

n-a fost din pricina unei femei. Lucien prezintă totul ca și cum i-ar aparține în întregime; e pământul lui, copacii lui, munții lui, văile lui, dar a fost o vreme când multe dintre astea aparțineau familiei Bertelle, chiar și acest vârf de munte, cu tot cu acest castel.

– Nu e deloc adevărat, îl contrazise Lucien. Asta a fost întotdeauna fortăreața familiei Fontenac.

– Da, împotriva familiei Bertelle. Încet, încet ați luat din ce în ce mai mult pământ, până când Edmond Bertelle s-a opus și s-a luptat cu unul de-al vostru într-un duel deschis, adăugă Val, râzând ironic. Și curajosul vostru Fontenac a pierdut. Chiar aici a fost învins de un Bertelle care a arborat apoi steagul familiei.

– Cunoștințele tale despre istoria familiilor noastre sunt destul de confuze, comentă Lucien.

– Oh, știu că nu-ți place să ți se amintească asta. Niciun Fontenac nu-și recunoaște vreodată înfrângerea.

– Un Bertelle o face? veni replica lui Lucien.

– Nu prea ușor, dar știm când să ne retragem. Așa, avem ocazia să atacăm în altă zi, în mod diferit.

Rachel nu putea urmări pe deplin acel duel dintre cei doi bărbați, însă observă că Lucien începuse să-și piardă răbdarea în fața lăudăroșeniei lui Valentin.

– Și la ce fel de atac te gândești? îl întrebă acum pe Val.

Val îl privi pieziș pe Lucien înainte să răspundă.

– Nu-mi stă în fire să-mi dezvălui planurile înainte de vreme. O să afli la timpul potrivit.

– Ești sigur că mă va interesa?

Râsul lui Val se propagă în vale.

– Oh, o să fii interesat. Nu te teme. La fel ca și Rachel.

– N-o implica pe Rachel în asta, izbucni Lucien.

– Dar cum ar fi posibil? Rachel face parte din planurile mele de viitor.

– Ce vrei să spui cu asta? interveni ea, iritată.

– Dragă Rachel, chiar trebuie să-ți explic totul exact, ca lui Lucien? Val se sprijinea leneș de marginea unui zid, cu mâinile încrucișate, privindu-i pe cei doi foarte încrezător. Totul se va clarifica, odată ce eu și Rachel ne vom căsători…

– Ce-ai spus? exclamă Lucien, apropiindu-se de el.

– Exact ce-ai auzit. La fel și Rachel.

– Cine ți-a dat dreptul de a spune că mă voi căsători cu tine? întrebă Rachel.

– Rachel, e adevărat? Ochii lui Lucien erau întunecați și reci.

– Nu, bineînțeles că nu. Nu vezi că Valentin inventează totul?

– Dar având o bază reală, interveni Val.

– Mai bine pleci înainte să te arunc de pe munte, șuieră Lucien, apropiindu-se mai mult de el.

Poate era doar expresia de pe fața lui Lucien sau poate că Val înțelesese că mersese prea departe, dar în timp ce făcea câțiva pași înapoi, pietrele se surpară și alunecă pe scara înclinată.

– Lucien! strigă Rachel. Ce-ai făcut? Se repezi în locul unde căzuse Val și-l văzu ridicându-se. Val, ești bine? strigă ea.

– Da, răspunse el. Niciun os fracturat, sper, adăugă el, scuturându-se.

– Lucien, ce s-a întâmplat? vru Rachel să știe. Doar nu l-ai…sper că nu l-ai…

– Nu l-am împins eu, cu toate că merita.

– Oricum, încă are rana de la încheietură, spuse Rachel plină de compasiune. De asta nu s-a putut prinde de ceva.

– Nu cred că are nevoie de compasiunea ta. Nici măcar nu sunt sigur că n-a făcut-o intenționat.

– Oh, nu, Lucien. N-ar face ceva atât de periculos pe treptele astea. Putea să se rănească foarte grav.

– Rachel, nu-l lăsa pe Lucien să te prostească…sau să te împingă de pe muntele lui, strigă Valentin. La revedere. Ne vedem la Milano, mai spuse el, făcându-i cu mâna.

Abia atunci Lucien se întoarse spre Rachel și figura lui dură o făcu să tresară.

– Deci, o să te întâlnești cu el la Milano, murmură Lucien. Ăsta e planul tău? Pleci din Franța, dar nu fără Valentin.

– Lucien, te rog, ascultă! îl imploră ea. Planurile mele nu-l includ pe Val. A spus asta doar pentru că vrea să te supere.

– Crezi că ideea că vă veți întâlni la Milano mă poate supăra? Te înșeli, Rachel. Până la urmă, ești liberă să pleci unde vrei…cu cine vrei. Ar trebui să ne întoarcem. Poate că n-ar fi trebuit să vin aici azi. Așa, te puteai întâlni liniștită cu Valentin.

Așadar, credea că aranjase cu Val să se întâlnească aici, dar în starea în care era Lucien, nu putea să facă nimic pentru a-i schimba părerea.

– Harry! strigă ea când realiză că băiețelul lipsea. Harry! Era din ce în ce mai alarmată. Lucien coborâse câteva trepte, dar se întoarse. Lucien! Nu-l găsesc pe Harry! suspină ea. Îl vezi pe undeva?

Lucien se uită în vale și împrejur, apoi se întoarse la Rachel, care verifica în jur.

– Oh, Harry, te rog ieși, dacă doar te ascunzi! strigă ea din nou. Se întoarse cu fața la Lucien: dacă tu și cu Val nu v-ați fi purtat ca niște băieței de școală, asta nu s-ar fi întâmplat, spuse ea furioasă.

– Dacă ai fi avut grijă de băiat, n-ar fi dispărut, veni și replica lui.

Rachel era pe punctul de a izbucni în lacrimi, fiindcă știa că Lucien avea dreptate. Fusese atât de prinsă de cearta dintre cei doi bărbați, încât uitase pur și simplu de Harry. Se uită pe panta muntelui, așteptându-se să-l descopere acolo grav rănit sau chiar mort. Lucien coborî din nou treptele și după câteva clipe strigă din nou:

– L-am găsit! Rachel alergă pe trepte împleticindu-se, căzu, dar se ridică repede.

– E bine? strigă ea.

Nu auzi niciun răspuns și teama o cuprinse din nou. Ajunse pe panta acoperită de multe tufișuri și dâmburi înverzite, apoi răsuflă ușurată. Harry

alerga în brațele lui Lucien.

– Oh, Harry! spuse ea gâtuită de emoție. Nu trebuia să dispari așa. Am fost îngrijorați. Am crezut că ai căzut și te-ai lovit. E timpul să ne întoarcem.

– Vă conduc eu o bucată de drum, se oferi Lucien.

Fără vreun motiv anume, Harry alese să stea între Lucien și Rachel, ținându-i pe amândoi de mână.

– Tu și cu unchiul Val v-ați bătut? întrebă.

– Nu, bineînțeles că nu, spuse Rachel, înainte că Lucien să răspundă.

– Oh, am așteptat să văd dacă se întâmplă asta, continuă Harry, dar nu făceați decât să vorbiți, așa că m-am plimbat. Dar mi-aș fi dorit să fie un duel. Cu săbii.

– Serios? Duelurile sunt demodate, spuse Lucien.

– Oh. Cine ar fi câștigat, Rachel? o întrebă Harry.

– Nu știu, bombăni ea.

– Eu știu. Unchiul Lucien. Lucien râse cu poftă.

– Dacă erai cu unchiul Val, probabil că-i spuneai că el ar fi câștigat.

– Nu, nu, nu, îl asigură Harry. Unchiul Val nu e la fel de puternic. Unchiul Lucien ar fi câștigat cu siguranță.

Rachel rămase tăcută până ajunseră jos.

– Mulțumesc că ne-ai însoțit, Lucien.

– Ai mai multă grijă, Rachel, data viitoare când urcați în vârf, spuse el, luându-și la revedere și plecând.

Oare ce semnificație ascundeau cuvintele lui? Era convinsă că nu se referise numai la siguranța lui Harry; trebuia să fie atentă și la alte incidente care avuseseră loc în acea după-amiază. După judecata simplă, de copil, a lui Harry, Lucien ar fi câștigat o luptă cu Val. Rachel ajunse însă la concluzia tristă că Lucien câștigase deja. Îi spusese că e liberă, dar ea nu-și dorea asta. Își dorea să fie legată de un singur bărbat. De Lucien.

Capitolul 8

Rachel se pregătea pentru cină. Avu mare grijă de felul în care avea să arate în seara aceasta, căci era ultima dată când avea să intre în camera doamnei Bertelle pentru obișnuitul ritual. Purta o rochie verde-smarald, una dintre cele comandate la Lyon. Micuța cameristă, Josephine, o privi cu admirație.

– Arătați ca o prințesă, suspină ea. Dar aveți nevoie de un colier, adăugă ea, căutând în cutia de bijuterii unde Rachel își ținea puținele accesorii pe care le avea. Gâtul dumneavoastră merită niște diamante, dar poate găsim totuși ceva aici, mai spuse ea, scoțând un lănțișor albastru. Nu, nu e bun. Perlele?

– Nu, spuse Rachel. Nu sunt veritabile și nici nu arată prea bine. Cred că lănțișorul ăsta de argint cu medalion e singurul care s-ar potrivi.

Urmară ultimele retușuri ale coafurii, iar Rachel spera că în seara asta nu i-o va strica nimeni, așa cum se întâmplase în grădinile cazinoului. Deodată, Josephine începu să plângă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Rachel, alarmată.

– Arătați…atât de frumos și…de mâine n-o să vă mai văd, se bâlbâi fata.

– Oh, nu e chiar așa. O s-o vizitez pe sora mea din când în când și oricum, o să vin înainte să nască. Hai, liniștește-te, Josephine. Se gândi apoi

că acesta era momentul pentru a-i da fetei cadoul. E un pachet în sertarul din stânga, Josephine. Ai vrea să-l desfaci? E pentru tine, cu cele mai calde urări din partea mea.

Josephine își șterse lacrimile și fugi la dulap. În pachet o așteptau câțiva metri de mătase albastră și brocart, pe care-i privi cu ochi mari.

– Oh, e minunat! Cum v-aș putea mulțumi, domnișoară Rachel? Sunteți atât de bună.

– Din cel albastru fă-ți o rochie în care să te îmbraci când ieși cu tânărul acela frumos, iar cu cealaltă…poate o rochie de mireasă? Bineînțeles, la timpul potrivit, spuse Rachel, care observase că Josephine se pricepea la croitorie. Acum, trebuie să cobor, mai spuse ea, altfel o să întârzii pentru marele final.

Contrar obiceiului, întâlnirea dinainte de cină nu se mai ținu în camera întunecoasă a doamnei Bertelle, ci într-o cameră mică de lângă sufragerie. Rachel n-o văzuse pe doamna Bertelle îmbrăcată decât în negru, dar în seara asta purta o rochie argintie, cu câte o bandă de dantelă în jurul gâtului și a încheieturilor. Francine purta o rochie cu nuanțe de portocaliu și auriu, ce făcea rochia din șifon albastru a Celiei să arate șterșă, cu toate că-i venea surorii ei foarte bine. Rachel fu bucuroasă că alesese o rochie într-o culoare la fel de puternică pe cât era cea a Francinei. Pe lângă membri familiei Bertelle, erau invitați și Lucien și Ysanne, iar Rachel fu surprinsă când văzu că era pregătită pentru cină masa cea mare. Vesela din porțelan, ce era foarte rar folosită, strălucea în lumina candelabrelor, masa era plină de flori, iar tacâmurile din argint completau imaginea. Așadar, în seara asta voiau s-o alunge pe străină cu surle și trâmbițe! Doamna Bertelle se așeză în capul mesei, cu toate că Rachel n-o văzuse să ia cina în altă parte decât în camerele ei. Rachel era ușor amuzată, căci până și bunica voia să ia parte la cina de alungare. Lângă farfurie descoperi un pachet; evident, încă un cadou. Învățase că se obișnuia în astfel de ocazii să se ofere câte un cadou. Pierre și Celia îi dăruiseră un parfum, iar Francine un cuțitaș de argint pentru corespondență, iar Rachel se întrebase dacă nu cumva cumnata ei

ar fi preferat să fie o armă letală. Acum însă, zări privirea Ysannei, de partea cealaltă a mesei, și înțelese că pachetul era de la ea. Dar, după ce-i zâmbi și făcu semn că-i mulțumește, Rachel nu-l desfăcu, gândindu-se că ar fi fost nepoliticos să jumulească hârtia la o masă atât de elegantă. Nu mai era un copil în dimineața Crăciunului, când ea, Celia și Michael își desfăceau înfrigurați cadourile. Când se servi primul fel de mâncare, una dintre menajere o întrebă dacă poate să mute pachetul pe altă masă. Atunci zări o ușoară nemulțumire la Ysanne. Cu ce-am greșit? se întrebă ea. Dar n-avu timp să se gândească la asta prea mult, căci era prinsă în discuție cu Lucien și din când în când cu doamna Bertelle.

– Ne pare rău că trebuie să ne părăsești, spuse grațios bătrâna, cu toate că Rachelei părea o ipocrizie.

– Poate mi se va permite să mai fac vizite în viitor, spuse ea politicos.

– Ne va face mare plăcere, interveni Lucien, la fel de politicos.

– Și vom aștepta cu nerăbdare acel moment, adăugă Val, ridicând un pahar în cinstea ei.

Pentru câteva clipe Rachelei i se păru că se afla într-o piesă de teatru în care fiecare avea replicile lui perfect exersate. Lipsea orice urmă de spontaneitate. Era oare din cauza prezenței doamnei Bertelle? Surprinzător, Francine fu cea care sparse gheața. Povesti tot felul de anecdote, imită voci și în curând toată lumea râdea. Rachel simți că se apropie de Francine. Poate că aceasta era ea cu adevărat și până acum nu-i văzuse decât o față, pentru că Francine își imaginase că Rachel era o rivală în lupta pentru Lucien, sau un motiv de ceartă între Val și Ysanne. Lucien purtă o discuție politicoasă cu Rachel, dar pe un ton de parcă abia s-ar fi întâlnit. Abia la sfârșitul mesei, când se servea cafeaua, se apropie mai mult.

– O să-i lipsești tânărului Henri.

– I s-a spus doar că plec într-o călătorie de afaceri. O să uite curând, spuse ea tristă.

– Mă întreb dacă ai făcut bine că ai început atât de multe activități cu el. Acum, el o să fie cel care pierde, continuă Lucien.

– Nu cred, spuse Rachel, zâmbind. Harry știe foarte bine să le ducă mai departe și de unul singur. E foarte inventiv și are multă imaginație, iar talentele pe care le are trebuie dezvoltate de mic.

Deodată, își aminti că uitase cadoul de la Ysanne în sufragerie. Se scuză și se duse să-l desfacă. Tocmai făcea asta când Francine intră grăbită și-i spuse:

– Lucien vrea să te vadă. E în biroul lui Pierre.

În mod normal n-ar fi avut încredere în Francine, totuși acum nu citea nicio urmă de dușmănie în privirea celeilalte.

– Cred că vrea să-ți dea un cadou, adăugă Francine, apoi, văzând sclipirea din ochii Rachelei, mai spuse: du-te odată, dragă, nu-l face să aștepte.

Rachel lăsă cadoul pe jumătate desfăcut pe masă și porni spre biroul lui Pierre. Ciocăni în ușa masivă din lemn de mahon și intră. La început nu zări pe nimeni, dar în clipa următoare apăru Val.

– Ah, deci Francine ți-a transmis mesajul, spuse el, luând-o de mână.

– Dar am crezut…am înțeles, se bâlbâi Rachel. Oh, te rog să mă scuzi. E o greșeală.

Val se așeză în fața ușii și n-o lăsă să iasă.

– Te rog, nu fi neprietenoasă. Am un cadou pentru tine. Doar n-o să refuzi să primești un mic dar de la mine, mai ales că știi că așa e obiceiul.

Fără prea mare tragere de inimă, se lăsă trasă în cameră.

– Nu știu dacă ar trebui să accept cadouri de la tine, Val, spuse ea. Deși n-aș vrea să te jignesc, bineînțeles.

Valentin râse:

– Amintește-ți că și eu sunt cumnatul tău. Pe cel al lui Pierre l-ai acceptat, de ce nu și pe al meu?

– Vrei să spui că suntem înrudiți prin căsătorie, totuși pentru mine ești doar fratele cumnatului meu.

Rachel era foarte nedumerit. Oare nu înțelesese corect mesajul Francinei? Totuși, era diferență mare între " Lucien" și " Valentin"; doar

dacă dorința prea mare a ei o făcuse să audă altceva. Pe de altă parte, dacă Lucien chiar o rugase să vină în biroul lui Pierre, nu voia s-o găsească acolo singură cu Val.

– Draga mea Rachel, începu Val, mi-aș dori din tot sufletul să nu pleci, spuse el, oftând prea teatral. Dar sper că dragostea mea te va aduce înapoi cât se poate de repede.

Rachel încercă să zâmbească pentru discursul ce i se oferea, dar era tot mai nerăbdătoare să plece. Măcar dacă i-ar fi dat cadoul ăla mai repede!

– Când vei purta cadoul meu, poate te vei gândi la mine cu mai puțină neplăcere, continuă Valentin, cu o mână la spate și cu cealaltă strângând-o pe a ei.

– Oh, deci se poate purta! spuse voioasă, fără să se poată abține să nu se uite spre ușă.

– Nu te teme că va intra cineva, o asigură el. Biroul fratelui meu e privat.

– Atunci, n-ar trebui să mă ții atât de mult aici, pentru că e nepoliticos față de ceilalți. Cineva va observa că lipsesc.

Val nu era deloc tulburat.

– Vor ști că e pentru un motiv întemeiat când vor realiza că și eu lipsesc.

Rachel ar fi vrut să se poarte ca un copil, să-l roage să-i dea cadoul odată, dar nu putea face asta. În schimb, își eliberă mâna din strânsorea lui și spuse rece:

– Val, cred că m-ai adus aici să purtăm o discuție stupidă. Mă întorc la ceilalți.

– Oh, nu. Nu fără cadoul meu, spuse el repede.

– Mi-l poți da mâine dimineață, îi sugeră.

– Nu, insist. Aici și acum.

Fără să mai tragă de timp, desfăcu pachețelul și-i înmână o cutie mică.

– Cu toată dragostea mea, adăugă el și văzând-o că ezită o zori: hai, deschide-l.

În cutie era o pereche de cercei din argint lucrați cu atâta delicatețe,

încât Rachel suspină fără să vrea de încântare. Apoi își reveni.

– E foarte drăguț din partea ta, Val, dar serios, n-aș putea…

Valentin deja scotea unul din cutie.

– Rachel, nu te mai gândi la atâtea prostii. Pierre și Celia vor fi de acord cu siguranță, din moment ce deja știu ce-ți ofer. Acum, lasă-mă să văd dacă îți vin.

Fără să vrea, o bufni râsul. Îl lăsă însă să-i scoată pe cei pe care-i purta deja și să-i probeze pe cei noi.

– Acum, întoarce-te. Mi-aș dori să pot face asta tot timpul, murmură el.

– Prostii! Parcă ai fi o imitație proastă a unui șeic.

– Atunci, să-l imit mai bine.

Îi cuprinse gâtul cu mâinile și o sărută mai întâi pe sprâncene, apoi repede pe buze.

– Val, dă-mi drumul! mormăi ea când reuși să vorbească, totuși fu surprinsă când îi dădu imediat drumul. Se întoarse și-l zări pe Lucien, stând în dreptul ușii.

– Trebuie să mă întrerupi întotdeauna? izbucni Val. Nu e un loc în casa mea unde pot avea cinci minute de intimitate?

Lucien era întunecat și furios.

– Îmi cer scuze pentru întrerupere, spuse el nervos. N-aș fi făcut asta dacă n-aș fi primit ceea ce se pare a fi un mesaj fals. Se întoarse apoi spre Rachel. Nu trebuia să mă chemi aici degeaba. Nu trebuia să asist la această scenă de dragoste dintre tine și Valentin, mai spuse el și trânti ușa în urma lui, lăsând-o pe Rachel îngrozită și pe Val foarte bine dispus.

– Așa-i trebuie! Se crede împăratul tuturor pe aici și…

Rachel își reveni cu greu și când realiză ce se întâmplase, se repezi la ușă și-l strigă, dar nu era nici urmă de el.

– Acum știe cum stă, mormăi Val mulțumit.

– Oh, Val, taci din gură! spuse ea exasperată. Ai stricat totul.

Ar fi preferat să fugă în camera ei să poate plânge în voie, dar era politicos să se întoarcă alături de ceilalți. Încercă să-și revină și intră în

cameră. Văzu imediat că Lucien lipsea. Se așeză lângă Celia.

– Îmi cer scuze că am lipsit, murmură ea. Totuși, se părea că nimeni nu observase. Ysanne se apropie de ea:

– Porți alți cercei, remarcă ea. Un cadou?

Rachel se înroși până în vârful urechilor.

– Da, spuse ea.

– Ai găsit mesajul din pachetul meu?

– Ce mesaj?

– Mai încet! Am încercat să te avertizez…spuse ea dar se opri, căci Francine se apropiase.

– Foarte frumoși cercei, spuse aceasta. De la Valentin?

– Da, murmură Rachel.

– Sunt încântători. Te rog, vino să-i arăți și bunicii.

Rachel se supuse, cu toate că știa că era doar o scuză pentru a n-o lăsa să discute cu Ysanne. După ce se prezentă în fața doamnei Bertelle, se duse imediat să recupereze pachetul de la Ysanne, nerăbdătoare să afle ce a vrut să spună fata. Lângă frumoasa cutie de cosmetice se afla un bilet împăturit pe care scria " De la Ysanne, cu cele mai calde urări." Despre ce avertisment vorbea? Se mai uită o dată în cutie și descoperi încă un bilet. " Ai grijă. F. nu ți-e prietenă." Ce știa Ysanne? Întorcându-se la ceilalți pentru a le arăta cadoul, se duse direct la Ysanne pentru a-i mulțumi.

– Mulțumesc și pentru cele două bilete, spuse ea mai târziu, când restul nu erau atenți la ele.

– Poate că nu era nevoie de asta. Nu pot să spun mai mult acum.

Rachel nu știa dacă putea avea încredere în Ysanne, mai ales după incidentul cu garoafele, dar trebuia să aștepte până se pregătea de plecare pentru a afla mai multe.

– Francine punea ceva la cale în seara asta, îi spuse Ysanne lui Rachel, în timp ce se îmbrăca. Nu știu sigur despre ce e vorba. Dar era ceva care să te discrediteze aici, așa că am încercat să te avertizez. Mi-a părut foarte rău pentru episodul cu garoafele.

– Oh, asta a fost de mult. A fost drăguț din partea ta să mă avertizezi. Mulțumesc, Ysanne.

– Deci, nu s-a întâmplat nimic rău? o întrebă fata.

– Nu s-a întâmplat nimic, o asigură Rachel, cu toate că era conștientă de faptul că orice urmă de speranță că Lucien ar putea-o iubi vreodată dispăruse.

– Bine, mă bucur, spuse Ysanne. O auzisem pe Francine spunându-i doamnei Bertelle că în seara asta se va asigura că nu te vei mai întoarce niciodată la castel. Doar atât. La revedere, Rachel. Trebuie să plec, dar sper să te revăd curând.

Ysanne plecă, lăsând-o pe Rachel nedumerită și confuză. De ce venise Lucien în birou dacă nu primise niciun mesaj? Oricât de buni vecini sau prieteni ar fi, nimeni n-ar hoinări prin camerele private din casa cuiva, în mijlocul unei petreceri. Oare mesajul de la Francine fusese corect, dar Lucien întârziase pur și simplu? Meditâ, mohorâtă; venise prea târziu, dar nu suficient de târziu. Câteva minute și ar fi scăpat de Valentin. Reuși să vorbească o clipă cu Celia, cu toate că sora ei era foarte obosită.

– N-o să te țin mult, Celia, începu Rachel. E corect din partea mea să accept cerceii de la Val?

– Oh, da. Nu e tocmai un străin, spuse Celia, râzând. Bineînțeles, păstrează-i și poartă-i. Mi se par foarte drăguți, mai spuse ea, apoi făcu o pauză. Cu Lucien însă, e altceva.

– Cum adică? întrebă Rachel, dintr-o dată curioasă.

– Ți-a dat cadoul?

– Cadou? De la Lucien? Oh, nu. Nu mă așteptam să-mi dea ceva, chiar dacă Ysanne a făcut-o.

Celia o privi cu ochi mari.

– Mă mir. A cumpărat un colier din topaz, cam ca acela al meu din chihlimbar, și ne-a cerut permisiunea, mie și lui Pierre, să ți-l ofere. Ca dar de rămas-bun, presupun.

Rachel simți cum i se strânge inima, dar se abținu.

– Nu, nu mi-a oferit nimic. Noapte bună, Celia. Văd că ești obosită. Vorbim mâine dimineață.

Ajunse bucuroasă în siguranța propriei camere, însă abia după ce Josephine îi pregăti patul și ieși, încercă să pună cap la cap tot ce se petrecuse în acea seară. Era evident că Francine aflase de cadoul pe care i-l pregătise Lucien. L-a convins pe Val s-o aștepte în biroul lui Pierre, singura cameră mai retrasă și unde n-ar fi intrat nimeni. Apoi, la momentul potrivit l-a trimis pe Lucien pentru a-i suprinde pe Val și pe Rachel împreună. Oh, era foarte clar acum și Rachel regreta faptul că nu desfăcuse la timp cadoul de la Ysanne. Cel puțin ar fi fost pregătită pentru trădare. Sau nu? Oare chiar ar fi ezitat dacă i-ar fi spus cineva că o aștepta Lucien undeva anume? Recunoscu umilită că oricât de fals i-ar fi sunat mesajul, ar fi zburat la el. Se gândi la colierul din topaz pe care nu-l va primi niciodată. Un cadou de rămas-bun? Sau avea vreo semnificație mai adâncă? Se părea că se întorsese acasă fără s-o mai aștepte pe Ysanne, iar Rachel regreta faptul că n-apucase să-i spună la revedere. Măcar dacă s-ar fi putut despărți ca doi prieteni. Nu reuși să doarmă bine în noaptea aceea și se trezi foarte devreme a doua zi. Era pregătit totul pentru plecarea ei la Milano și nu mai avea ce face, dar se îmbrăcă și merse până la atelierul lui Harry. Spre surprinderea ei, totul era vraiște. Toate picturile erau sfâșiate și trântite la pământ și toate celelalte proiecte ale lui Harry arătau de parcă nu supraviețuiseră unui cutremur. Nu-i venea să creadă că băiețelul ar fi făcut așa ceva, totuși cine putea ști cum acționa un copil dezamăgit? Din momentul în care aflase că Rachel pleacă, Harry fusese extrem de cuminte și retras. Dacă ceea ce vedea se datora unei crize a copilului, se întreba dacă nu cumva Lucien nu avusese dreptate când îi spusese că se implicase prea mult în viața băiatului. Plecă s-o caute pe Celia, a cărei primă întrebare fu:

– L-ai văzut pe Harry, dimineața asta?

– Nu. De obicei nu e treaz la ora asta. Doica are grijă de el.

Celia părea îngrijorată.

– Nu știu unde e. Berthe, doica lui, nu-l găsește.

– I-ai spus lui Pierre? o întrebă Rachel, așezându-se pe marginea patului.

– Nu încă. Pierre a plecat devreme, mai avea niște treburi de rezolvat și se va întoarce la timp să te conducă la Clermont-Ferrand.

– În cazul ăsta, mă duc să-l caut pe Harry. Cred că-i cunosc cel mai bine ascunzătorile.

Merse în garaje și prin celelalte magazii din jurul castelului; și erau multe dintre acestea, locuri ideale unde s-ar fi putut ascunde un copil. Niciunul dintre angajați nu-l văzuse pe micul Henri, dar promiseră să-l caute și ei. Mai era un singur loc, iar Rachel se grăbi cu răsuflarea tăiată spre ruinele castelului Fontenac. Doar nu se cățărase până acolo! Când ajunse la scări, începu să-l strige. Văzând că nu-i răspunde, urcă și-l strigă din nou. Îl descoperi stând pe un bolovan, cu picioarele deasupra prăpastiei. Se apropie ușor și-i rosti numele încet, temându-se să nu-l sperie și să cadă. Harry nu se întoarse, dar când Rachel se așeză lângă el bombăni:

– Pleacă.

– Dar știi că plec…azi.

– Dar n-o să te mai întorci, bâigui Harry.

– Oh, nu, Harry! E doar o călătorie de afaceri, așa cum face și tatăl tău uneori. O să mă întorc repede să te văd. Henri se întoarse cu fața la ea și spre ușurarea lui Rachel, coborî de pe piatră.

– Nu e adevărat. Mătușa Francine mi-a spus că n-o să te mai întorci.

– Te rog, Harry! Nu crede așa ceva! Întreabă-i pe părinții tăi. Ei îți vor spune adevărul.

Nici nu realiză că prin ceea ce spusese o făcea pe Francine să pară o mincinoasă, cu toate că ar fi spus același lucru chiar dacă și-ar fi dat seama. Francinei nu-i păsa că distrugea speranța unui copil. Era suficient de grav că trimitea mesaje false și întindea capcane adulților, dar asta era îngrozitor! Oare Francine nu-și iubea deloc nepotul? Sau nu-l plăcea din cauză că era pe jumătate englez? Rachel era nerăbdătoare să-l facă pe Harry să se întoarcă acasă, pentru că toți se vor panica dacă nu apărea curând.

Totuși nu voia să-l grăbească. După câteva clipe îi spuse:

– Hai să ne întoarcem împreună, Harry. Nu vrei să iei micul dejun? Eu aș vrea. Deodată, copilul se repezi în brațele ei, suspinând:

– Nu pleca! Nu pleca! se plânse el.

Rachel îl ținu strâns în brațe, alinându-l. Fusese o greșeală din partea ei să se atașeze de băiat atât și una și mai mare să-l facă pe Harry să depindă atât de mult de compania ei. Bineînțeles că după un timp îi va trece, însă acum despărțirea era grea. La fel era și pentru ea; avea să se obișnuiască în curând la Milano sau oriunde ar fi ajuns, dar momentan și ei îi era greu să plece. Totuși, nu-și permise să asocieze acest regret cu Lucien. După ce Harry se mai liniști, îi spuse:

– Harry, n-a fost bine că ai venit aici de unul singur. Dacă se întâmpla ceva și cădeai? Gândește-te la mama și la tatăl tău. Nu m-ar fi iertat niciodată pentru că n-am avut grijă de tine.

Harry încuviință.

– Atunci, promite-mi că n-o să mai faci asta, continuă Rachel.

Când ajunseră jos, Rachel trimise un grădinar să-i anunțe pe ceilalți că Harry era în siguranță. Celia își primi fiul calmă, fără mustrări și o ascultă pe Rachel care-i povesti unde-l găsise. Tocmai își terminau micul dejun, când apăru Francine.

– Am aflat că ești aici, Rachel, spuse ea furioasă. Nu-ți era de-ajuns că ne-ai impacientat pe toți din cauza lui Henri, chiar era nevoie să-i distrugi și jucăriile, plăcerile?

– Despre ce naiba vorbești, Francine? o întrebă Celia.

– Sora ta a distrus atelierul lui Henri. Totul e spart, sfâșiat și asta din cauză că…nu suporta gândul că Henri se va bucura fără ea. Se crede indispensabilă, dar acum se vede că se gândește numai la ea însăși. Nicidecum la Harry sau la tine.

Rachel simți cum creștea furia în ea.

– De unde știi că eu am făcut asta? întrebă ea.

Harry se uita de la una la alta cu ochi mari.

– Vreau să văd! strigă el și ieși înainte ca cineva să-l poată opri.

– Cine altcineva ar fi putut răni într-un asemenea mod un copil? dramatiză Francine.

– Poate că ar trebui să mergem să vedem, spuse Rachel. Surorii mele nu-i fac bine astfel de scene în dormitor. Trebuie să avem grijă de ea.

Francine rămase o clipă blocată, apoi fu de acord cu inspecția și ieși înainte, în timp ce Rachel îi șopti Celiei:

– Stai liniștită. Important e că Harry e în siguranță.

O urmă pe Francine spre atelier. Harry rămăsese blocat în ușă, întristat de acea imagine. Rachel se apropie de el. Se lupta din greu să-și alunge suspiciunea ce-i încolțise în minte.

– Stai liniștit, Harry. Le putem pune la loc.

– Nu putem! strigă băiețelul și se prinse de fusta ei. Cine a făcut asta, Rachel? Cine?

Acum, suspiciunea deveni certitudine. Harry nu s-ar fi putut preface nevinovat într-o asemenea măsură. Dacă el ar fi făcut asta, ar fi recunoscut și i-ar fi sfidat pe toți, mândru. Se uită la Francine.

– Cine a făcut-o, Francine? întrebă ea disprețuitor. Ai fi putut să-l cruți pe Harry, oricât de mult rău ai vrut să-mi faci mie.

Ochii Francinei străluciră.

– Deci, nu poți recunoaște că ai greșit. Te temi că Harry se va întoarce împotriva ta, așa cum ar trebui s-o facă, căci nu ești potrivită pentru a avea vreo legătură cu un Bertelle.

Rachel oftă. Cum s-ar fi putut lupta cu acea femeie atât de obsedată de control, încât fusese în stare să distrugă locul de joacă al unui copil? În clipa următoare însă, Francine își îndreptă atacul spre Harry.

– Nu înțelegi, Henri? Scumpa ta Rachel a stricat totul.

Harry o privi speriat.

– Nu, nu! Rachel m-a ajutat. N-ar fi stricat ea totul.

– Atunci, cine? insistă Francine, însă nu era o întrebare înțeleaptă.

Harry se repezi la ea, lovind-o cu pumnii lui micuți.

– Poate că tu ai venit azi-noapte, mătușă Francine, și ai stricat tot, izbucni el mâhnit.

Francine ridică umită din sprâncene.

– I-ai otrăvit mintea nepotului meu. Mă acuză pe mine. Pe mine! Oh, asta e prea greu de suportat! exclamă ea și plecă în grabă.

Rachel îl liniști pe Harry.

– Nu mă crezi atât de crudă, nu-i așa, Harry?

Urmă o pauză în care Harry își șterse lacrimile și o sărută. Era un răspuns suficient de clar. Dacă ar fi pierdut și încrederea băiețelului, ar fi fost lovitura supremă. Inițial, Rachel vru să-și amâne plecarea cu o zi, pentru a-l ajuta pe Harry să refacă totul, dar Celia o sfătui să plece.

– Harry s-a obișnuit cu ideea plecării tale, îi spuse Celia. Dacă nu vei mai rămâne două, trei săptămâni, n-are rost. Doar o să-l dai peste cap dacă rămâi. Și pe mine la fel.

Rachel fu de acord. Cine știe ce planuri malefice mai ticluia Francine dacă rămânea? Putea să mituiască vreun servitor să facă cine știe ce.

– Dar trebuie să te întorci cât de curând, se rugă Celia. O să-mi fie dor de tine.

– Nu-i lăsa pe ceilalți să te calce în picioare, o rugă Rachel la rândul ei. Ține minte că-l ai pe Pierre de partea ta oricând. Fă tot ce vrei, dar ai grijă de sănătatea ta. Nu înțeleg de ce ți-e atât de teamă de Francine și de bunica ei.

– Nu, cred că nu, murmură Celia.

Tonul surorii ei o făcu să se întoarcă:

– Ce vrei să spui? Cu ce te au la mână?

Celia încercă să râdă.

– Cu nimic, prostuțo. Doar că isteriile Francinei ne tulbură pe toți. Mă sperie din când în când.

– Păcat că nu se poate mărita cu cineva și să se mute la câțiva zeci de kilometri distanță, mormăi Rachel dârz.

– Venind din partea ta, e ceva, dragă, spuse Celia.

Rachel se înroși, realizând ce spusese. Din moment ce Francine declarase de atâtea ori că se va căsători cu Lucien, Rachel nu-și putea dori cu adevărat nunta acesteia. Își luară într-un final la revedere. Doamna Bertelle îi ură mult succes în carieră, Valentin se purtase foarte afectuos, însă cu o ușoară cumpătare, iar Francine nu apăruse deloc. Din mașina lui Pierre, Rachel se întoarse să privească din nou Castelul cu Pini. Oare îl va revedea vreodată? Nu reuși să vadă decât o frântură din castelul lui Lucien și se simți din nou dezamăgită. Lucien nu venise nici măcar să-i ureze drum bun. Chiar după fiascoul din seara precedentă, ar fi putut veni să-i ureze rămas-bun măcar formal.

Capitolul 9

În camera ei mică de hotel din Milano, Rachel răsfoia foile unei reviste italiene, notând diverse pagini. Se afla acolo de aproape o lună și ajunsese la concluzia că era timpul să plece la Florența sau Roma. Se dovedise a fi mai dificil decât crezuse să umble prin fabrici după modele de pantofi. Majoritatea firmelor aveau proprii designeri, care n-o priveau cu ochi buni când se încumeta să le ceară să-i arate mai multe despre munca lor, temându-se ca nu cumva să le fure ideile. Uneori zâmbea când vedea că tinerii directori erau mult mai interesați de persoana ei, decât de modelul pantofilor. Primea numeroase invitații la cină, dar le refuza pe multe dintre ele, chiar și atunci când explicația era ceva de genul: "am putea să vorbim mai multe la masă." Unul singur se arătase interesat de eforturile ei, domnul Emilio Gattani, un bărbat de vârstă mijlocie, care deținea două magazine în Milano, specializate pe modele exclusiviste.

– Dacă îmi prezinți niște schițe bune, îi spusese el, o să le arăt prietenilor mei și o să-i pun să-i creeze special pentru mine.

Îl aștepta acum în holul hotelului, iar el apăru exact la șase și jumătate, comandă vermut și trecu direct la discuții de afaceri. Rachel îi prezentă catalogul cu schițele pe care le făcuse și-i aștepta comentariile.

– Asta e bună…asta nu, începu el, uitându-se câteodată de două, trei ori la câte un desen, pentru a-și schimba părerea în final.

– Vă sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor, domnule Gattani, spuse Rachel. Încep să-mi văd propriile greșeli, sau poate punctele care nu coincid.

În acel moment realiză că un bărbat trăgea cu urechea, aproape peste umărul ei. Ridică repede privirea.

– Val! exclamă ea.

Zâmbetul cuceritor și trăsăturile frumoase nu subliniau vreo urmă de sfială la Valentin.

– Pot să mă alătur și eu? Sau ești ocupată? o întrebă.

– Domnule Gattani, acesta este domnul Valentin Bertelle, îl prezentă ea fără prea mare tragere de inimă. Domnul Gattani e interesat de creațiile mele de pantofi.

Sperase că Val va înțelege aluzia și va pleca, în schimb el își trase un scaun și se așeză, studiind unele desene. Rachel era din ce în ce mai enervată. De ce nu înțelegea Val că-și alesese cel mai prost moment pentru a o întrerupe? Inevitabil, după o vreme, domnul Gattani se ridică, dar nu înainte de a-i promite lui Rachel că era extrem de interesat de cel puțin două sau trei perechi de pantofi de seară. După plecarea lui, Rachel rămase indiferentă la conversația veselă a lui Valentin.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el, observând într-un final că ceva e în neregulă.

– Cine ți-a dat adresa hotelului? îi ceru ea explicații, nervoasă.

– De ce întrebi asta? Cumva te ascundeai în Milano? Nu trebuia să fii detectiv ca să afli. Din scrisorile surorii tale; sunt puse pe masă, așteptând să fie trimise, iar informația e chiar acolo pentru oricine e interesat. Și doar știi, Rachel, că eu sunt mereu interesat de tine.

– Ei bine, mi-aș fi dorit să nu mă întrerupi în seara asta, se plânse ea.

– Dar, am întrerupt ceva în mod special?

– Da, izbucni ea. Domnul Gattani e singurul interesat de desenele mele și mi-ar fi dat mult mai multe sfaturi dacă nu apăreai tu.

– Oh, doar asta? Am crezut că voiai să spui că era mai interesat să-ți

privească ochii minunați și să-ți spună că soția lui nu-l înțelege.

– Uite ce e, Val, îl opri ea, strângându-și desenele și notițele, dacă ai venit până la Milano să vorbești numai prostii, mai bine te abțineai.

– Nu prea ești bine dispusă, comentă el. Trebuie să te scot în oraș și să te îmblânzesc oferindu-ți o masă și un vin bun.

– De obicei mănânc aici.

– Nu și în seara asta. O să mergi cu mine la Cavalieri și la întoarcere poate voi primi o jumătate de zâmbet.

– Stai în Milano? îl întrebă.

– Bineînțeles, doar n-ai monopolizat tot orașul!

– Cât de mult?

Val zâmbi.

– Asta depinde numai de tine, Rachel.

– Trebuie să te anunț atunci, că într-o zi, două, plec.

– Către o destinație necunoscută? Haide, Rachel, nu fi sfioasă cu mine. Păstrează asta pentru Lucien.

– Lucien?

– Ah, mă gândeam eu că asta o să-ți atragă atenția. Dar n-am de gând să mai pomenesc ceva despre el. Du-te să te pregătești și o să te scot la plimbare, ca să-ți mai povestesc ce s-a mai întâmplat acasă.

Ezită o clipă. Val era enervant, dar niciodată plictisitor. Dacă ar fi refuzat să ia cina cu el în seara asta, o va bate la cap să ia prânzul a doua zi, probabil exact când va avea ceva important de făcut. Nu făcea niciun rău dacă lua masa cu el, măcar o dată.

– Bine, Val, spuse într-un final. Dar numai în seara asta. Ți-am spus, o să plec curând.

Nu mai fusese la Cavaliere până acum, cu toate că auzise că e unul dintre cele mai luxoase hoteluri din Milano și fu bucuroasă că alesese să poarte una dintre cele mai bune rochii ale ei, simplă, dar de efect.

– Nicio femeie de aici nu te egalează în frumusețe, Rachel, îi șopti Valentin, ridicând un pahar în cinstea ei.

– Mulțumesc, Val. Faci cele mai frumoase complimente. Dacă n-ai fi expert în domeniul ăsta, le-aș crede.

În ciuda îndoielilor cu privire la Val, trebuia să recunoască faptul că era o seară plăcută. Șederea ei la Milano fusese foarte plictisitoare, deși vizitase multe locuri și făcuse cumpărături. Se mustrase pentru faptul că perioada petrecută în Franța o făcuse să devină mai leneșă. Prea mult lux, își spusese o dată, zâmbind, privindu-se în oglindă. De-a lungul serii, Val se ținu de promisiune și o puse la curent cu toate noutățile de la castel. Scrisorile Celiei fuseseră destul de reținute, menționând doar lucruri privitoare la ea și la Harry.

– Starea bunicii mele nu e foarte bună, continuă Val, dar a supraviețuit atâtor boli, șocuri și tragedii, încât nu trebuie să disperăm.

– Cred că a suferit multe pierderi în familie, murmură Rachel.

– Bunicul meu a murit la vânătoare. A fost aruncat de pe cal. Apoi tatăl meu. A murit acum zece ani, când eu aveam paispreceze ani, iar anul ce a urmat a adus cu el cea mai mare nenorocire dintre toate. Unchiul Edouard și familia lui-nevasta și doi copii, verii noștri-au murit într-un accident aviatic, în Alpi. De asemenea și fratele meu cel mai mare, Bertrand, care călătorea cu ei.

– Oh, e îngrozitor! O întreagă familie!

– Bunica n-a mai fost la fel de atunci. Edouard era fiul ei cel mare, mai mare decât tatăl meu, drept urmare, pierzându-l și pe fratele nostru, Bertrand, Pierre a trebuit să se ocupe de castel și de moșie. Studia dreptul și avea pe atunci douăzeci și trei de ani.

– Nu l-a afectat schimbarea aceasta de carieră?

– Deloc. Întotdeauna i-a plăcut pământul. N-a fost nicio dificultate pentru el să renunțe la ideea de a deveni un bun avocat.

– Și tu, Val? Spre ce carieră te îndrepți?

– În niciun caz să mă ocup de moșie. Oh, Pierre mă pune să mă ocup de contabilitate, dar nu mă interesează deloc câți hectolitri de vin am produs sau dacă recolta de măsline e la standarde ridicate.

– Dar nu se poate să nu-ți placă să faci ceva, insistă Rachel.

– Nu mă atrag multe lucruri. Și chiar dacă ar fi ceva, cei din famile mi-ar aminti repede că slujba aia nu se potrivește unui Bertelle.

– Oh, ar trebui să uiți de prejudecățile astea în ziua de azi, Val, spuse ea, nerăbdătoare. Există prințese care lucrează și fii de duci care nu se feresc de o agenție de publicitate sau de biroul de agent de bursă.

– Mi s-a oferit un post grozav în Paris, dar am descoperit că trebuia să lucrez zi de zi, recunoscu Val.

– De fapt, asta facem majoritatea dintre noi, spuse Rachel, chicotind. Cinci zile pe săptămână, lună de lună. Ai fi surprins.

Val râse la rândul lui:

– Oh, hai să nu mai pierdem timpul cu subiecte din astea neinteresante. Dansăm?

Când o conduse la hotel, la sfârșitul serii, Rachel îi mulțumi sfioasă și fu uimită când o sărută la fel de timid.

– Pe mâine, îi șopti Val.

Dar nu făcură niciun plan pentru o viitoare întâlnire. Fusese o companie plăcută în seara aceea, dar de acum încolo Val trebuia să se bazeze pe noroc. O sună a doua zi, când era plecată, și-i lăsă un mesaj în care-i spunea că o va suna din nou pe la șase, când puteau să meargă la o cafea și apoi să hotărască de una singură cum își va petrece seara. I se părea corect, însă în același timp zâmbi pentru sine. Valentin Bertelle știa exact când să se retragă pentru a avansa apoi cu succes. Când se întâlniră, îl întâmpină bucuroasă și sugeră că ar fi preferat o cafea la o terasă în aer liber din apropiere.

– Și pe urmă? o întrebă.

– Poate o masă ușoară la un restaurant micuț? Însă nu putem sta foarte mult, căci trebuie să lucrez în seara asta la niște schițe.

– Cum dorești, fu el de acord.

Dar se făcuse aproape miezul nopții când se întoarse în camera de hotel, pentru că o convinsese cu mult talent să se plimbe o vreme pe

străzile orașului, arătându-i diverse clădiri și într-un final se opriseră la una dintre numeroasele cafenele.

– Și mâine? se lingușì Val.

– Tu nu faci nimic altceva decât să scoți fetele la masă?

– Există și moduri de viață mai puțin plăcute. Rachel, mâine e duminică și nu poți să-mi spui că ai de lucru sau că trebuie să vizitezi vreo fabrică din aia plictisitoare. Ce-ar fi să facem o plimbare în afara orașului? Am putea vizita Lacul Maggiore.

– Bine, Val, vin. Dar luni chiar plec.

– Bine. O să te conduc oriunde vei vrea să mergi.

Râse, deznădăjduită. Ce rost avea să i se împotrivească din moment ce avea întotdeauna o replică? Dimineața următoare se pregătea de plecare, când sună telefonul.

– Sunt Val. Rachel, îmi pare extrem de rău, dar am vești proaste. Bunica a murit și trebuie să mă întorc neapărat acasă.

– Oh, Val, îmi pare atât de rău pentru pierderea ta.

– Vrei să vii cu mine? o întrebă.

– Mulțumesc, Val, dar cred că mai bine n-aș veni. E o problemă de familie și nu vreau să deranjez.

– Ai fi binevenită, o asigură el.

– Sunt convinsă, se grăbi ea să adauge, cu toate că era sigură că nu toți ar fi gândit așa.

– Îmi pare foarte rău că trebuie să amânăm întâlnirea.

– Stai liniștit, te rog.

– Te găsesc eu oriunde te-ai duce, promise el.

Era o amenințare? se întrebă Rachel. Așadar, avea o zi întreagă de petrecut de una singură și se gândi că putea ajunge și cu autobuzul la Lacul Maggiore. Recepționista o ajută cu orarul autobuzelor și spre prânz, Rachel trecea pe lângă malurile Stressei. Realiză că ar fi putut face în tot acel timp petrecut în Milano mult mai multe excursii de acest gen. Luă masa de prânz la o grădină-restaurant, apoi vizită insula Isola Bella. Când ajunse la hotel

după o zi obositoare, dar plăcută, se întrebă dacă nu cumva ar fi fost bine să amâne plecarea la Florența și să mai rămână o vreme în Milano, pentru alte excursii. Val plecase, așa că nu putea fi învinovățită că l-ar fi încurajat și oricum, putea să viziteze de una singură multe locuri. Domnul Gattani rezolvă această dilemă, rugând-o să mai stea vreo două zile, pentru că voia s-o prezinte unui producător care o putea ajuta. Cele două zile, însă, se dovediră a fi mai mult de o săptămână, iar Rachel fu tot mai prinsă cu munca. Realizase că atunci când sosise la Milano nu fusese perfect concentrată la schițele de pantofi. Se gândea mereu la Lucien, deși, așa cum își spunea tot timpul, era de domeniul trecutului. Celia îi trimise o scrisoare lungă în care povestea mai multe despre familie și în special despre doamna Bertelle, care murise liniștită. Spunea: "…într-un fel, mă simt eliberată. Chiar dacă locuia doar în apartamentele ei, prezența ei se simțea peste tot, iar Francine nu mă lăsa să uit asta cumva. Acum, poate vom putea fi mai fericiți…" Rachel era încă nelinișită de ceea ce citea printre rânduri. Odată cu moartea doamnei Bertelle, Francine va încerca să se impună și mai mult, cu toate că nu putea spune că era stăpâna casei. Doar soția lui Pierre putea să-și adjudece acest titlu. Într-o seară, pe când se întorcea la hotel după o zi obositoare de întâlniri cu domnul Gattani și prietenul lui, producătorul, avu strania părere că bărbatul de la intrare semăna cu Lucien. Clipi de câteva ori, alungând acel gând, apoi se uită din nou.

– Lucien! exclamă ea, încercând să nu pară prea entuziasmată.

– Rachel! o întâmpină el sobru, fără vreo urmă de entuziasm în glas. Am sunat, dar mi s-a spus că te întorci abia pe la șase.

– Și iată-mă, spuse ea. Îmi pare rău dacă te-am făcut să aștepți.

– Doar câteva minute. Intrăm? o întrebă, luându-i dosarele și haina. Ce-ai vrea să faci? continuă el.

Rachel se abținu și nu-i spuse cât și-ar fi dorit să-l strângă în brațe; în schimb spuse:

– Păi, depinde de cât de mult timp ai la dispoziție.

– Am ceva întâlniri de afaceri ziua, dar mă gândeam, dacă ai serile

libere…

Era atât de distant și de rece, încât Rachel aproape ar fi vrut să-i spună că nu se putea folosi de ea de fiecare dată când simțea nevoia unei apropieri feminine după o zi lungă de lucru. Îl privi la rândul ei cu răceală, dar se întâmplă ca Lucien să nu fie atent la ea, căci aștepta să se deschidă ușile liftului.

– Am putea cina aici, sugeră el, sau am putea ieși undeva.

– Atunci, aș prefera să mergem în altă parte, hotărî Rachel. Sunt gata în jumătate de oră.

Ajunsă în cameră, se întrebă cu ce să se îmbrace. Dacă alegea să poarte o rochie prea sofisticată, Lucien își va imagina că se aștepta s-o ducă la un restaurant pe măsură, făcând din această întâlnire un adevărat eveniment. Pe de altă parte, nu putea purta nici ceva prea de zi cu zi, pentru că în acest caz Lucien avea să creadă că nu meritase efortul să se aranjeze. Făcu un compromis și alese o rochiță simplă roz, cu o jachetă asortată, o ținută pe care o cumpărase aici, la Milano. Știa că-i va privi încălțămintea și cu siguranță balerinii simpli albi îl vor mulțumi. Când coborî din nou în holul hotelului, Lucien puse deoparte ziarul pe care-l citea.

– Să mergem să bem ceva mai întâi, spuse el.

Rachel fu de acord, gândindu-se că în acest timp se va sparge gheața și va dispărea zidul care părea să-i separe. O duse apoi la un restaurant micuț, dar elegant. De la masa lor puteau vedea intrarea grandioasă a catedralei ce-și înălța turelele spre cerul de un albastru-închis.

– Ca stalactitele într-o peșteră, murmură Rachel. Sau stalagmitele se înalță din pământ?

I se păru că un zâmbet îi flutură lui Lucien pe buze și poate ar fi făcut vreun comentariu ironic, dar fu întrerupt de chelner, care adusese vinul. Nu era vorba că n-ar fi avut subiecte de discuție, se gândi Rachel mai târziu, conversația mergea foarte bine, dar acel zid de gheață dintre ei era impenetrabil. Îi povesti despre moartea liniștită a doamnei Bertelle, apoi despre înmormântarea și mai liniștită la care participaseră, în afară de el,

doar membri apropiați ai familiei. Îi povesti despre Harry, căruia părea să-i fi trecut supărarea, mai ales că Celia petrecea foarte mult timp cu el în atelier.

– Aia a fost o idee minunată, Rachel, spuse el, pe un ton ceva mai cald.

– Te referi la faptul că l-am încurajat pe Harry să se exprime? Toți copiii ar trebui să fie sprijiniți în felul acesta, mai ales când părinții au aceleași posibilități ca Pierre și Celia.

Privirea lui Lucien se răci din nou, iar Rachel realiză că propriul ei ton fusese distant și poate prea didactic. După ce o conduse înapoi la hotel, promise s-o sune a doua zi.

– Mulțumesc pentru cină, Lucien, spuse ea, jurând că orice mesaj i-ar lăsa a doua zi, să nu-i mai răspundă la nicio invitație.

Când ajunse în cameră, se gândi ironic la faptul că se simțise mai bine alături de Val, decât de Lucien, cel alături de care ar fi vrut să împărtășească măcar o prietenie caldă, dacă nu se putea altceva. Se pregăti să strângă restul bagajelor. Se hotărâse ca a doua zi să facă toate pregătirile pentru a pleca la Florența și nici chiar Lucien n-o va opri. Însă când se întoarse în seara următoare la hotel, o aștepta o telegramă de la Pierre. " Celia a avut un accident. Poți să te întorci? Cu drag, Pierre." Accident? Ce fel de accident? Era ceva grav? Având în vedere că urma să nască peste trei luni, orice accident putea avea urmări grave. Rachel nu mai pierdu timpul și termină de împachetat, îi scrise o scrisoare domnului Gattani, în care-i mulțumea pentru ajutorul oferit și-i explica de ce trebuie să se întoarcă de urgență în Franța, dar îi promitea că-l va suna în câteva zile. Aranjamentele pentru zbor se dovediră însă mai dificile. Nu reușea să prindă avionul de la Milano la Lyon.

– Atunci, o să merg cu trenul, îi spuse recepționistei.

– Călătoria cu trenul e foarte complicată. Trebuie să faceți mai multe schimbări, o avertiză aceasta.

– Asta e. Trebuie să ajung cât se poate de repede.

Tocmai se pregătea să-și noteze toate informațiile, când intră în hol

Lucien. Uitând de hotărârea de a fi rezervată față de el, îi explică pe scurt motivul pentru care trebuia să plece atât de repede și-i arătă telegrama de la Pierre.

– Dacă m-aș fi întors mai devreme, aș fi prins avionul, dar acum e prea târziu.

– Te-aș putea duce eu și ai ajunge la fel de repede pe cât ai fi făcut-o dacă luai avionul până la Lyon și trenul până în Clermont-Ferrand.

– Dar afacerile tale? Nu se poate să le lași baltă pentru mine, încercă ea să protesteze, dar se opri, văzându-i privirea hotărâtă.

– Ai terminat de împachetat?

– Da, tot, dar pot să las aici o parte până mă întorc.

– Mai bine le iei pe toate. Și apoi, când vei vrea să pleci la Florența, nu trebuie să te mai obosești să te oprești aici.

Realiză că era o idee mai bună și-apoi, avea doar trei valize.

– Lasă-mă încă o oră să-mi închei socotelile cu hotelul și pe urmă mă întorc la tine, îi spuse Lucien.

Ieși repede, iar recepționista îi zâmbi Rachelei:

– Sunteți foarte norocoasă, domnișoară. E mult mai bine să călătoriți cu mașina unui prieten.

– Mda, surâse și Rachel, cu toate că nu putea spune cu adevărat că ea și Lucien erau prieteni.

Totuși, în lunga călătorie spre Franța, Lucien se purtă total diferit. Nu mai era nicidecum rece și distant, ci blând și foarte atent, chiar vesel uneori. A insistat să ia masa înainte să plece, amintindu-i ce drum lung îi aștepta. De-a lungul călătoriei îi spuse o mulțime de anecdote, legende și superstiții despre Auvergne. Era evident că încerca să-i distragă atenția pentru a nu se mai gândi la Celia, iar Rachel îi fu recunoscătoare pentru asta.

– Apropo, Ysanne are niște vești pentru tine, îi spuse când se opriră la o cafenea înainte de graniță.

– Ce fel de vești?

– Trebuie să-ți spună chiar ea, adăugă Lucien, zâmbind.

Rachel zâmbi, mulțumită. Era ușor de ghicit. Probabil că Ysanne se hotărâse să se mărite cu Valentin și urma să anunțe logodna. Așadar, Lucien fusese de acord în cele din urmă. Poate că înțelesese că nu trebuia să stea în calea fericirii Ysannei. Era aproape prânzul când sosiră la castel, iar Francine îi întâmpină pe amândoi foarte rece. Lucien nu rămase decât pentru a afla starea Celiei.

– Nu e nimic grav, spuse sec Francine. Nu e în niciun pericol.

Celia își luxase glezna, călcând pe una din jucăriile lui Harry.

– Dar doctorul mi-a spus că totul e în regulă, doar că îmi trebuie câteva zile să mă refac, își liniști Celia sora.

– Bine!

– Pierre a fost cel care a intrat în panică și a insistat să-ți trimită telegrama aia, cu toate că i-am spus că nu e nevoie.

– Mă bucur că am venit, recunoscu Rachel, fără să menționeze faptul că nu va uita niciodată călătoria cu Lucien.

Josephine, camerista personală a Rachelei, o primi cu brațele deschise și în lacrimi.

– Oh, domnișoară Rachel, sper că acum că v-ați întors, n-o să mai plecați.

– Atunci, o să fii dezamăgită, Josephine. Sunt aici doar pentru o perioadă scurtă de timp.

Depinde cât de mult mă suportă Francine, își spuse Rachel.

– Văd că te-ai întors cu toate bagajele de la Milano, Rachel, spuse Francine a doua zi.

– Stai liniștită, o să le iau pe toate cu mine când o să plec din nou.

– Cu siguranță, ai planurile tale de viitor, iar sora ta te-a obosit degeaba, chemându-te aici cu o scuză atât de slabă, insistă Francine.

– Oh, îmi permit să-mi iau liber o săptămână sau două când vine vorba de Celia, veni replica Rachelei cât se poate de natural.

Moartea doamnei Bertelle îi conferise mai multă autoritate Celiei, ca soție a celui ce era acum adevăratul cap al familiei. Însă foarte curând

descoperi că Celiei încă îi era frică să n-o jignească prea tare pe Francine.

– Da, am renunțat la anumite obiceiuri, se confesă Celia surorii ei, mai ales întâlnirea aia dinainte de cină.

– Tăierea apetitului, comentă Rachel, așa mi se părea.

– Totuși, de atunci Francine pare din ce în ce mai ostilă față de mine, continuă Celia. Mă acuză de tot felul de lucruri și de faptul că nu țin cont de tradiții. Din fericire, Pierre nu prea-i aude isteriile, iar Val lipsește foarte des. Pe de-o parte m-am bucurat că acest mic accident te-a făcut să te întorci, mai spuse ea, luând-o de mână. Am nevoie de tine, Rachel. Am nevoie de sprijinul tău. Aș vrea să stai tot timpul aici.

Rachel îi zâmbi.

– Asta sigur ar scoate-o din sărite pe Francine. Deja mi-a dat de înțeles că e mai bine să plec cât mai repede cu putință.

– Dar n-o să pleci chiar acum, nu? se rugă Celia, cu ochii albaștri în lacrimi. Când ești cu mine, simt că pot s-o înfrunt pe Francine, dar fără tine, mă simt neajutorată.

– Oh, o să rămân o vreme, îi promise Rachel. Trebuie s-o sun pe Ysanne după-amiază. Mi s-a spus că are niște noutăți pe care vrea să mi le împărtășească, deși cred că am ghicit despre ce e vorba.

Celia era vizibil fericită.

– Ysanne? Să-i transmiți urările mele.

Ysanne o întâmpină pe Rachel surprinzător de entuziasmată.

– Oh, ce bine îmi pare că te-ai întors! îi spuse ea. Totuși, a fost foarte bine că ai lipsit o perioadă.

– Absența mea te-a făcut să mă îndrăgești mai mult?

– Oh, da. Îți sunt recunoscătoare că m-ai ajutat atât de mult.

Rachel era din ce în ce mai nedumerită.

– Lucien mi-a spus că ai niște vești? Ce anume?

– Doar că m-am logodit. Dar poate că nu te interesează? spuse Ysanne, chicotind.

– Oh, bineînțeles că sunt și vă doresc tot binele din lume, multă fericire

și noroc. Și lui Val.

– Val? Pentru ce să-i urezi lui așa ceva?

– Doar el e logodnicul tău, nu?

– Nicidecum! spuse Ysanne repede. Valentin nu-i ajunge nici măcar la genunchi frumosului meu Claude, care e tot ce-și poate dori o fată.

– Claude? Cine e Claude?

– Logodnicul meu. Locuiește în Paris. Acolo l-am întâlnit prima dată.

– Și Lucien e de acord cu alegerea ta?

– Da, dar cu o condiție, se strâmbă Ysanne. După ce anunțăm oficial logodna, trebuie să așteptăm încă șase luni până își va da consimțământul pentru nuntă. Crede că o să mă răzgândesc. Dar asta, desigur, nu se va întâmpla.

Rachel își reținu un surâs ironic. Ysanne nu împlinise încă douăzeci și unu de ani, ziua ei de naștere era peste o lună și probabil că Lucien era îndreptățit să insiste asupra unei mici întârzieri.

– Așa că acum înțelegi de ce trebuie să stai aici, Rachel, adăugă Ysanne entuziasmată. Vor fi tot felul de petreceri, cea de ziua mea, logodna, sau poate o petrecere mare pentru amândouă. Apoi o să nască Celia și o să urmeze botezul.

– De ce spuneai că-mi ești recunoscătoare? Cu ce anume te-am ajutat eu? o întrebă Rachel, după ce Ysanne termină cu prezentarea petrecerilor ce urmau.

– Când ai venit la început, am fost foarte furioasă, pentru că Valentin era atras de tine. Nu voiam să mă mărit cu el, dar îmi plăcea felul cum mă admira și totul s-a schimbat odată cu sosirea ta. Așa am început să înțeleg că Val era un crai și atunci am realizat cu adevărat că-l iubeam pe Claude, care de asemenea mă iubește foarte mult.

– Atunci, Val a plecat la Paris într-o excursie?

– Oh, nu. S-a întors de la Milano pentru înmormântarea doamnei Bertelle și a plecat la Florența. Credea că o să te întâlnească acolo, dar se pare că va avea ghinion, chicoti ea.

Rachel se întoarse destul de gânditoare la castel. Odată ce va descoperi că nu era la Florența, Val se va întoarce repede acasă. Ce se va întâmpla atunci? Petrecu ceva vreme alături de Harry, care fusese foarte bucuros că o vedea din nou, totuși precaut în caz că pleca din nou.

– Trebuie să vorbesc puțin cu mama ta, Harry. Vrei să te duci la tine în cameră? spuse ea și-l conduse în camera unde îl aștepta doica, ce avusese cândva grijă și de Pierre și de Valentin.

Rachel fu surprinsă s-o găsească pe Francine în camera de zi a Celiei.

– Așadar, ai vizitat-o pe Ysanne, începu Francine, pe un ton destul de plăcut.

– Da. Am fost destul de surprinsă de noile vești.

– În legătură cu logodna ei cu acel tânăr din Paris?

– Da. Mă așteptam la…altceva.

Francine zâmbi.

– Ce părere ai acum, când știi că nu Valentin este logodnicul?

Rachel ridică din umeri, evitând cu precauție un răspuns. Simțind un posibil început de ceartă, Celia adăugă blând:

– Claude mi se pare un tânăr încântător și sper ca Ysanne să fie fericită.

– Poate vom anunța o logodnă dublă la castelul Fontenac, continuă Francine, zâmbind.

– Te referi la tine și…Lucien? întrebă Rachel.

– Bineînțeles. Poate chiar vom avea parte de o nuntă dublă.

– Oh, Ysannei nu i-ar plăcea asta, interveni Celia. E tânără și i-ar strica ziua când ar trebui să fie doar ea în centrul atenției. Cel mai bine ar fi să avem câte o nuntă, pe rând.

Imperturbabilă, Francine o privi pe Rachel:

– Te-ai întors în așteptarea celei de-a treia nunți?

– A treia? repetă Rachel.

– Da. Se pare că fratele meu, Valentin, e liber acum, dar o să am grijă să nu te infiltrezi în familia noastră.

– Cu ce drept spui asta, Francine? o întrebă Celia, periculos de încet.

Nici Pierre nu-l poate opri pe Val să se însoare cu cine vrea.

– Dar n-o va vrea pe Rachel! exclamă Francine triumfătoare. Acum că bunica nu mai e, am să insist ca Pierre să-l trimită undeva departe.

– Oricât de departe ar pleca Val, pe mine nu mă va afecta în niciun fel, interveni Rachel.

– Și-apoi, Val a călătorit suficient de mult, iar Pierre ar avea nevoie de un ajutor cu moșia, spuse și Celia.

Rachel își încurajă din priviri sora.

– Moșia? exclamă Francine. De ce-ți pasă ție de moșie? Nici măcar nu-i aparține lui Pierre. Nu el este proprietarul de drept.

Celia se albi la față.

– Francine! o rugă ea. Nu vorbi despre lucrurile astea.

– De ce nu? Las-o pe sora ta să știe adevărul. Acum că bunica nu mai e, nu mai e nevoie să păstrăm acest secret. Totul, moșia, castelul, absolut toate aparțin fratelui meu mai mare, Bertrand.

Rachel se uita de la una la alta.

– Dar am crezut că a murit în acel accident, spuse ea.

– Așa a crezut toată lumea, o informă Francine. Doar noi știam adevărul. De ani de zile se ascunde în casa altcuiva…

– În castelul lui Lucien! făcu Rachel repede conexiunile, amintindu-și de bărbatul cu cicatrice.

– Lucien l-a luat acolo ca s-o cruțe pe bunica ta! spuse repede Celia. Pierre a renunțat la cariera lui ca să se poată ocupa de moșie în numele lui Bertrand.

– Până moare Bertrand? Asta v-ar conveni, ție și lui Pierre, șuieră Francine. Dacă m-aș duce la poliție? Ar privi faptele lui Pierre ca pe un fapt penal, mai ales că e familiar cu dreptul.

– Doar nu ți-ai trăda propriul frate? Și tu ai avea de pierdut, mai spuse Rachel, îngrozită de acele dezvăluiri, dar mai ales de victimizarea Francinei.

– Francine are propria ei zestre și moștenire, separată de restul familiei, murmură Celia. N-ar avea de suferit.

– Și de ce-aș suferi eu? Bietul Bertrand e propriul meu frate.

– Acum că spui că nu mai e nevoie de secrete, o opri Celia, poate că eu și cu Pierre ar trebui să vorbim cu Lucien și să-l mutăm aici pe Bertrand, să avem noi grijă de el.

– Să aveți grijă de el! pufni neîncrezătoare Francine. Sună cam sinistru. Bertrand n-ar avea viață lungă dacă ar locui aici. Nu, când mă voi căsători cu Lucien, am să insist ca Bertrand să-și recapete libertatea, dar va sta cu noi în castelul Fontenac și eu voi fi cea care va avea grijă de el.

Celia închise ochii o clipă, iar Rachel simți că era momentul să intervină.

– Francine, izbucni ea, vrei să pleci? Surorii mele i-au ajuns discuțiile și certurile pentru o după-amiază.

– Desigur, spuse Francine, ridicându-se. Vă las să conspirați. Aveți multe de pus la cale.

După plecarea ei, Rachel rămase tăcută o vreme. Apoi spuse:

– Vrei să mai vorbești despre asta sau încheiem subiectul?

– Nu, ar fi bine să știi și restul, spuse Celia, ridicându-se. Bertrand e fratele mai mare al lui Pierre și când s-a produs accidentul aviatic, s-a crezut că este mort, ca și ceilalți. Fuseseră puțini supraviețuitori și niciunul dintre ei nu era un Bertelle. Așa că Pierre a renunțat la studiile de drept și s-a ocupat de administrarea moșiei. Iubește pământul ăsta și oricum nu-și dorise niciodată să urmeze o carieră juridică. S-au încheiat toate formalitățile, iar trupul lui Bertrand a fost îngropat alături de ceilalți în Elveția.

– Val mi-a povestit câte ceva despre accident, spuse încet Rachel.

– Apoi, la mai bine de doi ani, Pierre a auzit ceva despre un bărbat neidentificat dintr-un spital din Geneva, care în momentele de luciditate vorbea despre un accident aviatic. A vrut să-l vadă, dar bărbatul era de nerecunoscut. Avea fața atât de arsă și avea atâtea cicatrice, iar doctorii nu reușiseră să i-o reconstruiască. Pierre a venit acasă, dar a doua zi s-a întors la spital pentru a verifica dacă bărbatul avea ceva amintiri din copilăria lor. Spre groaza lui, descoperi că era aproape sigur propriul lui frate, Bertrand.

– Ce șoc trebuie să fi fost! murmură Rachel.

– În următorii trei ani, Pierre a consumat mult timp și mulți bani pentru tratamentul lui Bertrand. S-au încercat tot felul de grefe de piele, dar niciuna n-a avut succes. Bertrand nu numai că era desfigurat și albise prematur, dar surzise și-și pierduse aproape complet mințile. Când doctorii au renunțat la orice speranță de îmbunătățire, Pierre a fost pus în fața unei decizii îngrozitoare. Fie să-l aducă aici și astfel bunica lui să afle că era în viață-de fapt, pe jumătate în viață-sau să-l lase într-un spital până murea. Atunci, s-a oferit Lucien să-l găzduiască pe Bertrand în aripa nefolosită a castelului său, oferindu-i tot confortul și punându-i la dispoziție un servitor.

– I-a pus la dispoziție tot, mai puțin o minte limpede. Deci nu era o fantomă ceea ce văzusem eu acolo, Celia. Era Bertrand, iar fața lui m-a bântuit încontinuu de atunci, oftă Rachel. O povară grea pentru toți.

– Francine a îngreunat-o, continuă Celia. De când m-am căsătorit cu Pierre, m-a amenințat cum a putut. Am suportat-o de dragul lui Pierre și chiar al lui Harry, care nu știe nimic.

Rachel o luă în brațe.

– Dar acum nu mai trebuie să-ți fie frică de Francine. Pierre va avea grijă de asta. Și eu la fel, adăugă ea.

În următoarele zile, Francine, care-și vărsase tot veninul pentru moment, își recăpătă echilibrul de fațadă, dar Rachel îl compătimea cu adevărat pe Lucien, dacă într-adevăr acea femeie avea să-i devină soție. Cum ar fi putut-o iubi când n-o cunoștea cu adevărat? Oricum, va descoperi totul imediat după căsătorie. Într-o după-amiază, Celia se afla împreună cu Rachel și cu Harry în grădina castelului. În timp ce Rachel îi ținea companie băiatului, îl zări deodată pe Pierre venind repede la Celia, spunându-i ceva ce părea urgent. Când se apropie, Pierre spuse foarte încet:

– A evadat. Celia spune că o să înțelegi, din moment ce cunoști tot ce am încercat să ascundem. Trebuie să stați în casă, în siguranță, mai ales Celia și Harry.

– Înțeleg, spuse Rachel. O să am grijă de Harry. Mai târziu, în camera Celiei, încercă s-o liniștească, spunându-i că-l vor găsi.

Înțelesese de la Pierre că Bertrand părăsise castelul Fontenac și bântuia prin pădurile din zonă.

– Nu putem lua mulți oameni cu noi să ne ajute să-l căutăm. Doar cei de încredere, spusese Pierre.

La un moment dat, Rachel realiză că și ea putea participa la căutare, așa că se scuză și plecă în grabă. Schimbă sandalele cu o pereche de pantofi sport și porni prin pădurea dintre cele două castele. Marginea pădurii era străjuită de mesteceni, stejari și arțari, dar în mijlocul ei creșteau doar pini. Chiar și în miezul zilei, lumina nu pătrundea printre crengile bogate ale acestora, iar Rachel se gândi că nu i-ar fi plăcut s-o prindă noaptea pe acolo. Umblă fără vreo direcție anume și din când în când auzea vocile oamenilor în depărtare, dar în general era o liniște perfectă. Nici măcar cântecul vreunei păsări nu întrerupea cu ceva liniștea pădurii. Deodată, zări destul de departe silueta unui bărbat care mergea, și cu toate că era cu spatele la ea, îl recunoscu imediat pe Bertrand. Până în acel moment, nu se întrebase ce va face dacă va da nas în nas cu el și tresări îngrozită, realizând că toți ceilalți erau mult prea departe pentru a o putea ajuta. Acum se apropia de ea, fața lui era în umbră, iar Rachel își adună tot curajul de care avea nevoie pentru a se abține să n-o ia la fugă. Îl aștepta să se apropie. Arăta ca un câine pierdut într-un loc pe care nu-l cunoștea. Rachel oftă ușurată și-i zâmbi. Fața aceea plină de cicatrice n-o mai speria, căci îl compătimea pe acel bărbat de doar treizeci și șase de ani, cu doar patru ani mai mare decât Pierre, care suferise acel accident cumplit, transformându-se într-o arătare. Când ajunse lângă ea, se înclină și întrebă pe unde putea ajunge la spital. Amintindu-și că Celia îi spusese că era complet surd, Rachel îi arătă cu mâna drumul spre castel.

– Am ieșit la o plimbare și m-am rătăcit, îi spuse el.

Îl conduse pe cărare, ținându-l de braț pentru a-l feri de copaci. Spera s-o considere o infirmieră. Apoi își dădu seama că odată ieșiți din pădure,

nu știa cum să-l convingă să meargă la castel. Îl va duce la o intrare din spate, evident, dar ce reacție vor avea ceilalți servitori care nu cunoșteau acest secret cumplit? Merse mai încet, realizând că ar fi fost mai înțelept din partea ei să-l ducă la castelul Fontenac. Apoi, deodată, auzi voci în apropiere și-l zări pe Lucien, exact înainte să se clatine și să se sprijine de un copac. Auzea un amestec de voci, dar o cuprinse amețeala și leșină, nu înainte de a-l auzi pe Lucien spunând:

– Cât de curajoasă ești, Rachel, draga mea!

Capitolul 10

Când deschise ochii, îl văzu pe Lucien aplecat asupra ei. Era întinsă pe o bancă de piatră cu haina lui sub cap, iar Lucien o îmbrățișă.

– Rachel, cum de ai avut atât de mult curaj? o întrebă.

– Prima dată l-am văzut întâmplător și am fost îngrozită, dar când am aflat ce i se întâmplase, mi-am dat seama că nu-mi mai era frică.

– Putea fi periculos. De asta ne-am temut întotdeauna, adăugă Lucien. N-are discernământ și…din cauza asta a trebuit să-l ținem închis în felul ăsta. Pierre și cu mine ne-am dorit de multe ori ca Bertrand să fi murit alături de ceilalți și să fie cruțat de o astfel de viață.

– Unde e acum?

– Se ocupă Pierre de el, spuse Lucien, apoi o strânse și mai tare în brațe. Oh, draga mea, când te-am văzut mergând cu el de braț, am fost îngrozit de riscul pe care ți-l asumasei.

– Ar fi contat pentru tine, Lucien, dacă Bertrand mi-ar fi făcut vreun rău?

– Cum poți să mă întrebi așa ceva?

– E foarte simplu, adăugă ea, cu toate că-și simțea inima plină de bucurie. Ești când distant și rece, când blând și atent.

– Rece? exclamă el. Putea fi cineva mai rece decât ai fost tu cu mine la Milano? Până și un zid era mai cald decât tine. Nu-mi venea să cred că o

ascultasem pe Celia să vin după tine la Milano.

– Vrei să spui că ai venit special pentru mine? N-avea nicio întâlnire de afaceri?

Lucien zâmbi, iar ochii negri erau plini de tandrețe.

– Doar aceea de a afla dacă mă vei putea iubi vreodată.

– Oh, Lucien, murmură ea, și-l sărută fericită.

După o vreme, Lucien sugeră că ar fi timpul să se întoarcă la castel și dintr-o dată imaginea Francinei veni ca un nor de furtună.

– Francine! șopti ea. Ce-o să creadă? Ce-o să facă?

– N-o să facă nimic, o liniști el. Nu va mai interveni între noi cu minciuni și capcane. Oh, scumpa mea, când mă gândesc cât de mult timp am pierdut, suferind, și mai grav…rănindu-te. Hai, acum trebuie să profităm din plin.

Pierre tocmai o liniștea pe Celia spunându-i că Bertrand era în siguranță, când Lucien și Rachel apărură, ținându-se de mână. Celia îi privi pe amândoi și zâmbi, răsuflând ușurată.

– Totul e bine? întrebă ea.

Rachel știa că nu se referea numai la Bertrand și se repezi s-o ia în brațe.

– Trădătoare mică ce ești! Să mă arunci în felul ăsta în brațele lui Lucien! murmură ea fericită, în timp ce Pierre îl bătea pe Lucien pe spate, felicitându-l. După ce rămaseră singure, Rachel își sărută din nou sora:

– Oh, sunt atât de fericită!

– Asta înseamnă că o să rămâi pentru totdeauna în Auvergne.

– Suntem vecine! exclamă Rachel, apoi se ridică brusc. Oh, de fapt nu sunt sigură. Lucien nu m-a cerut în căsătorie.

– Ce vrei să facă? Să se așeze în genunchi și să-ți ceară mâna?

Rachel chicoti.

– Asta părea să facă în seara în care mi-a stricat pantofii și am ieșit pe terasă. Oh, Francine era furioasă și am căzut în dizgrație de atunci. Cum o să-i fac față, Celia, când va afla…despre mine și Lucien?

Celia se încruntă.

– Cred că odată ce vă veți căsători, o să accepte inevitabilul, dar până atunci va face tot posibilul să vă despartă, așa că nu asculta nimic din ce ți-ar spune.

În următoarele săptămâni, Rachel încercă să fie foarte atentă. Francine nu pierdu timpul în ai oferi urările ei de bine, dar era o sclipire suspicioasă în ochii ei. Fericirea Ysannei, însă, era sinceră:

– Cât mă bucur, pentru că atunci când mă voi muta la Paris, Lucien va avea nevoie de compania cuiva care să-l iubească.

– O menajeră bună ar rezolva asta, o tachină Rachel.

– Oh, nu la asta mă refer. Dar mă bucur că a scăpat de Francine.

– Acum a sunat și mai rău, se plânse Rachel. Orice fată e mai bună decât Francine. Ysanne se strâmbă și începu să râdă.

– Se vede că ești foarte fericită. Incidentul cu Bertrand, cunoscut de o mică parte din servitori, fu repede uitat. Lucien îl mustrase pe servitorul care avea grijă de Bertrand și care uitase ușa deschisă în acea zi. Apoi, deodată, veni vestea șocantă că Bertrand suferise un atact de cord fatal.

– Înțelegi, scumpa mea, îi spunea Pierre Celiei, că așa e mai bine pentru el.

– Desigur. Dar să fii atât de tânăr și să fii privat de tot ce-ți poate oferi viața!

– Nu plânge, Celia, o liniști Rachel. Era un prizonier, nu numai în turnul lui Lucien, ci un prizonier în propria lui minte. În aceeași zi se întoarse și Val. Evident, aflase tot ce se petrecuse în absența lui.

– Câte se pot schimba în doar câteva săptămâni! îi spuse el Rachelei. Am pierdut-o definitiv pe Ysanne, cu toate că nu mă plâng pentru asta. Dar tu, Rachel, să te logodești cu Lucien de Fontenac, străvechiul inamic al familiei mele și în absența mea…asta e cu adevărat o dezamăgire pentru mine.

– Nu e chiar așa, îl contrazise Rachel voioasă. Pentru tine n-am fost decât o tovarășă de flirtat.

– Nu e adevărat. Te-am iubit, spuse el repede.

– Oh, înțeleg. Deja vorbești la timpul trecut. E foarte bine. Acum, poți

începe să-ți cauți o altă companie, una cu ceva zestre, nu uita. Eu nici măcar asta nu-i pot oferi lui Lucien.

– Rachel, ai o inimă de piatră, spuse el simplu. Poate e mai bine că nu ne-am unit destinele. Cât îl compătimesc pe Lucien!

– Mă întreb dacă are nevoie de asta.

Val se înclină în fața ei, apoi o sărută pe ambii obraji.

– Oricum, mult noroc.

Era evident că Francine apăru exact în acel moment pe terasă, dar Rachelei nu-i mai păsa acum. Val o privi ironic.

– Abține-te, Francine. Doar o felicit pe Rachel, ca între cumnați.

Francine nu comentă nimic și trecu mai departe. Bertrand fu înmormântat în liniște în cavoul familiei Bertelle, doar în prezența preotului, a lui Pierre, Val și Lucien. Francine s-a îmbrăcat câteva zile în negru, apoi, într-o zi, îi vorbi lui Rachel despre Bertrand.

– Era atât de talentat.

– Cred că picta, spuse Rachel. Francine oftă.

– Înainte de accident. Când s-a întors avea vederea mult prea afectată pentru a distinge culorile. Lucien i-a adus sculpturi și ornamente din bronz ca să le poată atinge. Bietul Lucien! E de înțeles că nu-l mai voia pe Bertrand acolo, acum când avea să se mute cu tânăra lui soție.

– Dar Celia și Pierre l-ar fi luat bucuroși aici pe Bertrand, îi aminti Rachel.

– Mda. Dar un infarct e foarte convenabil când un biet invalid îi încurcă pe toți, adăugă Francine, tristă. Rachel se ridică imediat.

– Cu alte cuvinte, vrei să spui că Lucien sau poate Pierre, sau chiar amândoi…i-au provocat moartea lui Bertrand?

– Oh, liniștește-te, te rog. Cum aș putea spune asta, din moment ce nu știu nimic?

Rachel plecă în camera ei, dar veninul împroșcat lucra deja. O supradoză de somnifere? Totuși, dacă Lucien și Pierre ar fi vrut să scape de această povară, ar fi făcut-o cu ani în urmă. Chiar și așa, Rachel nu reuși

să-și scoată din minte cuvintele Francinei. Începu prin a-l întreba pe Pierre în legătură cu felul cum murise Bertrand.

– A fost un doctor cu el?

– Da. Lucien a trimis imediat după el și după mine, bineînțeles.

Asta ar fi trebuit s-o mulțumească, dar nu fu așa și se hotărî să-l întrebe chiar pe Lucien. Acesta sosi într-o după-amiază, cu un pachet pentru ea.

– Asta, scumpa mea, e un cadou întârziat, care putea fi al tău mult mai devreme, dacă nu te-aș fi văzut în brațele altui bărbat.

Rachel râse, desfăcând pachetul.

– Cadoul de rămas-bun pe care nu l-am primit niciodată, spuse ea, deschizând cutia și pierzându-și răsuflarea. Colierul de topaz! murmură.

– Am vrut să ai propriul tău colier, explică Lucien, care să șteargă, poate, amintirea acelei seri când ți-am returnat colierul Celiei și…te-am insultat atât de grosolan.

– Să nu ne mai gândim la asta. Acesta sigur va șterge orice amintire neplăcută. Pune-mi-l, Lucien, spuse ea, întorcându-se cu spatele.

Lucien o întoarse apoi cu fața la el și o cuprinse în brațe.

– Mulțumesc, Lucien, iubirea mea. E minunat, șopti Rachel. Dar mai e un lucru care mă îngrijorează.

Foarte prudentă, îi povesti despre dubiile legate de Bertrand, iar fața lui Lucien se întunecă.

– Francine ți-a vârât asta în cap, spuse el furios. Ce tâmpenii va mai inventa de acum încolo? Apoi se îmblânzi: Rachel, ai încredere în mine?

– Bineînțeles.

– Mă crezi capabil să fac ceva pentru a-i grăbi moartea lui Bertrand ca să-mi aranjez viitorul…sau de dragul lui Pierre?

– Nu, Lucien, nu cred. Dar înțelegi că trebuia să te întreb, spuse ea, cu privirea plecată.

O strânse și mai tare în brațe.

– Înțeleg mai mult de atât, draga mea. Dacă n-ai fi avut încredere în mine, n-ai fi avut curajul să mă întrebi. Te-ai fi purtat exact ca Francine,

lăsând astfel de suspiciuni să intervină între noi până ne-ar fi despărțit. Oh, iubita mea, cât ești de curajoasă!

Rachel răsuflă ușurată, iar acum știa că va avea nevoie de multă sinceritate și curaj în viața alături de Lucien.

– Te iubesc, Lucien, șopti ea. Să nu uiți asta niciodată.

– Nici chiar o mie de femei ca Francine nu ne-ar putea despărți acum, spuse el. Și chiar și cea pe care o avem s-a hotărât să plece într-o croazieră care o va ține la distanță câteva luni bune.

– Poate va întâlni pe cineva care va scoate ce e mai bun din ea, murmură Rachel plină de compasiune. Sper asta din tot sufletul.

– Gata, nu ne mai pierdem timpul vorbind despre ea, o întrerupse Lucien brusc. Sunt alte lucruri mai importante de discutat. Va trebui să-ți contactezi părinții, căci vreau și permisiunea lor de a mă căsători cu tine.

– Să te căsătorești cu mine? întrebă Rachel cu ochii plini de fericire. E prima oară când pomenești despre căsătorie. Dacă refuz?

– Ai de gând să refuzi? o întrebă, foarte aproape de buzele ei.

– Niciodată, Lucien, niciodată. Spune încă o dată că vrei să te căsătorești cu mine.

– În ce m-am vârât, oare? o tachină el.

– O viață de dureri de cap, cred, răspunse ea vesel.

– Doar atât? Niciun pic de fericire?

– Oh, ba da, mulți ani de fericire, Lucien. La fel ca Auvergne, cu pajiști verzi și din când în când câte un vulcan.

– Draga mea, vulcanii sunt stinși, o asigură el, dar… cât mă bucur că ai venit aici.

Rachel gândea același lucru. Fusese cea mai bună hotărâre din viața ei, aceea de a veni la Castelul cu Pini.

Sfârșit